

Edita:
Fundació
Catalunya Cristiana
C/. València, 244.
08007 Barcelona
Tels. 215 27 39
215 27 84

Any VIII N.º 408

Setmana del 19 al 25
de juliol del 1987

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

Preu: 75 Ptes.

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

"Ni que viatgéssem per
tot el món per cercar la
bellesa, no la trobaríem
pas si no la portéssim
en nosaltres."

Emerson

AFINANT

L'ermita de
"La Mare de Déu
del poble"

JOAN E. JARQUE
i JUTGLAR

És realment notable la quantitat d'ermites dedicades a la Mare de Déu que hi ha escampades per la nostra geografia. Encimbellades, coronant un pujol, o senyorejant una plana, són el testimoni de la fe d'una època. Són la plasmació d'una "pastoral" que donà els seus fruits de vida cristiana.

Avui, que la vida local repren amb vigoria, reviu també l'estimació envers l'ermita o el petit santuari de la "Mare de Déu... del poble". Bona part d'aquest interès renovat es deu potser al gust per a la pròpia història, a l'afany per endreçar el paisatge, a una mena d'"ecologia" que abasta també a les pedres, aneu a saber si també a la competència democràtica pel govern municipal...

Enguany, que la mare Església ens exhorta a renovar la devoció a la Mare de Déu, mare del poble, i dels pobles cristians, seria bo que els fidels, amb els pastors al davant, féssim l'esforç complementari per embellir de devoció nova i vella —silenci, càntics, pregària, celebració...— les velles ermites estoigs de tantes amables icones de Maria. I, per què no?, bastir-ne de noves!

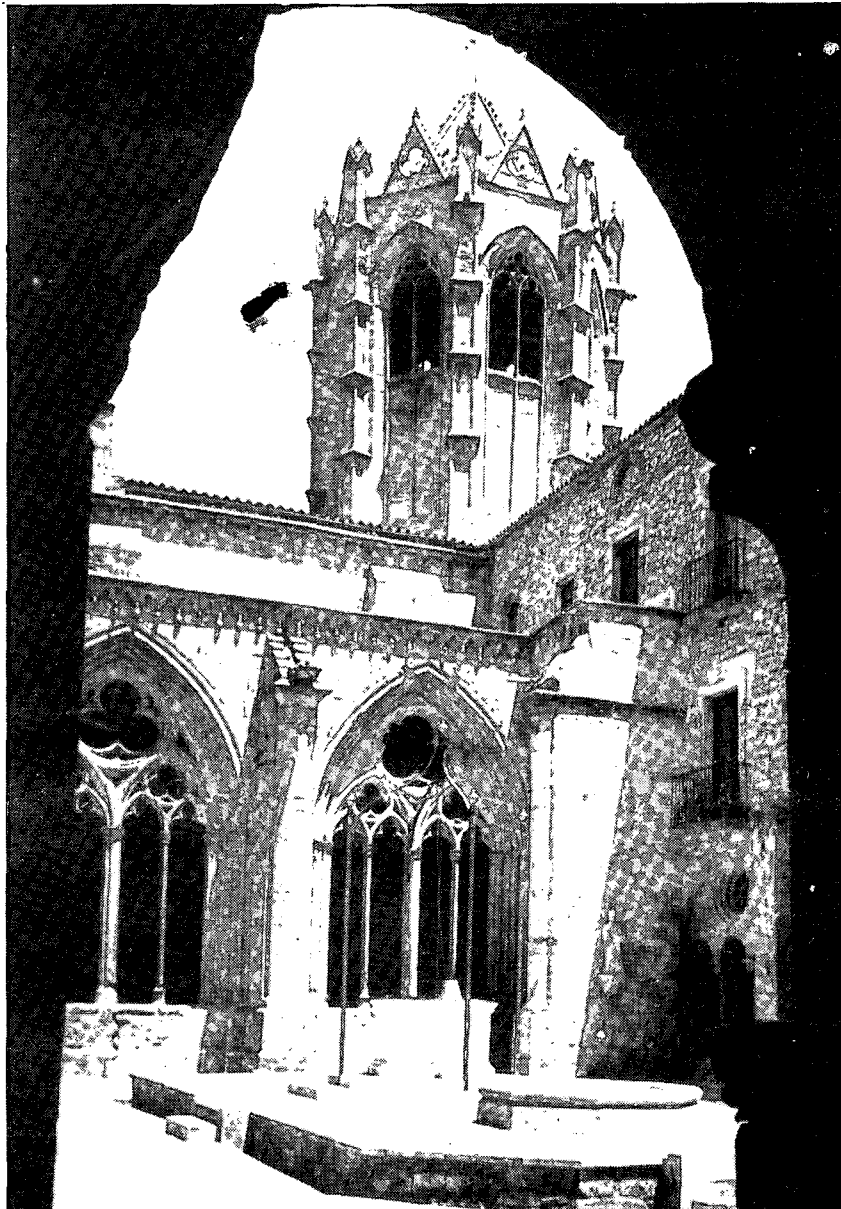
Les monges cistercenques que l'habiten cerquen solucions

El monestir de Vallbona de les Monges amenaça ruïna

VALLBONA DE LES MONGES.—L'estat de l'edifici del Monestir de Vallbona de les Monges preocupa. L'abandonament i les obres que s'hi van fer el segle XIX són les causes del deteriorament progressiu d'una de les joies arquitectòniques més importants del nostre país.

Els ajuts oficials són insuficients, només la iniciativa privada pot impulsar les obres. Les vint-i-sis monges que viuen al Monestir se senten responsables d'aquest llegat històric, artístic i espiritual que han rebut i, confien que es trobaran solucions.

La comunitat se sent profundament arrelada al Monestir i a la comarca. Fa vuit segles que han habitat al cenobi monges cistercenques, en una línia ininterrompuda. Els més importants llinatges catalans han desfilat per Vallbona al llarg dels anys. La història, la cultura i l'espiritualitat de Catalunya han trobat ressò en el monestir durant els seus vuit-cents anys de vida. (Vegeu pàgines centrals.)

Un valuós tresor artístic que demana com més aviat millor una restauració adequada.

El Dr. Torrella beneí la nova imatge

Emotiva jornada mariana a l'ermita de Puigcerver

LES VOLTES DEL BAIX CAMP.—Les Voltes del Baix Camp visqué, el propassat dissabte 11 de juliol d'aquest Any Maria, una diada dedicada a la Mare de Déu de Puigcerver i ensem es donaven per inaugurades totes les millors, aconplides al llarg dels últims anys, en l'església parroquial amb caient d'ermita.

Presidí la solemne Eucaristia concelebrada el Dr. Ramon Torrella i Cascante, Arquebisbe de Tarragona, acompanyat del Director del nostre Setmanari Dr. Joan E. Jarque, del Vicari Episcopal de la Zona Mn. Josep Raventós i Giralt, dels sacerdots de l'arxiprestat i d'altres.

El Dr. Torrella va remarcar la senzillesa i humilitat de Maria que són la rel i la força de la seva grandesa i que, si les imitem, ho seran també de la nostra. Esmenta que l'advocació puigcerveriana segellà l'inici del seu ministeri episcopal a Tarragona quan, el 28 d'agost del 1983, beneí i entronitzà una imatge de la Mare de Déu de Puigcerver a la vila riudecolenca.

Els membres de la Junta del Santuari de Puigcerver, que depèn de la Parròquia d'Alforja, de l'antiga baronia de la qual formava part el poble de Les Voltes, oferiren el pa i el vi, prenent cura de

les pregàries i lectures.

La vessant musical fou a càrrec de La Coral Isabel Besora del Col·legi de Sant Josep de Reus, dirigida per l'emèrit Rector de les Voltes Mn. Enric Domènech i Bages. La coneguda soprà Srta. Núria Puig i Ribas interpretà l'Ave Maria de Gounot a l'ofertori.

Finida l'Eucaristia i encetat el besamans, s'estrenaren els "Goigs a la Imatge de la Mare de Déu de Puigcerver de les Voltes".

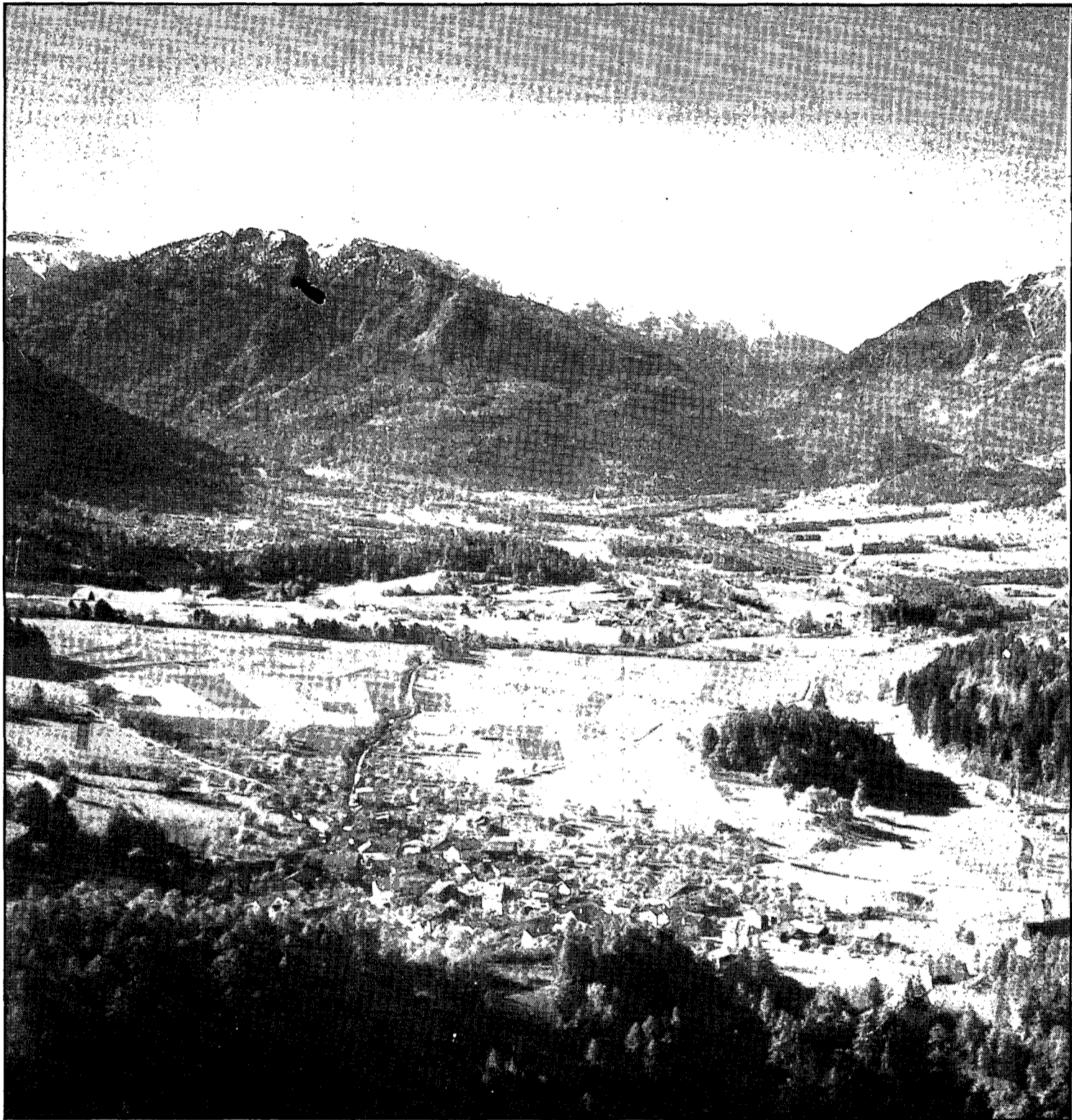
Amb l'acomiadament del Sr. Arquebisbe i l'alegria dels prop de sis-cents participants es posà terme l'acte que, a les Voltes serà llargament recordat.

CATALUNYA CRISTIANA us ofereix una setmana de vacances a Suïssa

Del 3 al 10 d'agost del 1987

Ens acompanyarà el nostre director, mossèn Joan Jarque

visitant:

Ginebra
Lausanne
Berna
Fribourg-Regió de la Gruyère
Interlaken
Andermatt-Sion
Chamonix

Per informació i inscripcions:

"ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA"
Plaça Urquinaona, 11, 3er. 3ª, A - 08010 BARCELONA
De 10 a 1 i de 5 a 7.
(Srta. Maria Figueras) Tel.: 301 37 18.

La inscripció és oberta. PLACES LIMITADES. Reservat el dret d'admissió.

Direcció tècnica G.A.T. 48

ALTRES VIATGES

Del 20 al 29 d'octubre, TERRA SANTA

EDITORIAL

La "moral" laica, o la paella pel mànec

Parlem clar. Reduir la moral, i sobretot la moral cristiana, a tot allò que fa referència a la sexualitat és empètir-la i deformar-la. Això no obstant, voler ignorar que totes les grans religions, i per tant també la cristiana, atorguen una gran importància a aquest aspecte del capteniment humà, és no voler veure allò que és evident. La raó és de pes. La conservació de cada individu i la conservació de l'espècie són les dues rodes —de què parla de clàssic aforisme "...de cibis et veneribus"—sobre les que avança el carro de la humanitat. És normal, per tant, que "la religió" privilegi aquests dos eixos del viure i del conuiu ja que els altres valors humans, d'una importància superior sens dubte, no es poden sostreure a la seva influència. Si no "giren rodons" tot el fràgil entrellat de la moral se'n va en orris. Les religions ho han intuït i encertat. És endebades voler construir un ideal de vida honest, fraternal, generós, puntual, participatiu, acurat, social, elevat, noble, altruista... i tot el que vulgueu, sobre el sol marjalenc de la golafreteria i de la luxúria, dient les coses pel seu nom.

Les "morals" laiques, tanmateix, fan escarafalls d'aquests dos puntals clàssics de la "moral". No els parlem de dejunis i abstinències —a no ser per motius estètics i en aquest cas amb potingues degudament compensades, sense haver de passar gana i amb sabors exquisits a balquena, tot plegat ben allunyat de l'econòmic i auster "pa i aigua"—; i encara menys ni els esmentem la castedat, la virginitat, la continència. Ara bé l'hinduisme, el budisme, l'islam, el judaisme i "també" el cristianisme, tant el catòlic, com el de l'ortodòxia o el de la reforma, donen una importància central —sinó capital, com ja hem dit— a aquestes dues vessants de la moral. Amb matisos i gradacions diverses sens dubte, però tots són de fet igualment irritants per a la mentalitat laica. El fet, innegable, es presta a una llarga reflexió. Encetem-la avui, i ja la continuarem, ja que hi ha moltes tecles per tocar.

Crida l'atenció en primer lloc el to "virtuós" que adopta la moral laica a l'hora de proposar les seves normes o, millor, la seva superació de tota norma en aquest terreny. La moral religiosa —i a casa nostra, per tant, la catòlica— seria hipòcrita, inhumana, alienadora, creadora de frustracions i de neurosis, pertorbadora, en una paraula, del sa i normal comportament. Mentre que la que ells propugnen, naturalment, seria sincera, innocent, equilibradora, font inesgotable de benestar psíquic i somàtic, afavoridora de les relacions més enriquidores entre els humans, etc. La confrontació és doncs frontal. O és blanc o és negre, no hi terme mig. I ho encerten. Amb la virtut passa com amb les paelles, qui l'agafa pel mànec obliga a qui li vol prendre a enmascarar-se. Si això és la virtut allò és el vici. No cal donar-hi més voltes.

Aquest planteig és doncs aclaridor del veritable problema que hi ha al fons d'aquest debat quotidià. Obliga a formular les veritables preguntes. Al capdavant, les preguntes que porten a la "religió" i que les religions intenten contestar: "Què és l'home? Què li és, per tant, bo? Quins són, doncs, els veritables valors humans? Només qui tingui una resposta a aquestes preguntes podrà pretendre proposar una moral. Tota altra "proposta" pot ser tan llaminera com es vulgui però en estar privada de la "saviesa sobre l'home" que podria justificar-la, es converteix, mal els pesi, en un baladreig reaccionari. i.

Tornant de Rússia

ETIENNE BORNE

Havent estat conduït per una Institució d'Estat que el fa més que mai un home qualsevol, assegurant el seu confort material i ideològic, el viatge que torna de Rússia no pot dur en el seu bagatge altra cosa que impressions i pressentiments.

D'antuvi, immensitat i gegantisme; l'espai, tant l'urbà com el campestre, crea el sentiment d'un indefinit que cap límit no pot encloure. Després la coexistència heteroclita dels monuments heretats del passat i els d'una modernitat cridanera, cercant el colossalisme. Gratacels d'exposició universal en els quals els fistons i estràgals amenacen d'envellir més de pressa que les cúpules bizantines de les innumbrables esglésies i monestirs.

La vella Rússia: la sorpresa preparada a diumenge (aquí les sorpreses també tan d'estar preparades) d'un ofici religiós a la catedral de la Dormició, de Vladimir. En contrast amb tantes esglésies esdevingudes museu, en les quals cap celebració no ve a desvetllar una bellesa immòbil i morta, una trobada amb la vida i aquesta correspondència entre l'església carregada d'ors, centellejant amb la multitud de petits ciris, il·luminada com un llibre d'hores i aquesta litúrgia superba on les veus puguen i baixen com les ones d'un oceà semblant venir més aviat del més enllà que de la terra.

Sorprentent Església ortodoxa que canta meravellosament i que no pot parlar. Església integrada iai las! a la Nomenklatura com ho denuncien aquests negres cotxes funcionals que esperen els celebrants a la sortida de la cerimònia. No jutgem! L'Església russa, a part d'unes crisis tràgiques i breus, sempre s'ha guardat de contradir el poder temporal, tsarista o leninista.

Anem més al fons: una litúrgia d'una tan intensa espiritualitat no té necessitat de cap discurs per dir, anant de cor a cor, les grans veritats obnubilades pel marxisme, ja que segons el credo de l'ortodòxia, l'Esperit Sant procedeix directament del Pare sense passar per la Paraula. I una submissió a les autoritats prou estudiada per comprometre el fons del ser, ¿no és una forma de distanciament pres de cara al segle i fins i tot de menyspreu del món per un cristianisme en el qual les celebracions simbolitzen les transfiguracions del més enllà?

Contrastant amb aquesta ce-

leste obertura, el metro de Moscou, orgull del règim. En veritat, una baixada a l'infern. Ciutat de marbre i de ferro, que udola amb el tumult dels seus trens, la rapidesa de les seves escales mecàniques, cruel per a les cames vacil·lants, que també udola per tot l'academisme d'una ornamentació monumental i escultural. Aquestes efígies projectades amb tots els seus membres vers un avenir radiant, desenvolupades per la màgia negra d'un soterrani infernal, s'assemblen als condemnats del Dant, les tensions de l'esforç carregant-se amb crispacions de desesperança.

A les places públiques les estàtues i els grups escultòrics també són edificants, invitant a la memòria patriòtica, a les virtuts del treball i del civisme. A les grans cruïlles s'exhibeixen sobre panells gegants els noms i el retrat, renovats cada any, dels treballadors més zelosos i dels millors ciutadans. Se'n veuen alguns, amb el pit cobert per un devessall de medalles, fent-se fotografiar amb tota la família en la gloria de la plaça Roja.

Treball i pàtria, valors fonamentals als quals no manca l'ajut a la família, objecte de les sol·licituds dels governants. Se sap que a partir de l'any 2000 les famílies podran sortir de l'apilament comunitari, i que cada una tindrà el seu apartament. Des d'ara el poder vetlla pels bons costums i una parella ha d'estar degudament casada per obtenir un habitatge. Ens han explicat també que si els tècnics soviètics són especialment eficaços és perquè s'exerceix una rigurosa selecció per entrar a les universitats. Treball, família, pàtria, elitisme, no és res més que un socialisme lògic amb els seus principis, per posar en pràctica sense por de subversions, els mateixos valors pels quals el socialisme occidental defineix la dreta.

Tot passa com si el poble rus fos considerat pels seus dirigents, com una matèria educable. Història que no és pas tan nova. Lenin, grad, que abans s'anomenava Sant Petersburg, és un bon motiu per recordar aquest altre ferotge educador que fou Pere el Gran el qual, estalinà abans d'hora, no va estalviar mitjans per occidentalitzar el seu poble, obrint-lo vers l'Oest, de la banda d'Europa. Amb

un èxit del qual aquesta ciutat en dona testimoni, ciutat que molt bé podria ser amb Venècia una de les dues ciutats més belles d'Europa, i que un geni demiúrgic ha fet sorgir d'una indeterminació d'abans de la Creació, quan les aigües i els marjals ocupaven el sòl. Ciutat del segle XVIII, d'arquitectura italiana i francesa, i que aplega a l'Ermitage des de Fra Angèlic als impressionistes, gran quantitat d'obres mestres de la pintura europea. Per exemple aquest **Retorn del fill pròdig** en el qual paternitat i perdó s'il·lumina per la llum de Rembrandt.

En aquesta capital desafectada s'ha aturat una certa Rússia. Hom travessa amb melancònia el blanc menjador on les milícies leninistes detingueren l'únic govern republicà que Rússia ha conegut entre dues autocràcies. Aquí va començar el regnat de Lenin. Sobre el mausoleu de l'heroi fundador, a Moscou, sempre es presenten en les festivitats públiques els notables del règim més segur de les seves certes que els Papes damunt la tomba de Sant Pere. Per Lenin, com per Pere el Gran, es tracta de modernitzar un poble, i de superar un retard secular amb una revolució cultural. ¿Què ha esdevingut després de setanta anys d'educació comunista?

Per poder respondre, caldria penetrar l'enigma d'aquestes multituds més anònimes aquí que en altres llocs. El carrer és gris, sense fantasia, les cares impenetrables s'amaguen i el somriure d'un desconegut és un rar miracle. El col·lectivisme ha produït els seus efectes ineluctables: igualtat dels individus i economia de la penúria. Aquestes isbes semblen totes iguals, mentre més enllà es perfilen els edificis del kolkhoze; en les voreres de les ciutats, les cues ràpidament formades a l'arribada del més petit proveïment. Tanmateix, cap modernitat artificial no pot donar raó d'una vida que s'endevina profunda i amagada, i potser victoriosa un dia, com la primavera sota el gel i la neu dels llargs hiverns. "Allà baix no estaràs obligat a mentir per viure, diu a un dissident temptat per l'Amèrica l'heroïna de cara dostoiéuskià d'un film més rus que soviètic, però tu no podràs viure". D'aquesta vida que es respira, envoltant, sota els bedolls i els làrix en les propietats de Souzdal, el caseriu de les cinquanta esglésies, teatre de l'admirable film de Panfilov: **El tema**.

RESPIR

ELS NOSTRES DRETS

Poques coses hi deu haver que defensem tan aferrissadament els homes com els nostres drets; ens hi fem amb les ungles i amb les dents; estem ben convençuts que els nostres drets formen part de la més estricta justícia. ¿No valdria la pena potser de dir que qualsevol dret, i els nostres també! si és realment contrari a l'amor, deixa de ser un dret? Presentant-ho d'una manera no tan agressiva diríem que l'amor ens demana de renunciar a un dret que li sigui realment contrari. Les conclusions a què hom pot arribar, si continua per aquest camí són incòmodes i el faran arraulir i dir, compungit: Perdoneu-me, tots, que he fallat! Potser per veure de seguida el poc valor de les paraules totes soles, perquè després d'uns instants d'arrauliment compungit és capaç de defensar com abans els seus drets amb les ungles i amb les dents!

MIQUEL ESTRADÉ

Catalunya Cristiana

EL SETMANARI DE MÉS DIFUSIÓ DE CATALUNYA

MEMBRE DE LA UCIP

Director: Joan E. Jarque i Jutglar
Sots-director: Francesc Malgosa i Riera
Edita: Fundació Catalunya Cristiana
Gerent: Jaume Roigé i Torrentgenerós
Disseny: Josep Samper i Aledo

Redacció, administració, publicitat i fotocomposició: Edifici de la Parròquia de la M. de D. dels Àngels C/. València, 244, 2on. Tels: 215/27 39 - 28 05 - 27 84 08007 Barcelona

Impressora: Publiagraf, S.A.L. - Consell de Cent, 224, Barcelona D.L. B.14.387/79

Difusió controlada per O.J.D.

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal, 3.900 Ptes.

Europa: 7.800 Ptes. □ Amèrica: 9.750 Ptes. □ Àsia, Àfrica: 10.500 Ptes. □ Filipines: 10.500 Ptes. □ Àsia (més oriental): 13.300 Ptes. □

Quan vaig saber que Frederic Mompou amb la seva muller, Carme Bravo, amb tota senzillesa resaven cada dia el Parenostre, em vaig quedar tot admirat. Ella —que ha estat com un àngel— li feia emergir l'ànima d'infant a pregar al Pare bo del cel. Mireu, en la missa exequial, quan resàvem la bella oració del Senyor, ella es va abraçar al fèretre i pregà al seu costat com sempre...

De fet, quan Jesús digué als jueus que Déu és Pare, "Abbà", els féu una veritable revelació, perquè la interpretació que els donà era tota nova. Ells entengueren bé que havien de confiar en Déu amb la mateixa actitud i expressió que tenen amb el pare i la mare, en dir, "papa", "mama". El Déu que a través dels temps havien après d'estimar i reverenciar coincidí amb el Déu certament totpoderós i bo, però massa llunyà i, fins i tot, diríem, massa justicier. L'Ànima de Déu evocada per Jesús era doncs plena de tendresa. Per això, les persones humanes esdeveníem per ell encara més que "imatge i semblança de Déu" (Gen 1,26), és a dir, fills adoptius. És clar, el Fill de Déu fet home com nosaltres ens possibilitava esdevenir fills!

Mompou, a casa i a l'escola —els germans de Sant Joan Baptista de Lasalle— ja havia après tot això, com una iniciació. La psicologia, la vida el degué

La senzilla espiritualitat de Frederic Mompou

LLUIS BONET I ARMENGOL

portar a viure "calladament" aquesta opció pel Déu Amor. La seva obra, "El cantar del alma", (1951), amb lletra de sant Joan de la Creu ("Cántico espiritual"), ens fa descobrir el seu desig de viure des de la música, sincer mirall d'ell mateix, la unió profunda de l'ànima amb el Déu Espòs. Transcriu les paraules-comentari del poeta: "así dice que su Amado es esta música callada, porque en él se conoce y gusta esta armonía de música espiritual" (Canción XV).

Però hi ha un altre punt que em plau oferir com a breu comentari. És la seva interpretació transparent de l'eucaristia. Es meravellava de la senzillesa del gest —el signe— de Jesús en donar-se com a pa de vida, sí, el pa tot senzill. Això em fa tornar al Parenostre. És clar, perquè Jesús ens ensenya a resar (Mt 5,7-15) "doneu-nos el pa de cada dia...". Jesús glo-

riós, però invisible en aquest món, com a presència real enmig dels homes, ha escollit "el pa de cada dia". Sí, per estar més a la vora nostra; sí, ser el pa de sobre la taula, que ens agermana i ens alimenta al matí i al vespre. No fa massa dies, el pare Federico Sopena, des de Madrid, fent un gest admirable de sacerdot-amic es presentà a la casa, dient: "quiero celebrar una missa para Federico". Vaig concelebrar amb ell. Com el va rebre somrient. Fou l'Amic en mans de l'amic. I deixeu-me tornar a Joan de la Creu. Diu així: "la cena que recrea y enamora". El seu comentari: "la cena de los amados hace recreación, hartura y amor. Porque estas tres cosas causa el Amado en el alma en esta suave comunicación". Afegiu: "la música callada, la soledad sonora".

Ja veieu, m'he permès "assajar" el que he anomenat "la senzilla espiritualitat de Frederic Mompou". Per acabar, em ve a la memòria un text litúrgic musicat per ell el 1973: "El Senyor vindrà, amb tots els seus sants; aquell dia, al vespre, serà ple de llum". Us he de dir com aquesta música expressa amb força que "el Senyor ve" i "el dia ple de llum!". Ara, després de la llarga malaltia —els seus "Improperia" ens poden evocar aquesta passió sofrida— ha passat a viure el **dia-ple-de-llum**, de noranta-quatre anys de vida terrenal a viure l'eternitat amb el Pare nostre i amb l'Espòs, el Fill estimat del Pare.

Sabem i experimentem que brolla del si de cada un de nosaltres una tendència natural i espontània d'actuar, de fer coses. Pretenem que les nostres accions ens siguin estimulants, fecundes i productives, tant per a la nostra vessant personal com per la repercussió en els altres.

Tendim a cooperar i a participar en l'activitat laboral que des dels seus orígens duu a terme el gènere humà; la paraula "treball" és el qualificatiu que en els nostres temps atribuïm a l'esmentada activitat social constructiva i compartida. Aquesta activitat se centra fonamentalment a transformar i adaptar els elements i fenòmens de diversa índole que la naturalesa posa al nostre abast.

Mitjançant el treball, acce-

dim a la natura amb la pretensió de gaudir adequadament dels béns i dons que ella ens ofereix. Així, podem atendre tot tipus de necessitats i gaudir satisfactoriament de conveniències que ens aportin benestar personal i social, i a la vegada podem facilitar fins i tot un major desenvolupament de les altres espècies vivents.

Cada persona, segons les seves aptituds i tendències,

escull un determinat tipus de treball al qual se sent atret i que vol desenvolupar. Opta per un determinat "rol" com a funció pròpia que assumeix i actualitza en un determinat col·lectiu laboral. D'aquesta manera, cada individu s'autodefinix i se cenyeix a la seva funció, dins un marc global laboral on participen les altres persones. I posa la seva fita en la recreació adient de l'ambient i

dels condicionaments que l'envolten, on convivim tots els humans.

D'aquesta manera cada persona és protagonista i artífex del seu propi treball, però cal tenir present l'altra dimensió que hem citat: aquesta tasca laboral la porta a terme en un context social que té una peculiar manera de ser, uns costums, una estructura econòmica i laboral. L'arrelament

del treball personal en l'àmbit comunitari potser no és fàcil, i la dinàmica d'interacció que comporta la concatenació del treball personal amb el dels altres components que interveuen en la mateixa tasca pot oferir certes dificultats.

Per això, caldrà vetllar per una organització idònia de les estructures laborals; però més adient serà replantejar-se un interès i una atenció per cada persona, i la seva interacció amb els altres.

El treball no pot reduir l'home a ser un instrument. Ha de ser la seu on tota persona trobi el seu lloc on actualitzar el seu potencial humà i la seva vocació; que en la seva vessant lliure, creativa i productiva, contribueixi al progrés cultural, científic i humà de la nostra existència.

El treball, recreació del nostre entorn

RAMON DURAN DE GRAU

Psicòleg

De l'Àmbit Maria Corral

ARA MATEIX

Tres llibres (i 3)

"Encara avui respiro en català", de Casaldàliga, o la dimensió missionera

J. CARRERA PLANAS

permès d'endormiscar-nos tot imaginant que som els millors. La realitat ha estat una altra: havent crescut, la seva veu es torna llevat que ens fa créixer. Tant com testimoni de fidelitat, aquest llibre de Pere Casaldàliga és compromís amb la seva terra nadiua que vol ajudar a fer capaç de transcendir-se...

A totes les seves cartes, que formen el cos del llibre, hi ha un fons d'interpel·lació, des del món dels més pobres, a la nostra societat, rica, malgrat tot, i que vol ser-ne més... Fins i tot diu que "de tant en tant, m'ha agafat el rampell de contradir alguna cançó popular catalana...". No pas gratuïtament, sinó per a obrir-nos els ulls:

"La mare de Déu quan era xiqueta..."

no anava a costura ni en sabia lletra."

I aquesta altra:

"Ai les comadres Maries que mai no han sentit el Glòria!
Ai els compadres Joseps que mai no han rebut un cofre!
Ai Nadals esfereïts contra els farts Nadals vostres!"

Cal dir, també, que l'exigència de compromís li surt de la seva pròpia capacitat de comprometre's sense límits. Casaldàliga, teòleg i apòstol de l'alliberament, ha fet una opció clara pel canvi d'estructures a Llatinoamèrica, confia en els processos en curs a Nicaragua —que estima tendrament— i a Cuba, i s'indigna davant les interferències nord-americanes. I aquest compromís seu mereix el nostre màxim respecte, per damunt de qualsevol discrepància o matisació possible: perquè és viscut al cor de la realitat viva, i perquè brolla netament de la seva fe cristiana.

La dimensió missionera i, més concretament llatinoamericana, tanca aquesta petita trilogia bibliogràfica que ens dona claus per a la interpretació del nostre passat eclesial recent. Casaldàliga i molts més, hi continuen amb vigor a l'Amèrica. Altres, com mossèn Joan Alsina o mossèn Josep Breu hi han deixat la vida. A uns altres, encara, els camins se'ls hi feren cruïlles, i en tornaren amb rumbos diversos...

Aquesta de Pere Casaldàliga, bisbe i poeta, nat a Balsereny i arrelat al brasiler Mato Grosso, és una veu clara i suggestiva, qui sap si la més fresquívola de totes les que sonen ara mateix en el nostre, una mica revellit, espai cultural. Ell un dia va sortir del seu poble i ara sent, com a missioner, "que el meu poble és, cada vegada més, el Poble —els pobres de la terra— i tots els pobles del món, sobretot els oprimits." Estima l'Amèrica Llatina, en especial el Caribe, té com a propi el Brasil, i encara respira en català. Diu "jo", diu "yo", diu "eu" i resta ell mateix:

"Por tres fuentes me derramo y no me derramo entero.
El agua más honda y mía se me está quedando dentro.

Si las tres son fuentes mías, sólo yo soy el venero."

Ara ens ha volgut dir amb un llibre bellíssim, allò que ja sabíem: que serva les arrels catalanes, perquè "deixar la terra i la casa dels pares, com Abraham, no serà mai perdre descendència ni ascendència. Des de l'herència pairal i la història nadiua, des de la pròpia identitat, s'anirà creixent i transcendent. Déu no mutila."

Potser si el bisbe Casaldàliga no hagués anat "creixent i transcendent-se" tant, aquest llibre seu hauria estat una concessió a l'enyorança i ens hauria

CATALUNYA

Denúncies contra irregularitats en la Primitiva

Minoria Catalana interpellà el Govern sobre una sèrie d'irregularitats que han deixat amb la mel als llavis, a més d'un ciutadà, malgrat tenir en el seu poder una butlleta premiada amb diversos milions de pessetes i que fan pensar al diputat Jordi Casas que això posa en entredit la seguretat jurídica de les persones que aposten a la Loteria Primitiva.

Aquest fet fou denunciat en el seu dia per Genís Garcia Cerdà, veí de l'Hospitalet de Llobregat (Barcelona).

Els veïns demanen que s'obrin Piscines i Esports

Al voltant d'un centenar de veïns es varen concentrar, després d'una convocatòria de la Federa-

ció d'Associacions de Veïns de Barcelona, associacions cíviqües de Les Corts i de Sarrià i el Club Esportiu Piscines, en la cruïlla dels carrers Bori i Fontestà i Ganduxer, de Barcelona, per demanar l'obertura de les instal·lacions del complex Piscines i Esports. Es pretén aconseguir la reobertura de les esmentades instal·lacions esportives durant l'estiu, en espera que es trobin instal·lacions alternatives que compensen la desaparició de les Piscines i Esports.

Ja fa setmanes que els barris afectats han aparegut amb posters al·lusius a la reivindicació popular.

39 municipis lleidetans consumeixen aigua no potable

Una anàlisi efectuada per Sanitat de Lleida indica que 39 ajuntaments lleidetans, utilitzen sistemàticament aigua no potable. Els municipis més afectats són els situats a les zones muntanyoses i els que posseeixen menys de dos

mil habitants. No obstant, hi ha alguns ajuntaments importants com el de la Seu d'Urgell, en els quals també s'ha observat anomalies.

Centre d'estudi de la fauna i flora del Montseny

El parc natural del Montseny compta amb una nova instal·lació al servei de les persones interessades a conèixer les peculiaritats que ofereix el massís. La finca de Can Casades ha estat reconstruïda com a centre principal d'informació del parc. Les obres han anat a càrrec de la Diputació de Barcelona, i del funcionament d'aquest centre se'n responsabilitza el servei de parcs.

A més de l'àmplia documentació posada a l'abast dels escolars, científics, ecologistes, estudiosos, experts en natura i públic en general, el centre d'interpretació de Can Casades presenta un audiovisual multivisió de gran qualitat, en el qual es poden veure els diferents aspectes del Montseny, amb la seva fauna i flora, segons les

quatre estacions de l'any. Aquesta instal·lació està situada a la vall de Santa Fe, i a poca distància de l'escola de la natura de Can Lleonart. En terrenys adquirits per la Diputació de Barcelona, l'edifici ha estat objecte d'una total restauració.

ESPANYA

França lliura l'etarra que va segrestar a Javier Rupérez

Arnaldo Otegi Mondragon, el Gordo, expulsat de França, està acusat per la policia espanyola de participar en el segrest de l'actual president del Partit Demòcrata Popular (PDP), Javier Rupérez, el novembre de 1979 quan era senador de Unió de Centre Democràtic (UCD). També se l'implica en altres tres segrests, atracaments a entitats bancàries i en l'assalt del Govern Militar de Guipúscoa amb la intenció de robar armes. Sembla imminent que Otegi Mondra-

gon, de 30 anys, natural d'Eibar, ex-dirigent d'ETA politico-militar, podria ser traslladat a Madrid.

MÓN

A Florència protesten donant un concert al carrer amb 21 pianos

El carrer més comercial de Florència es va veure envaït per una manifestació sense precedents: la que dugueren a terme 21 pianistes, amb els seus respectius instruments rodejats de flors, per a la conservació del patrimoni artístic de la ciutat. La iniciativa sorgí de l'associació de comerciants de Via Tornabuoni —on abunden les tendes de luxe— i el motiu, la incapacitat del municipi per evitar la transformació del Palazzo Altoviti, del segle XVIII, un tradicional café situat a aquest carrer, en una sabateria.

AVISOS I COMUNICATS

Fraternitats de Betània del Germanet Carles de Jesús.—En el número 407, de CATALUNYA CRISTIANA, del 12 de juliol, en l'entrevista a Laura Ayora sobre els Tallers d'Oració, s'ometen la referència i telèfons per a tots aquells que els sigui d'interès. Són les següents: Coordinadora a Barcelona, **Maria del Carme Feliu, carrer Trafalgar 70, 1er. 1ª., 08010 - Barcelona.** Telèfon de 8 a 22 hores, núm. 302 71 77 - Secretaria, **Mercedes Jiménez, de 17 a 24 hores, telèfon 313 56 02.**

Associació d'Amics de l'Aplec de Matagalls.—RUTA MARIANA I CANIGONENCA. Els Aplecs de Matagalls participaran en la pujada a la Pica canigonenca, els dies 1-2 d'agost, acompanyant els portadors de la Flama de Germanor. Es visitaran els monestirs de Sant Martí i de Sant Miquel de Cuixà i la tomba de Pompeu Fabra, a Prades. Els dies següents, del 3 al 8 d'agost es farà una ruta mariana, amb visites i estada a Lourdes, i entrada a Torreciudad i al Pilar de Saragossa. Per a més informació, cal adreçar-se al pare Faustí Illa, claretià, a la seva residència, c/ Sant Antoni Maria Claret, 45, tel. 207 02 49, de sis a dos quarts de nou de la tarda, de dilluns a divendres, i també al senyor Joan Alsina, que viu al Passeig de Maragall, 118, telf. 351 79 60.

Caputxins de Catalunya i Balears.—Capítol Provincial. Els delegats de les diferents comunitats caputxines de Catalunya i Balears s'ha reunit a Arenys de Mar des del dia 29 de juny per elaborar alguns aspectes programàtics del seu estil de vida i per intensificar la seva presència i servei al nostre poble. A més, han elegit els nous superiors: Joan Botam i Casals com a Provincial, i com a consellers: Enric Castells i Mas, Antoni Pera i Serra, Lluís Sans Juanpera, i Jacint Duran i Boada.

Nit de Maria a Vinaixa.—Programa: 14 d'agost, a les 11 de la nit, vetlla d'oració. Dia 15 d'agost, a les 12, missa dels malalts a la plaça. A les 2, dinar de germanor; a les 6 de la tarda, Rosari solemne a la plaça; a les 9 de la nit, Nit de Maria. S'ha rebut moltes adhesions, i us hi invitem a tots.

De la col·lecció "Versions del llatí", ha sortit el quadern setè: "Himnes de les hores del dia i dels dies de la setmana."

És un quadern de 15 per 21 cm. De 56 pàgines. Es ven al mòdic preu de 125 ptes.

Per comandes, a l'autor: Mn. Josep Bellpuig - Parc Balmes, 2 - 08500 Vic. Telèfon 885 66 31.

Cada vez mejor
LAS REBAJAS Galerías Preciados
de GALERIAS

Si no queda contento le devolvemos su dinero al instante

SEÑORAS

ZAPATO sport en piel, medio tacón. ~~3.795~~ **2.695.-**

BOLSOS de piel varios estilos. ~~6.995~~ **3.995.-**

BLUSAS manga corta. Varios estilos en tonos lisos y estampados. ~~4.995~~ **2.995.-**

FALDAS rectas en algodón y mezclas. Colores lisos. ~~4.995~~ **2.995.-**

VESTIDOS en colores lisos y estampados. ~~7.595~~ **4.995.-**

CABALLEROS

CAMISAS polo manga corta, en poliester-algodón. Colores lisos blanco, rosa, fucsia, rojo, amarillo, verde, azulón y marino. Cuatro tallas. ~~2.975~~ **1.995.-**

ZAPATOS sport en piel. PISO conductor. Varios modelos. Colores negro, marino y gris. ~~3.995~~ **2.995.-**

CAZADORAS de verano en poliester-algodón, beige, marino y gris. 6 tallas. ~~9.575~~ **6.995.-**

PANTALONES de verano. Fantasía. En algodón-poliester. ~~5.975~~ **3.995.-**

CAMISAS sport. Manga corta. Dibujos de rayas o cuadros. ~~3.975~~ **2.595.-**

NIÑOS

CAMISAS polo manga corta. Varios modelos y colores. Tallas de 3 a 15 años. ~~1.795~~ **695.-**

PANTALONES bermudas en loneta lisa. Azulón, blanco, rosa y rojo. 3 a 7 años. ~~1.995~~ **1.295.-**

CAMISAS algodón para chicos 8 a 15 años. Varios colores lisos. ~~2.375~~ **1.695.-**

VESTIDOS estampados y a rayas. Para chicas 8 a 15 años. Varios modelos y colores. ~~3.150~~ **1.995.-**

CAMISSETAS de algodón, con estampados. Tallas de 3 a 15 años. ~~795~~ **395.-**

JOVENES

FALDAS lisas en algodón. Colores muy actuales. ~~2.800~~ **1.995.-**

GAFAS DE SOL en pasta. Variedad de colores. ~~1.605~~ **895.-**

ZAPATO-BAILARINA en napa. Varios colores. ~~2.495~~ **1.495.-**

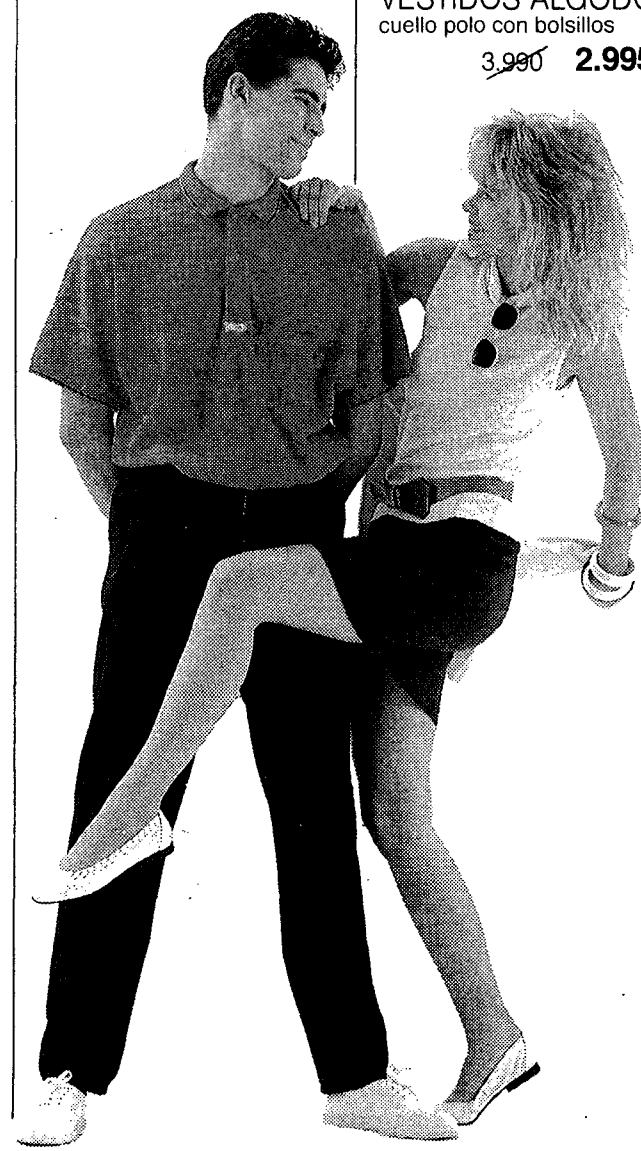
PETOS, algodón 100%. Blanco, marino y rojo. ~~4.700~~ **2.995.-**

BAÑADORES para chica, en licra, colores lisos, estilo nadadora. ~~2.800~~ **1.995.-**

BAÑADORES para chico, en algodón liso o estampado. ~~2000~~ **1.295.-**

CAMISAS para chico, en algodón liso o rayas. ~~3.175~~ **1.995.-**

VESTIDOS ALGODON cuello polo con bolsillos. ~~3.990~~ **2.995.-**

10.000 adreces
10.000 nous lectors

5 persones de la vostra coneixença

CATALUNYA CRISTIANA *UNEIX!*

Cal que el vostre setmanari arribi a **moltes més famílies**. Qualsevol persona, un viatjant, un artista, una mestra, un botiguer, una mestressa de casa, un fuster, un agricultor..., si pensen com penseu vós, li interessarà CATALUNYA CRISTIANA. **Oi que en coneixeu molts? Digueu-nos qui són.**

- Participeu en la nostra tasca d'una manera fàcil, però molt important.
- Doneu-nos les seves adreces omplint les butlletes.
- Si sabeu més adreces, escriviu-les en un altre paper. Envieu-nos-les.
- Nosaltres farem que tots ells coneguin també CATALUNYA CRISTIANA.

Nom.....	Nom.....	Nom.....	Nom.....	Nom.....
adreça.....	adreça.....	adreça.....	adreça.....	adreça.....
.....tel.....tel.....tel.....tel.....tel.....
població.....	població.....	població.....	població.....	població.....
D.P.....Prov.....	D.P.....Prov.....	D.P.....Prov.....	D.P.....Prov.....	D.P.....Prov.....

Encara podeu fer més

Aquell amic vostre que té interès per CATALUNYA CRISTIANA, doneu-li a omplir la butlleta de subscripció.

Envieu-nos-la

<p>Catalunya Cristiana Carrer de València, 244, 2n. 08007 BARCELONA</p> <p>Nom.....</p> <p>Domicili.....nº.....Població.....D.P.....</p> <p>Se subscriu per 1 any a CATALUNYA CRISTIANA en català/castellà per pessetes 3.900.- Aquest import el faré efectiu de la forma següent:</p> <p>☐ Pagament domiciliat ☐ Xec nominatiu que s'adjunta</p> <p>..... Signatura</p> <p>Lloc.....Data.....</p>	<p>ORDRE DE DOMICILIACIÓ</p> <p>Banc/Caixa.....Agència.....</p> <p>Senyors: Els prego que d'ara endavant, fins a nou avís, amb càrrec al meu compte/llibreta nº..... se serveixin pagar els rebuts que els presentarà EDICIONS TERRA NOSTRA, S.A. per la meva subscripció al setmanari CATALUNYA CRISTIANA.</p> <p>..... Signatura</p> <p>Lloc.....Data.....</p>
---	--

Catalunya Cristiana a cada llar cristiana **Catalunya Cristiana**

Instantànies del papa
Joan Pau II

Un record fotogràfic

Finalitzat el curs d'activitats pastorals, tan intenses en la vida del papa Joan Pau II, oferim com a record una modesta selecció de fotografies, poc conegudes en la informació gràfica. Els peus explicatius situen el lector en els llocs, moments i circumstàncies en què foren realitzades.

ALEMANYA.— El Papa saluda el bisbe d'Essen, monsenyor Franz Hengsbach, President de la Comissió Episcopal Alemanya per als afers relacionats amb l'Església universal i per l'obra "Adveniat". A Essen té la seva seu aquesta obra, que projecta la seva ajuda eclesial, sobretot de caràcter econòmic, sobre les esglésies locals que són a Amèrica Llatina. A l'obra "Adveniat", es va referir el Sant Pare, durant la seva visita pastoral a Essen, el dissabte 2 de maig.

XILE.— "Jo sóc la resurrecció i la vida". Aquestes paraules de Jesús, que il·luminen el camí de la fe de l'Església vers la Pasqua, són la garantia de la victòria de Crist sobre el mal i la mort i, mantenen viva l'esperança del Poble de Déu pelegrí". Així s'expressà el Papa el diumenge 5 d'abril, quan es disposava a resar la pregària mariana de "L'Angelus" a la ciutat de Concepció, a la qual arribà el dia 4, després de visitar Punta Arenas i Puerto Montt. En la foto, el Papa, acompanyat del bisbe de Punta Arenas, monsenyor Tomás González Morales, sdb., saluda afablement una jove que durant la celebració de la Paraula s'havia apropat a oferir-li dons de la regió austral de Xile.

XILE.— Una fotografia inèdita i "pintoresca". Es tracta del viatge del Papa a Antofagasta: Joan Pau II surt d'una sagristia improvisada en un antic vagó-museu de ferrocarril, per celebrar l'última Missa que celebrà a Xile, el matí del 6 d'abril, en aquell desert sud-americà.

ROMA.— Com fa cada any en el període pasqual, el diumenge 31 de maig, Joan Pau II celebrà la Missa a la basílica de Sant Pere, i en la qual conferí el sagrament de la confirmació a 140 nois i noies de la seva diòcesi de Roma i d'altres diòcesis del món. En la foto es veu el Sant Pare mentre ungeix amb sant crisma una jove japonesa, Makita Akane, nascuda a Hiroshima, la ciutat de la bomba atòmica.

ARGENTINA.— El Summe Pontífex encensa la imatge de la Mare de Déu de Luján, durant la Missa celebrada el diumenge de Rams, 12 d'abril pel matí, a l'Avinguda 9 de juliol de Buenos Aires. Era la Jornada mundial de la joventut i als fidels de la capital s'havien unit milers i milers de joves de diverses parts del món. La imatge de la Patrona d'Argentina ha estat duta expressament a la capital des del seu santuari. Aquesta concelebració eucarística fou l'acte culminant de la visita pastoral del Papa a Argentina.

6 notícies de la vitalitat de l'Església tarragonina

1- Trobada de joves de la JARC

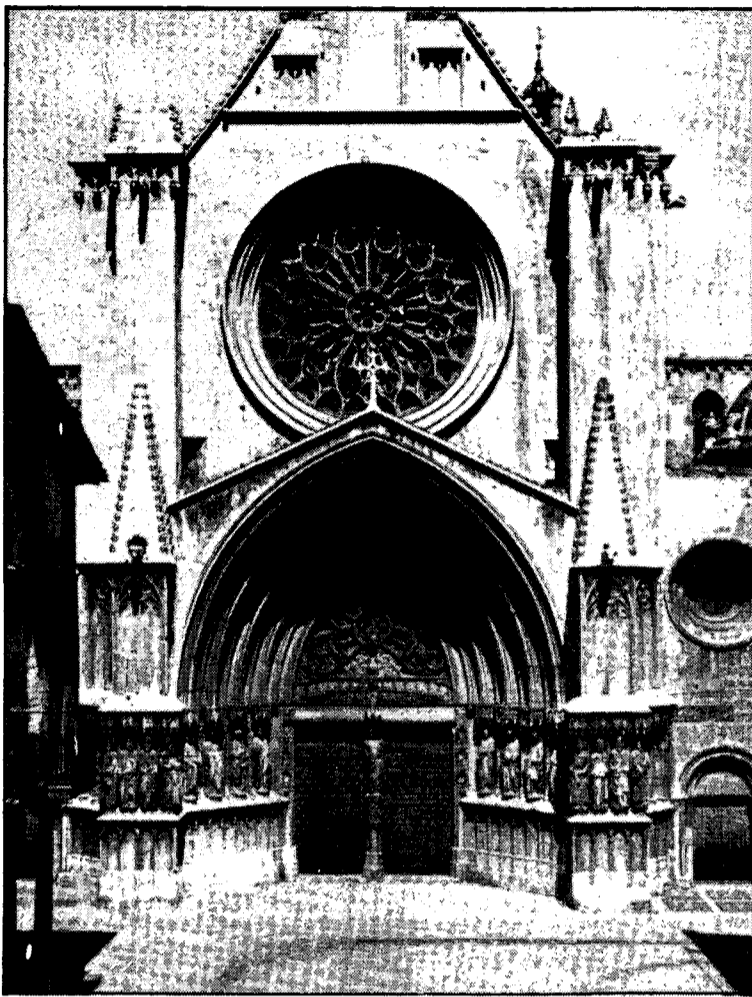
Va tenir lloc fa poc a l'ermita de la Pineda de Vila-Seca (Tarragona), una trobada de Joves Cristians de Comarques, JARC, que sobre la qüestió plantejada per a la trobada "LA PRESPECTIVA CRISTIANA", s'han preguntat "QUIN JESUCRIST COMUNIQUEM", "PER QUÈ?" o "QUIN JESUCRIST REBEN ELS ALTRES?", encara que ja saben que tenen vocació de... que van de part de..., i que evangelitzar vol dir...

Mes si "volen trencar motlles", no és perquè ho creguin divertit, sinó perquè "no es pot posar vi nou en botes vells", tal com diu Jesús. Si volen comunicar-se amb una qualitat profunda, és perquè el comú dels homes ho fa superficialment, i creuen que és possible dir-se com a militants; dir i escoltar la força de l'Evangeli.

2- Inauguració d'una nova Església a Tarragona

En un indret adient de la urbanització de la platja de la Mora a Tarragona, i mitjançant diverses aportacions, s'hi ha construït una capella dedicada a l'advocació de SANTA MARIA que serà beneïda pel senyor arquebisbe Dr. Ramon Torrella i Cascante, el proper dia 25 de juliol a les 7 de la tarda.

L'augment de residents en l'època estival i el creixent nombre de famílies que hi viuen tot l'any, ha fet realitat l'entusiasme i esforç d'un grup de cristians, encapçalats pel pare belga Ernest Walravens, jubilat i que resideix allí, d'aquesta església que ara comença a caminar.

3- El Nunci del Sant Pare a Verdú

Possiblement que per a molts, pot estranyar-los que Verdú, fos hostatge del Nunci. L'explicació la trobem a la dimensió social del gran Sant català fill del carrer major de Verdú, Pere Claver.

Ja el Sant Pare, durant la visita que féu a Colòmbia, va esmen-

tar-lo diverses vegades en els seus discursos com un exemple avançat de l'alliberament i va prostrarse llargament, resant davant les despulles de l'"Esclau dels esclaus" en l'església a ell dedicada, a Cartagena.

Heus aquí, perquè el nunci del Sant Pare monsenyor Màrio Tagliaferri va voler visitar el poble bressol de l'home de Verdú, el passat dia 30 de maig.

4- VII centenari de la construcció del temple de Vimboadí

En l'execució del programa confeccionat amb tal motiu, el diumenge, 28 de juny, tingué lloc la segona Gran Celebració. Aquesta consistí en una solemne Eucaristia, en el decurs de la qual, s'oficià la dedicació del temple i de l'ara major. La presidí el Rvdm. Pare Abat de Poblet, Dom Maur Esteve i Alsina, S.O.C., acompanyat de cinc monjos del cenobi populatà de l'actual rector i de set preveres d'alguna manera vinculats a la parròquia. La presència monàstica fou tant significativa perquè el temple es deu, en bona part, a l'impuls dels grans abats, Ponç de Copons, Domènec Porta i Bartomeu Conill. D'ells encara hi resten els seus escuts corresponents.

La comunitat cristiana vimboadina, que emplenava la formosa església gòtica, síntesi i model de la simplicitat monàstica, seguí atentament la celebració mitjançant les degudes explicacions i un full-guia de la litúrgia.

5- Professiò monàstica a Poblet

A la Basílica del Reial Monestir cistercenc de Santa Maria de Poblet, va tenir lloc la primera professiò solemne que es fa des de 1979. Aquest esdeveniment, que ha omplert de joia tota la comunitat monacal, fou presidida pel pare abat Dom Maur Esteve i Alsina. El nou monjo, fra Josep Maria Recasens i Gilabert, de 36 anys i nat a Cambrils, prometé "estabilitat", conversiò dels (seus) costums i obediència segons la Regla de Sant Benet abat i les constitu-

cions del Monestir, davant de Déu i de tots els seus sants, (...)", segons el text de la cèdula de professiò que llegí i signà a l'altar i públicament.

Precisament el pare abat destacà l'estabilitat a què el monjo es deu i que es concreta, segons la pregària de la benedicció solemne o consagració del profès, en una via de "fidel castedat, joiosa pobresa, generosa obediència".

6- Balanç de l'Escola Universitària de Treball Social

S'ha fet públic un fulletó que conté una relació de dades i de fets a propòsit de l'Escola d'Assistents Socials i de la seva transformació en l'Escola Universitària de Treball Social de Tarragona.

Aquesta publicació comença amb les paraules "Siguem coratjosos" de monsenyor Ramon Torrella.

El 15 d'octubre de 1958 van començar les classes en uns locals provisionals, mentre s'estava construint l'edifici en el xanfrà dels carrers Armanyà i Adrià... El Dr. Pont i Gol, va fer que l'Escola no es tanqués i tirés endavant i el Dr. Ramon Torrella ha assumit la responsabilitat de la transformació en Escola Universitària.

L'Escola ha passat, tanmateix, per diverses vicissituds, comentades en aquesta "Memòria", fins que complets els requisits reglamentaris, "la sol·licitud de transformació va ser informada favorablement per la Junta de Govern de la Universitat de Barcelona — a la qual s'adscrivia l'Escola — i el 6 de juny de 1985 el molt Honorable President de la Generalitat de Catalunya signava el Decret corresponent".

FINESTRAL DE LA CARITAT

Els qui no poden fer vacances perquè no poden treballar

TARRAGONA.— Fa temps que molts somiem amb les vacances. Hem fet un munt de plans. Temps per a descansar, per trencar la rutina quotidiana, per fugir de la ciutat i gaudir de la natura... Tots els qui treballem tenim dret a uns dies de lleure. Però ¿i aquells que no poden fer vacances perquè no han pogut exercir "el dret a treballar"? Aquesta paraula per a ells és un reclusiu. Necessitem la vostra SOLIDARITAT per a donar respostes a les necessitats bàsiques i urgents de diverses famílies.

20.87- Matrimoni gran, ell està malalt i no cobren res. Deuen 8 mesos de lloguer i aliments. Per a no quedar-se al carrer i que els puguin anant fiant a la botiga d'alimentació, necessiten 36.400 ptes.

21.87- Dona separada amb 4 fills de 9 a 2 anys a càrrec seu. El marit no li pot passar cap ajuda ja que està aturat. Tenen deutes de pis, llum i aliments. Necessita 32.800 ptes.

22.87- Dona separada amb un fill petit a càrrec seu. Viuen d'unes hores de feina que fa la mare a la setmana però no en té prou per pagar les despeses de la casa i alimentació. Per tal de pagar les deutes necessita 28.300 ptes.

23.87- Matrimoni amb 10 fills. No tenen feina i han esgotat les prestacions. Viuen d'unes ho-

res de feina que fa la mare a la setmana i del que els donen. Deuen 8 mesos de lloguer i no els fien a la botiga. Necessiten urgentment 46.000 ptes.

24.87- Matrimoni gran que té a càrrec seu tres nets abandonats per la seva mare. No tenen altra entrada que les 15.120 que cobra el marit. Per no quedar-se al carrer, (ja tenen el desnonament) necessiten 56.800 ptes.

25.87- Matrimoni amb 3 fills. No tenen feina ni cobren subsidi d'atur. Els han tallat la llum i deuen el lloguer de tres mesos. Necessiten 32.800 ptes.

Tots els casos han estat prèviament comprovats.

Els donatius podeu enviar-los a: Caritas Interparroquial de Tarragona - Avda. Prat de la Ribera, 35 - 43001 Tarragona.

FETS I CRITERIS

Les contemplatives

S'anomenen contemplatives aquelles religioses agrupades en comunitats monàstiques que "ofereixen a Déu un sacrifici puríssim de lloança, enriqueixen el poble de Déu amb els seus fruits esplèndids de santedat, l'esperonen amb el seu exemple, i el multipliquen amb una misteriosa fecunditat apostòlica."

Aquesta explicació del Concili Vaticà II és molt adient de recordar-la quan celebrarem el dia de Sant Jaume, o el diumenge següent, la jornada dedicada a las religioses contemplatives.

Moltes persones potser es preguntaran si encara hi ha monges de clausura i comunitats monàstiques de vida contemplativa. Arreu d'Espanya 14.500 religioses viuen en 914 monestirs de vida contemplativa i pertanyen a 33 instituts diferents.

¿Tenen sentit en el món actual aquestes comunitats de religioses contemplatives? No hi ha dubte que són una interpel·lació per a la societat de consum perquè no segueixen els paràmetres del culte al plaer, a la riquesa ni al poder.

Fa més de vint-i-cinc anys vaig anar amb uns joves a visitar la Cartoixa de Montalegre. Un d'aquells joves va replicar al bon cartoixà que ens acompanyava que tot allò era perdre el temps perquè no servia per a res. El cartoixà amb paraules aplomades va explicar el sentit de la pregària, del treball manual, del si-

lenci i de la unió amb Déu.

Aquell testimoni vivent de l'Invisible va impressionar aquells joves perquè feia entenedora la dimensió transcendent expressada amb tanta pau i amb tanta força interior.

La societat d'avui tan "materialitzada" té necessitat d'aquests exemples de persones que s'entreguen a Déu d'una forma total i exclusiva, i en la recerca amorosa de la unió amb Déu no trenquen pas els lligams espirituals amb la societat humana.

Si en els nostres temps han reeixit les aventures dels astronautes ¿no acceptarem amb més joia "les aventures" de les contemplatives que ens parlen tan fortament del Déu que és Amor?

A tots els creients l'exemplaritat de les contemplatives ens ha d'esperonar a creure més i més en el Regne de Déu, a acceptar-ne les Benaurances i a viure més conformes a la Bona Nova del Regne que predicà Jesús.

El món i la mateixa Església tenen necessitat del testimoni d'aquests capdavanters del Regne que mostren els valors absoluts de l'Evangeli per damunt dels "valors relatius" que tant es proclamen en la nostra societat.

Siguem agraïts a les religioses contemplatives amb la pregària i amb l'almoïna. S'ho tenen ben meregut.

RAMON TORRELLA I CASCANTE
Arquebisbe de Tarragona i Primat

BARCELONA

Van estrenar el Seminari Menor de la Conreria

400 aniversari de l'ermita de Sant Cristòfor de Gualba

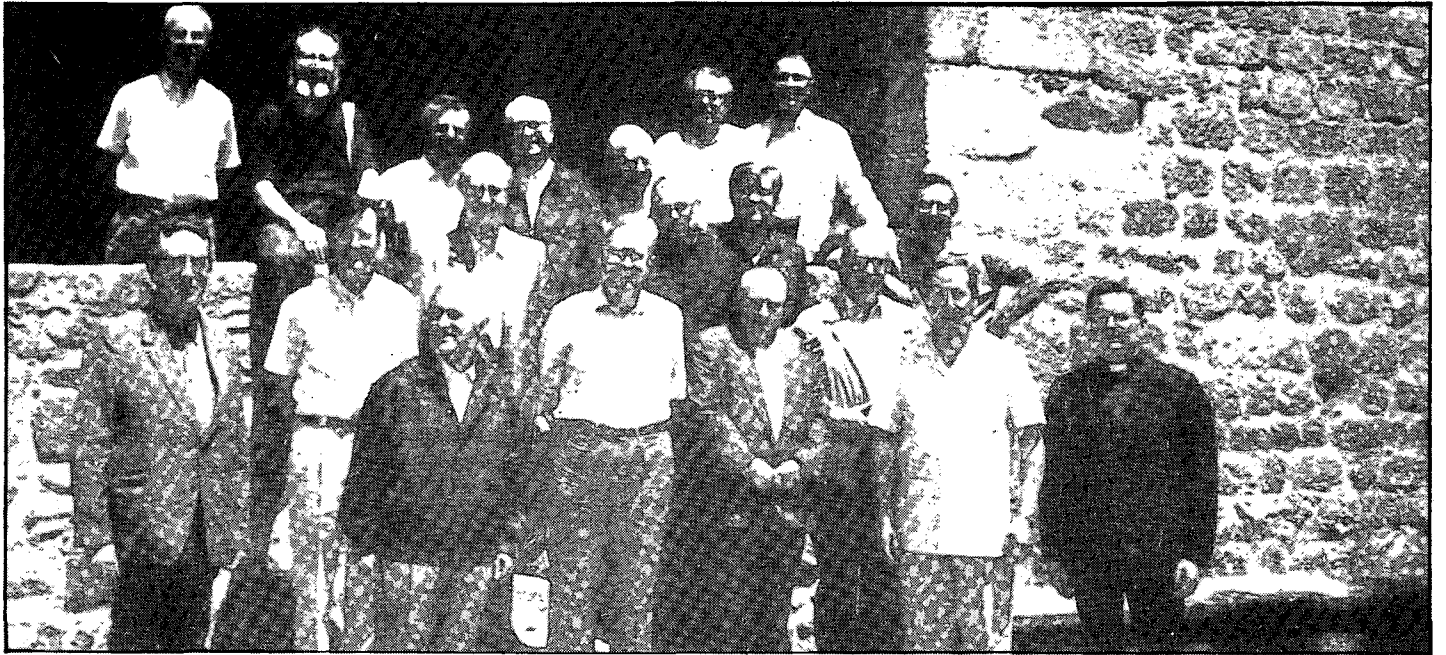
GUALBA.— Enguany se celebrarà la seva restauració que coincideix amb el 400 aniversari de la seva construcció. La benedicció de vehicles es farà el dia 12 de juliol a la una, davant mateix de l'Ermita. Es compta amb una nombrosa participació de cotxes i motocicletes antics. Endemés el Club Volkswagen Barcelona-Mataró també hi estarà representat. A la concentració i posterior desfilada de vehicles antics podran prendre-hi part tots els posseïdors de vehicles d'arreu de Catalunya que vulguin anar-hi. A cadascun dels vehicles assistents els serà lliurada una medalla de terrissa commemorativa.

Ensems els visitants podran gaudir personalment d'admirar les obres d'art de l'interior de l'ermita de les quals són autors vilatans i estiuejants, que han col·laborat desinteressadament: la imatge de sant Cristòfor és un mosaic admirat pels experts, les pintures murals, el llum bàsicament construït amb peces de carro, l'esgrafiament de l'absis, l'altar de pedra natural, tot plegat es pot considerar una restauració molt digna, que ha tingut l'encert de dirigir Mn. Jaume Masvidal, Jaume Salichs i Marius Escudé principalment.

Cal esmentar també nombroses participacions professionals així com importants donatius econòmics que han fet possible les obres realitzades. La nova campana, donatiu d'una coneguda família de Gualba, fou instal·lada dies enrra, encara que la inauguració oficial tindrà lloc el dia 10 de juliol amb motiu de la visita del cardenal Jubany, solemne circumstància que s'aprofitarà per retre un homenatge al vilatà Esteve Sala que va ser durant quasi cinquanta anys campaner de la parròquia de Sant Vicenç de Gualba.

M. PARERA CABARROCAS

Una vintena de capellans de la promoció de 1953 s'aplegaren a la Roca

Els vells companys van viure unes hores de fraternitat i de record dels temps de la joventut.

LA ROCA DEL VALLE.— Una vintena de capellans ordenats a la diòcesi de Barcelona l'any 1953, van celebrar el seu trentaquatre aniversari sacerdotal. En una missa concelebrada el 25 de juny a l'església parroquial de Santa Agnès de Malenyans van compartir la pregària d'acció de gràcies i el sentiment de fraternitat. Presidia la celebració mossèn Josep Boix, vicari episcopal de l'Eixample de Barcelona i actualment president de la Unió Sacerdotal.

Aquesta promoció de capellans barcelonins és la dels que van estrenar el Seminari Menor de la Conreria a començament dels anys quaranta. De la vuitantena que hi van ingressar el primer curs només uns dotze o tretze van arribar al sacerdoci. Però d'altres es van anar afegint al grup inicial en els cursos successius del Seminari Menor i els del Major.

Entre els trenta i escaig que van assolir el sacerdoci hi ha l'actual arquebisbe de Tarragona, monsenyor Ramon Torrella. Tanmateix, aquest any no va poder ser present a la celebració d'aniversari sacerdotal perquè a darrera hora li va sortir una obligació pas-

toral: assistir a una reunió que es feia a la Selva del Camp. En anys anteriors ha presidit la concelebració dels seus companys d'estudis.

La raó per la qual aquest any s'ha fet la missa concelebrada a l'església de Santa Agnès, al terme de la Roca, és que un dels ordenats el 1953 n'és rector des de fa més de vint-i-cinc anys. També hi va concelebrar mossèn Alfred Rubio, director del seminari per a vocacions tardanes "Casa de Sant Jaume", que havia rebut l'ordenació sacerdotal a Salamanca el mateix any 1953.

El doctor Josep Maria Rovira i Belloso, professor de la facultat de Teologia, ordenat a Roma el mateix any que els seus companys de Barcelona, va ser el qui va fer l'homilia de la missa. Recordà especialment dos dels companys sacerdots que van morir recentment i d'altres que no hi van poder assistir per malaltia o altres impediments. Acabada la missa, els vint companys de curs van fer un dinar de germanor per recordar antigues i emotives vivències de joventut.

IMPROMPTU

Cal creure en alguna cosa

Fa molt de temps, coneixia un doctor en medicina, important aleshores, que es negava rodonament a visitar malalts d'una certa barriada barcelonina, al·legant que allí, si el malalt es posava bo era gràcies al curander, i si moria era per culpa del metge. És comprensible aquella actitud, encara que és de creure, i diria que segur, que no tothom confiava amb el remeier i si en el bon metge.

M'ha vingut això a la memòria en veure, pels passadissos del "Metro" una certa abundor d'"establiments" de lectura de línies de la mà, de cartes amunt i avall, de consulta, en una paraula, per resoldre angoixes i problemes i preveure el que s'esdevindrà. I és bo de veure la cara atenta dels clients escoltant les explicacions del que exerceix aquesta mena de curanderisme. I no oblidem que la consulta té el seu preu. Un preu que paga de bon grat el client que surt content i enganyat.

I jo em pregunto perquè tenen èxit aquests endevinaris aprofitats. I només em ve la resposta que els homes han de creure en alguna cosa que vagi més enllà d'ells. I quan no encerten el camí, acuden esperançats al primer pobre diable que els fa bona cara i els posa una mica d'atenció. Una interessada atenció i, demà, si t'he vist no me'n recordo.

I tornant al doctor que opinava d'aquella manera, val més, per molta gent creure en el que diuen aquests que s'ho fan pagar. El confessorari es gratuït, i els consells que es donen, encara que siguin amb amor, NO COSTEN RES.

ORIOI CAMPS

GLOSSES DOMINICALS

El clima familiar

Ningú no pot negar la gran influència de la família en l'educació dels fills. Perquè a la llar conjugal és on els infants reben els primers ensenyaments dels propis pares, que són per dret i per deure llurs necessaris educadors. ¿Que potser és una tasca fàcil? No ho ha estat mai, però avui menys que abans.

Potser cal començar aquesta reflexió amb una gran veritat: el matrimoni és una cosa "sagrada". Per si mateix i, si és cristià, per la gràcia del sagrament. Per si mateix, perquè, en virtut de la seva vocació a l'amor, l'home i la dona troben en el matrimoni el lloc on es realitza íntegrament llur donació total. El consentiment que donen quan es casen és "una confirmació pública" de l'entrega total i exclusiva d'ambdós. Quan el sí dels cònjuges és dit davant l'Església, llavors la sacralitat dels sagraments és sublim: el matrimoni cristià es converteix en el "símbol" de l'aliança de Déu amb els homes, el signe de l'amor que Jesucrist té a la seva Església.

Per dissort en el matrimoni ha penetrat aquesta realitat ambigua que s'anomena "dessacralització" i que la família cristiana va acceptant, potser sense adonar-se'n. D'aquesta manera la nostra cultura es va acostumant a una certa "regressió moral", perquè es fa banal. Posem per cas, és acceptat el divorci que separa amb facilitat aquells qui es van prometre un amor fidel; s'admet l'avortament que fa pas lliure a la supressió de la vida del nonat; es rebaixa i vulgaritza la unió de l'home i de la dona, quan sembla cercar només un plaer egoista.

Aleshores ¿quin ha de ser el clima familiar en el qual es dugui a terme l'educació dels fills? Els psicòlegs adverteixen que l'equilibri humà de la llar és el millor antídote per a reprimir la rebel·lia dels ado-

lescents, que consisteix en un gran escepticisme davant els adults. L'element més radical i determinant de la responsabilitat educativa dels pares és l'amor patern i matern que deriva d'"autèntic amor conjugal". D'aquí neix aquella imprescindible harmonia humana i cristiana, els principals valors de la qual són la dolcesa, la bondat, el servei, el desinterès, l'esperit de sacrifici, la comprensió, el diàleg, etc.

També la fe cristiana, quan els pares són cristians! Perquè els pares han de transmetre les coses millors que tenen. Els han donat la vida, en certa manera. Per què n'han d'excloure la fe? Els esposos cristians exerceixen amb l'educació cristiana un veritable "ministèri" de l'Església. Han d'ensenyar la fe i per possible, amb un acte especialment delicat, que es desenvolupi i maduri. Per això han de dirigir, ajudar i orientar llurs fills en el creixement de la fe, en la recerca i en l'acceptació personal de la veritat, en la consciència que la fe es fonamenta en la paraula de Déu, en el discerniment d'aquelles certes que porten al coneixement de Jesucrist.

Pel que fa a aquest punt cal subratllar aquesta veritat: com més intensa sigui la participació dels pares —de tots dos i no pas d'un de sol— en la pregària familiar i en les celebracions eucarístiques, més intensa i vital serà la transmissió de la fe a llurs fills. Comunicar l'Evangelí tot ensenyant-ne la doctrina als altres, comporta viure'l personalment.

És així com la família cristiana es converteix en una "església domèstica", una "escola de virtut", una llar on s'aprèn l'humanisme més ric i complet.

NARCÍS JUBANY
Cardenal-Arquebisbe de Barcelona

Justícia i Pau edita "Jocs de Colom"

GIRONA.—La delegació de Justícia i Pau de Girona ha editat tres jocs anomenats "Jocs de Colom", destinats a donar resposta al buit existent pel que fa a material pedagògic sobre la pau. Es tracta d'uns jocs a través dels quals s'intenta sensibilitzar petits i grans sobre els problemes dels drets humans, les desigualtats entre països rics i pobres, la cursa d'armaments i, en general, sobre la justícia i la pau.

El joc número 1 a tot color va adreçat als nois i noies més grans de deu anys, i el joc número 2, de color blau, és per a nens més petits. També es disposa d'un joc per a joves i monitors, preparat per Josep Vila.

L'edició d'aquests jocs ha anat a càrrec del secretariat de Justícia i Pau de Girona amb la col·laboració del "Fons Català de Cooperació al Desenvolupament" al qual

la tercera convocatòria dels Premis per a treballs que versin sobre Casals, Colònies o Clubs d'Esplai. El premi "Esplai", dotat amb 15.000 pessetes serà per un treball de 15 a 20 folis que expliqui experiències, reflexions o estudis relacionats amb colònies, casals o clubs d'esplai.

El premi "Tectajoc", dotat amb 5.000 pessetes, serà per un treball de 3 a 5 folis sobre alguna tècnica, joc o taller relacionat amb les esmentades activitats. I finalment el premi "Estiu" es donarà al treball àudio-visual de mitja hora de durada també relacionat amb les activitats estiuenques i estarà dotat amb 20.000 pessetes. Cal presentar els treballs abans del 15 de setembre al mateix Servei de Colònies de Girona.

M. CABALLÉ

Són tres jocs per gent de diferents edats que eduquen per a la pau

JOC DEL COLOM

JP JUSTÍCIA I PAU

están adherits nombrosos ajuntaments gironins i del qual és president l'alcalde de Salt, Salvador Sunyer. L'inventor dels jocs és mossèn Josep Claparols, rector de la parròquia de Santa Teresa de Blanes.

Els preus són els següents: Joc del Colom 1, per als més grans de 10 anys, 150 pessetes. Joc del Colom 2, per als més petits, 25 pessetes; i Joc del Colom 3 per a joves, 100 pessetes. Les comandes es poden fer a qualsevol delegació de "Justícia i Pau" de Catalunya i de les Illes. També es poden demanar al telèfon 24 12 93 de Girona als migdies.

Tercera convocatòria dels Premis sobre Colònies i Casals

El Servei de Colònies de Vacances del Bisbat de Girona ha fet

Ha mort mossèn J.M. Albert

FIGUERES.— Ha mort a la seva casa de Figueres on residia des de feia seixanta-cinc anys mossèn Josep Maria Albert i Arnau a l'edat de noranta anys. Mossèn Albert, com era conegut a la capital empordanesa, havia nascut a la parròquia veïna de Cistella i després d'estudiar al seminari de Girona va ser ordenat sacerdot el 24 d'agost de 1922.

Ja durant la carrera havia demostrat les seves qualitats com a músic per la qual cosa fou nomenat immediatament organista i mestre de la capella de la parròquia de Sant Pere de Figueres pel setembre de mateix any. Aquest càrrec el va exercir durant tota la seva llarga vida, essent conegut per tota la feligresia que va acudir massivament al seu enterrament.

M.C

17 milions per a Mans Unides

GIRONA.— Més de disset milions de pessetes s'han recollit a la diòcesi de Girona amb motiu de la campanya contra la fam que organitza l'associació de "Mans Unides". Dividint aquesta xifra pel nombre d'habitants de les comarques gironines resulta una mitjana de 34,8 pessetes per persona.

Aquesta xifra és inferior encara a la que correspon per habitant a tot l'estat espanyol ja que la mitjana puja a 47 pessetes per cadascun. Amb tot, els disset milions recollits a la diòcesi gironina suposa un increment de gairebé tres milions respecte a l'any anterior en què varen recollir uns quinze milions. Aquestes xifres són netes, després d'haver-ne deduït les despeses de propaganda i personal que suposa l'organització de la campanya.

M.C.

500 cursetistes a la Ultraia

TERRADES.— Prop de mig miler de cursetistes es reuniren una vegada més al santuari de la Salut de Terrades a l'Alt Empordà per a celebrar la ultraia diocesana anual el passat dia 14 de juny. Els actes començaren a dos quarts d'onze del matí amb l'ofrena floral i pregàries a la Mare de Déu i a dos quarts d'una tingué lloc l'Eucaristia concelebrada.

Després hi hagué un dinar de germanor a l'esplanada del mateix santuari que consistí en una arrossada, botifarra amb patates i postres per tots els assistents. A les quatre de la tarde es féu el sorteig d'un lot de pernil, xampany i altres productes i a dos quarts de cinc començà la ultraia que fou presidida pel delegat del senyor Bisbe, mossèn Enric Sala, i el consiliari del Moviment de Cursets. Aquest va recordar el començament de l'Any Marià, afirmant que els Cursetistes n'han de ser uns bons promotors arreu de la diòcesi.

M.C.

Invitació a visitar els santuaris marians

Avui s'obre la porta de l'Any Marià. Del poble cristià escampat arreu la terra s'aixeca un sol clam per la profecia del Magnificat "Totes les generacions em diran benaurada". I en l'angoixa de la prova en què ens posa l'afany materialista i hedonista de la vida, adreçem-nos a Maria amb el desig d'encomanar-nos la seva fe: "Benaurada, tu, que has cregut."

Joan Pau II, per a celebrar aquest any, ens ha regalat l'encíclica "La Mare del Redemptor". En transcrit l'apartat següent, ben suggeridor per acudir a la pregària intercessora de Maria:

"A Canà de Galilea només es mostra un aspecte concret de la indigència humana, aparentment petit i de poca importància 'No tenen vi'. Però això té un valor simbòlic. Anar a l'encontre de les necessitats de l'home significa, al mateix temps, la seva introducció en el radi d'acció de la missió messiànica i del poder salvífic del Crist. Per consegüent, es dona una mediació: Maria es posa entre el seu Fill i els homes en la realitat de llurs privacions, indigències i sofriments. Es posa 'al mig' o sigui que fa de mitjancera no com una persona estranya, sinó en el seu paper de mare, conscient que com a tal pot —o, més aviat, 'te dret de'— fer present al Fill les necessitats dels homes". (1ª part, 3).

Hem d'aprofitar aquest any per aprofundir —guiats per la doctrina del Concili— en la figura de Maria i el lloc que ocupa en l'obra del seu Fill Jesús.

—Us invito a llegir detingudament el capítol vuitè de la Constitució conciliar sobre l'Església, dedicat tot ell a la Mare de Déu.

—Us invito, també, a espigolar els fragments de l'Evangeli que parlen de Maria i, després de contemplar-la, mirar de treure la lliçó que ens dona amb la seva actitud.

—Us invito a celebrar amb relleu les seves solemnitats litúrgiques en el decurs de l'any i a visitar els seus santuaris.

—Us invito a la pregària. A una pregària perseverant per un major convenciment en la fe, pels matrimonis defets, pels qui són víctimes de la droga i de l'alcoholisme. Us invito a pregar perquè siguem instruments de pau i a demanar que Déu desvetlli en el cor de molts joves el desig i el coratge de fer de la seva vida un servei a través d'una consagració plena des de la vida laical, religiosa o en el sacerdoci.

Que durant aquest any "Déu ens deixi veure la claror de la seva mirada i ens beneixi."

Dr. JAUME CAMPRODON
Bisbe de Girona

Homenatge al Dr. Ramon Roca-Puig en el seu vuitantè aniversari

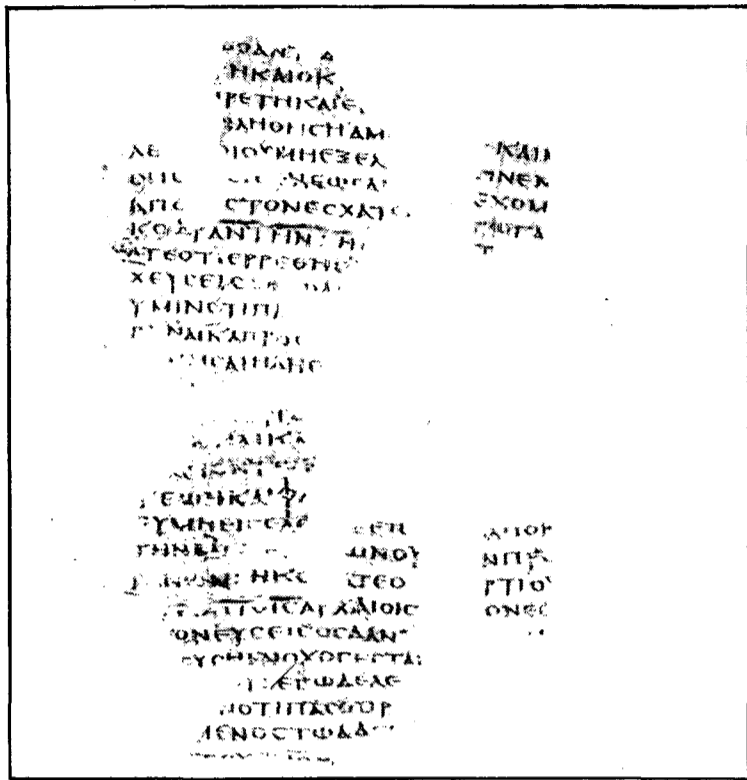
El dia 17 de juny d'enguany se celebrà a l'Aula Magna de la Facultat de Teologia de Catalunya una sessió acadèmica d'homenatge a l'eclesiàstic i eminent home de ciència, Dr. Ramon Roca-Puig en el seu vuitantè aniversari. Se li oferí, en aquesta avinentesa, el volum que duu el títol "MISCEL·LÀNIA PAPIROLÒGICA RAMON ROCA-PUIG", recull de treballs de papirolegs d'arreu del món.

El Dr. Roca-Puig s'ha dedicat, ja des de jove, a l'estudi i a la investigació, especialitzant-se en papirologia, de la qual ha arribat a ésser un investigador mundialment conegut. En la MISCEL·LÀNIA, suara publicada, hi col·laboren figures destacades d'aquest ram de l'activitat científica i humanística. Sens dubte l'aparició d'aquesta obra constitueix un gran honor per l'homenatjat, però també ho és per l'Església i per la nació catalana, posat que molt poques vegades hom ha pogut presentar des de Catalunya i en la nostra llengua un llibre d'aquest nivell científic. Per primer cop un eclesiàstic rep l'adhesió de papirolegs prominents. La "Tabula Gratulatoria" conté 452 adhesions d'amics i admiradors del Dr. Roca-Puig, i d'institucions científiques i acadèmiques i de papirolegs de tot el món. Encapçalen la llista el President de la Generalitat i tots els bisbes de Catalunya.

L'acte, al qual eren presents nombrosos professors de la Facultat teològica i de les Universitats Central i Autònoma, fou obert pel degà Dr. Antoni Matabosch que llegí la carta del cardenal Jubany, impedit d'assistir-hi, en què recordava la tradició d'estudis humanístics de l'Església catalana tant florent en la Renaixença, heretada i continuada pel Dr. Roca-Puig. Es llegiren també comunicats de l'Arquebisbe emèrit de Tarragona, del Bisbe auxiliar de Barcelona, de l'Abat de Montserrat, del Rector de la Universitat Central etc...

Després el Dr. Cuxart, president de la "Fundació Vives Casajuana" glossà la publicació del volum que ha estat possible gràcies a la generositat d'aquesta fundació. En nom dels membres de la comissió organitzadora de l'homenatge i promotora de la publicació, Srs. Albert Manent, Josep-Rafael Carreras i Sebastià Janeras, parlà el Sr. Albert Manent, Director General de Difusió Cultural de la Generalitat, que recordà la trajectòria vital del Dr. Roca-Puig, destacant la seva forta personalitat eclesial i científica, insubornable en la seva catalanitat. Finalment el Dr. Sebastià Janeras, que ha tingut cura de preparar el volum MISCEL·LÀNIA, en resumí el contingut, posant en relleu l'aportació dels treballs que presenten papirs fins ara inèdits, tant de textos bíblics com clàssics. El Dr. Roca-Puig clogué l'acte amb paraules d'agraïment per a tothom.

Ramon Roca-Puig nasqué el 23 de març de 1906 a Algeri, petit poble de la comarca catalana de la Noguera, al si d'una família cristianíssima i força nombrosa, ja que Déu beneí els seus pares amb 13 fills. Dos anys després, el 1908, es traslladaven a viure a la vila d'Arenys de Mar, on Ramon passà la joventut. Des de la infantesa, s'inicià en el coneixement de la llengua llatina que li ensenyava el seu pare, el qual li transmeté el

Papir de Barcelona n.º 1 amb el fragment més antic conegut de l'Evangeli de sant Mateu (segle II).

gust per l'estudi i per les llengües clàssiques, per a les quals demostrà una excepcional aptitud.

Orientat cap el sacerdocí, començà la carrera eclesiàstica al Seminari Conciliar de Barcelona i la prosseguí a la Universitat Pontifícia de Tarragona, on obtingué el grau de doctor en Teologia el 1928. Fou ordenat prevere el 22 de setembre del mateix anys.

Influit per dos clergues i humanistes catalans, Carles Cardó i Josep M. Llovera, Roca-Puig intensificà la seva dedicació com a latinista i hel·lenista. Amic que fou del P. Miquel d'Espulgues, del Dr. Lluís Carreras i de Carles Ribba, en rebé, així mateix, l'encoratjament i la beneficiosa influència. Essent encara estudiant, el P. Miquel d'Espulgues li encarregà la versió catalana de les **Lletres Catòliques**, de l'**Eclesiàstic**, de **Jeremies** i del llibre de la **Saviesa** per a la "Fundació Bíblica Catalana". La publicació d'aquestes traduccions el 1935 i 1936 quedà suspesa per la guerra civil i represa amb els volums editats el 1946 i 1948.

En el camp de les traduccions bíbliques cal esmentar el fet que el Dr. Roca-Puig fou el primer que realitzà una versió catalana dels quatre Evangelis a partir del text original grec.

Durant els anys de la guerra cursà estudis a la Universitat Catòlica de Milà, on es doctorà, el 1939, en filologia clàssica i on s'aplicà a la papirologia de la mà del gran mestre Aristide Calderini. Posteriorment, seguí estudis de crítica textual, guiat per Alberto Vaccari, al Pontifici Institut Bíblic de Roma. Més endavant, continuà encara la seva especialització a la Universitat Catòlica de Lovaina, on fruí dels consells i de l'amistat de Lucien Cerfaux i de L. Th. Lefort.

En tornar a Catalunya, fou catedràtic de llengua i literatura gregues al Seminari Conciliar de Barcelona, —avinentesa que aprofità per a l'edició d'una gramàtica i d'una antologia gregues— i exercí també la docència d'aquestes matèries a la Universitat de Barcelona. El 1958 es doctorà en filosofia i lletres a la Universitat de Salamanca, alhora que fou profes-

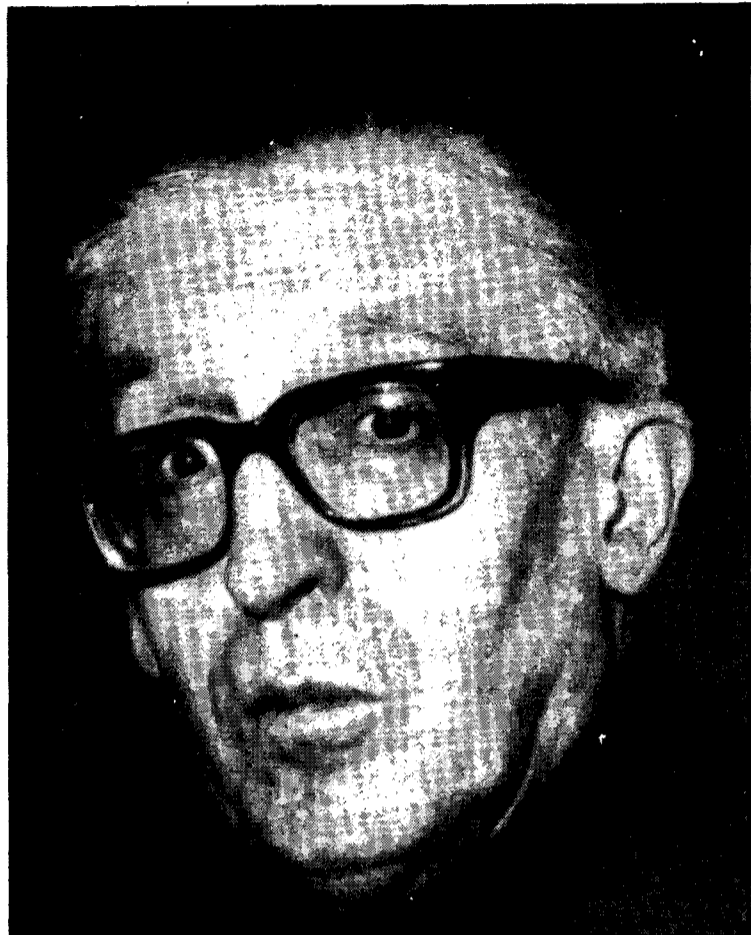
sor de la Universitat Pontifícia de la mateixa ciutat. També completà la seva formació amb viatges d'estudis que el dugueren al Proper Orient i a Terra Santa.

Després de diverses activitats i treballs previs, encetats l'any 1940, el 1952 concretà i centrà la seva tasca científica i papirologica en la creació de la "Fundació Sant Lluc Evangelista", on aplegà un fons de papirs propis, "Papyri Barcinonenses", del qual ha donat a conèixer en publicacions successives diferents textos literaris. Entre els més importants destaquen: el fragment més antic conegut de l'Evangeli de sant Mateu (del s.II), l'"Himne a la Verge Maria-Psalms Responsorius", les "Catilinàries" de Ciceró, l'"Anàfora de Barcelona" etc...

Tanmateix, cal remarcar, que la major part dels seus treballs científics i literaris roman encara inèdita. La seva obra, fruit de molts anys d'una labor rigorosa i infatigable, li ha meregut un reconegut prestigi entre els experts en papirologia de tot el món.

Per més que el lliurament a la investigació ha caracteritzat la seva personalitat, no obstant, no li ha impedit d'exercir les funcions específiques i pròpies de la vocació sacerdotal. N'és prova la seva dedicació tant al ministeri parroquial com a les activitats apostòliques, fent de consiliari de diverses entitats culturals i, ajudant moralment i espiritualment, com a conseller, nombroses famílies i persones.

Ja abans de la guerra fou vicari successivament a les parròquies de Corbera de Llobregat, Esparreguera, La Puríssima de Sabadell i Sant Pau del Camp de Barcelona. I un cop finit el conflicte, dirigí la "Confraria Catequística de Nostra Senyor de Montserrat" a Barcelona. En ella, a part de la tasca apostòlica, realitzà una labor de continuïtat i de defensa cultural amb els joves (teatre, orfeó, etc...) estimulant l'ús de la llengua catalana, malgrat el risc que comportava aleshores la utilització de la nostra llengua prohibida i condemnada a desaparèixer pels triomfadors de la suposada "cruzada". També ha format part, com a

El Dr. Roca-Puig al començament del Llibre "Miscel·lània".

redactor, durant 27 anys, de la Junta del Foment de Pietat i ha exercit de consiliari, igualment durant un llarg període, del Gremi d'Arts i d'Indústries Gràfiques. El 1952 fou fet beneficiari de la parròquia de la Concepció de Barcelona. Des del 1975, data en què és nomenat canonge de la Seu de Barcelona, alterna les funcions canòniques amb l'atenció als fel-

grosos de la Concepció.

Des de les pàgines de CATALUNYA CRISTIANA, ens plau donar també la nostra enhorabona més cordial a un home d'Església com el Dr. Roca-Puig, que amb la seva vida lliurada al treball científic, honora alhora l'Església i la nació catalanes.

J.R.C. de N.

LA HORMIGA DE ORO,

Presenta un llibre que és una lliçó d'optimisme i sentit cristià de la vida. Una lectura ideal per aquestes vacances.

"El Reto de la Confianza"

De
Carlos Moreno Pérez

EL RETO DE LA CONFIANZA

213 pàgines
Preu 580 pessetes

EDICIONES SIGUEME

Venda i distribució
Llibreria La Hormiga de Oro
Avda. Porta de l'Àngel, 5 - 08002 Barcelona

És un llibre per recomenar-lo als que no creuen o als que encara creuen, però comencen a perdre la fe. No solament en Déu, sinó en l'amor a l'esposa, als fills, a l'amor de cada hora, de cada instant. És un llibre que agradarà tant els grans com els joves.

Per a tothom amb fe, humor i alegria.

Els ajuts oficials, insufi

Vallbona de les arquitectònica

Preocupa l'estat de l'edifici del Monestir de Vallbona de les Monges, una de les joies arquitectòniques del segle XII. L'abandonament i les obres que s'hi van fer el segle passat en són les causes. Els ajuts oficials per a les obres de restauració són insuficients. Les vint-i-sis monges que hi viuen confien, tanmateix, que es trobaran solucions per conservar un patrimoni històric tan important.

Les causes que han motivat el deteriorament de l'edifici són diverses. Cal actuar urgentment per conservar aquest patrimoni tan valuós

El Monestir de Vallbona existeix avui gràcies a la fermesa i l'esforç de les monges durant els seus vuit-cents anys d'existència. Al S. XVI, després del Concili de Trento, la majoria de comunitats femenines es veieren obligades a abandonar els monestirs que es trobaven en llocs despoblats (Decretum de regularibus et monialibus, cap. V^o, 3-4 desembre 1563). Les monges de Vallbona, fortament arrelades al lloc, no volgueren abandonar-lo i buscaren la solució de convidar els habitants d'un poble veí (Montesquiu) a viure al redós del monestir, cedint-los terres de cultiu i habitatge dins el recinte de la primera clausura del monestir, perdent així dependències no es-

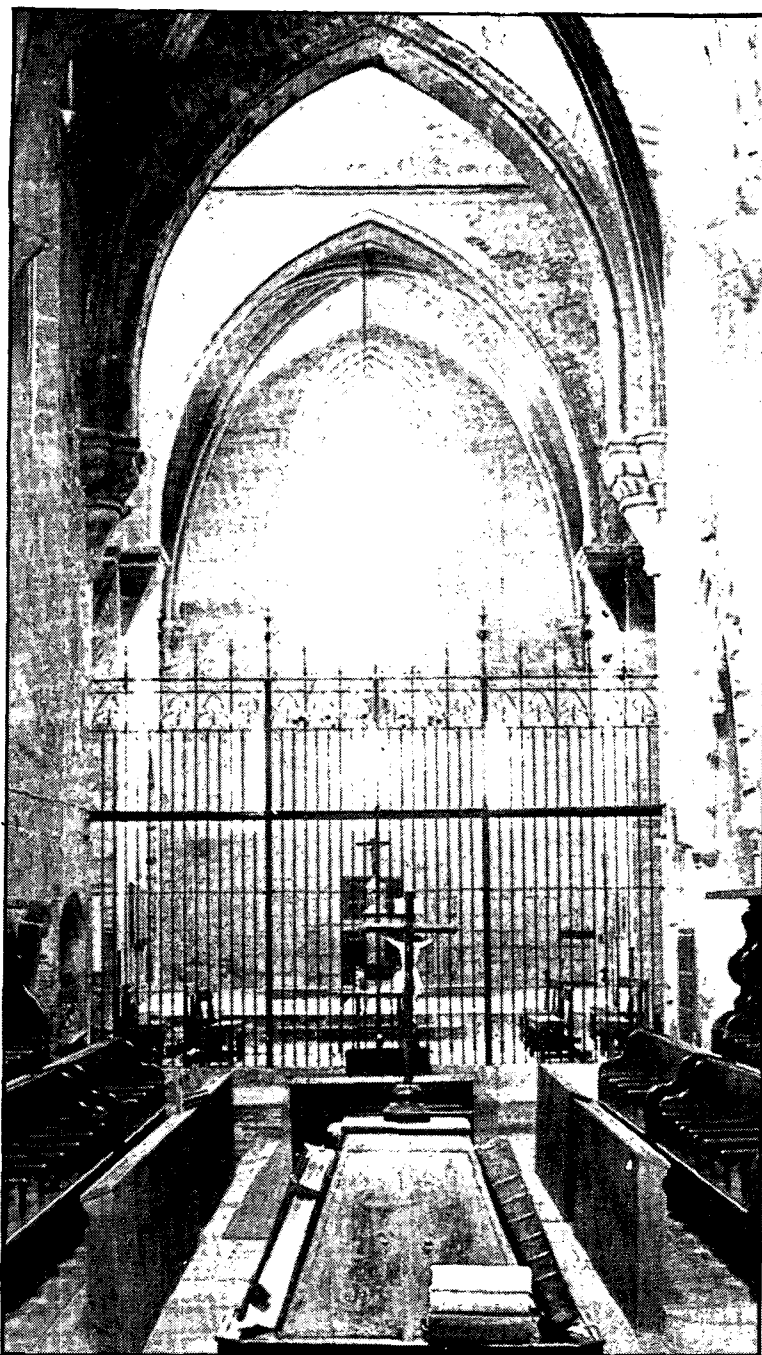
sencials. D'aquesta manera es va formar el municipi de Vallbona de les Monges, i el cenobi va perdre la fisonomia pròpia de tot monestir cistercenc, amb els tres portals d'entrada, els cellers, els graners, els molins de vi i d'oli, l'hospital de pobres i pelegrins i d'altres dependències, fins arribar al recinte actual.

Les reformes més tardanes, al S. XVIII amb el barroc, i al S. XIX amb el gran edifici que hi ha avui, han portat a l'estat ruïnós que tant preocupa a la comunitat actualment.

Estat actual de l'edifici i intervencions de la Generalitat

Fa temps que preocupa el mal estat de l'edifici del monestir. Es va haver d'apuntalar tota l'ala oest i part de l'hostatgeria. Per tractar-se d'un edifici del S. XII, declarat "Monument Nacional l'any 1931, i amb importants valors artístics i històrics, es va demanar ajuda a la Generalitat.

El desembre de 1984, la Direcció General del Patrimoni Arquitectònic va encarregar a l'arquitecte Jordi Llorens un estudi patològic de l'edifici que posà en evidència la urgència d'enderrocar l'ala oest apuntalada i una part de l'hostatgeria, detectant també altres zones de ruïna imminent. A continuació es va fer una planificació general, amb la finalitat de salvar el claustre, el cimbori i diverses sales gòtiques i barroques en perill d'anorreament. També es va fer un estudi geotècnic per a conèixer la resistència del terreny i d'altres estudis necessaris a fi de

Nau de l'església des del cor

Vida de pregària i treball

La vida del monjo i de la monja és cercar Déu en tot. Un dia monàstic a Vallbona es reparteix entre la pregària, el treball i la vida de fraternitat.

L'eucaristia és el centre de la vida i font de la comunió amb Jesucrist i amb els germans.

L'ofici diví va convertint les diverses hores del dia en moments de lloança, d'acció de gràcies, d'intercessió per tots els homes del món i llurs necessitats.

La "lectio divina" o lectura atenta i meditada de la Paraula de Déu ajuda a cercar la seva voluntat per a posar-la en pràctica.

Treball: Vivint del treball de les pròpies mans, les monges se solidaritzen amb el món del treball i els pobres, a imitació de Jesucrist que va voler treballar com tothom. El treball manual permet una actitud de pregària contínua.

Fan objectes d'artesanía, ceràmica, dibuix i il·luminació d'estampes, treball agrícola a l'hort del monestir (cultiu d'hortalisses per al consum de la comunitat i l'hostatgeria), acolliment a l'hostatgeria. També és important l'estudi i la formació permanent a nivell bíblic, litúrgic, teològic i musical.

Vida de fraternitat: La vida monàstica a Vallbona és comunitària. Es comparteix tot: la pregària, el treball, la formació, l'esplai. L'ajuda mútua permet una recerca joiosa de la voluntat de Déu.

Acollida: A Vallbona existeix una llarga tradició d'acolliment. De temps immemorials, hi ha acollida mixta a l'hostatgeria, oberta tot l'any i a tothom.

Diu Sant Benet que "els hostes cal acollir-los com el Crist" i es mira de fer. Actualment, l'acollida es caracteritza per la senzillesa (no hi ha gaires comoditats) i pel compartir (la gent s'hi troba com a casa).

Tres tipus d'acollida

- a) a **religioses:**• dins de la comunitat
 - comparteixen la pregària litúrgica i la taula
- b) als **hostes:**• qualsevol persona que desitgi uns dies de silenci per a retrobar-se amb si mateix i amb Déu pot anar a l'hostatgeria que resta oberta tot l'any;
 - comparteixen la pregària litúrgica de la comunitat,
 - si ho desitgen, col·laboren en algun treball,
 - les germanes encarregades de l'hostatgeria estan sempre obertes a les necessitats dels hostes.
- c) a **noies en recerca vocacional:**• dins de la comunitat
 - comparteixen íntegrament la vida comunitària,
 - la germana encarregada de la formació de les novícies els ajuda a discernir la crida de Déu.

El claustre s'enfonsa sota el pes d'u

cientis per a les obres de restauració

Les Monges, una joia en estat ruïnós

realitzar les obres amb la màxima seguretat.

La solució proposada per la Direcció General consisteix en l'enderrocament d'uns 3.000 m² d'edificació sobreposada al monument i sense cap valor artístic —on ara habita la comunitat—, la consolidació del monument (església i cimboris, claustre, sales gòtiques i barroques, etc) i l'edificació d'un nou edifici afegit al costat sud del monument i formant amb ell un sol cos —per raons d'ús i de tipologia monacal— per a completar l'habitatge de la comunitat.

Aquesta solució treu el perill d'enderrocament per una banda i retorna al seu estat primitiu la visió general del monestir, quedant el claustre net d'afegitons de mal gust i recuperant l'església amb el cimbori-llanternó i el cimbori-campanar la seva bellesa única a Catalunya.

Causas del deteriorament

Les causes que han motivat el deteriorament de l'edifici són diverses:

—La construcció d'un edifici modern al S. XIX sobre tres naus del claustre, de gran volum i tones de pes, sense preveure que no hi havia fonaments i construït amb materials de baixa qualitat.

—Les moltes humitats a tota la planta baixa per culpa de l'absència d'una canalització d'aigües adequada.

—La manca de fonaments gairebé en totes les construccions a partir del barroc.

—L'absència d'una planificació general.

—La manca de recursos econòmics per afrontar degudament totes aquestes necessitats.

Etales de les obres de restauració i duració

Les etapes i la duració de les obres depenen de les inversions que es vagin fent, tant per part de la Generalitat com per part d'entitats o persones particulars.

Les obres van començar l'estiu de 1986. Es van destinar 13 mi-

lions i mig de ptes a enderrocar l'ala oest i tota la part apuntalada i amenaçada de ruïna imminent: semi-soterrani, planta baixa, 1er. i 2on. pis i golfes. Es van haver de fer fonaments a totes les parets que es volien conservar. Les sorpreses i els riscos han estat molt grans ja que els tècnics no podien entendre com podia aguantar-se un edifici d'un volum tan gran sobre uns murs moltes vegades de tàpia i sense fonaments.

Aquest any s'ha aprovat un pressupost de 25 milions de ptes per continuar l'obra de reconstrucció de l'ala oest, quedant per al 1988 l'acabament definitiu d'aquesta zona. En aquest moment les obres estan aturades esperant nova adjudicació.

Ajudes per a realitzar les obres

Veient que és una obra de molta envergadura i que les limitacions pressupostàries fan insuficients les possibilitats de l'ajut oficial, s'han demanat també ajudes a Entitats particulars, a l'Abat General de l'Orde del Cister, a les comunitats religioses i a totes les persones que bonament puguin ajudar.

Les obres han començat però el problema continua. La situació és molt urgent i preocupant, ja que les façanes de les altres ales de l'edifici actual van desplaçant-se cap a l'exterior, les esquerdes van creixent, no hi ha fonaments i les parets són de tàpia.

En enderrocar l'ala oest, la comunitat ha hagut de reduir el seu espai entre l'ala sud i est, augmentant el pes sobre les galeries del claustre d'aquestes ales. En la mesura que s'aniran enderrocant i consolidant les zones artístiques del monestir, la comunitat anirà perdent el seu habitatge. És urgentíssim trobar ajudes per portar a terme la nova edificació a fi d'habilitar cel·les, tallers i d'altres dependències per a les monges.

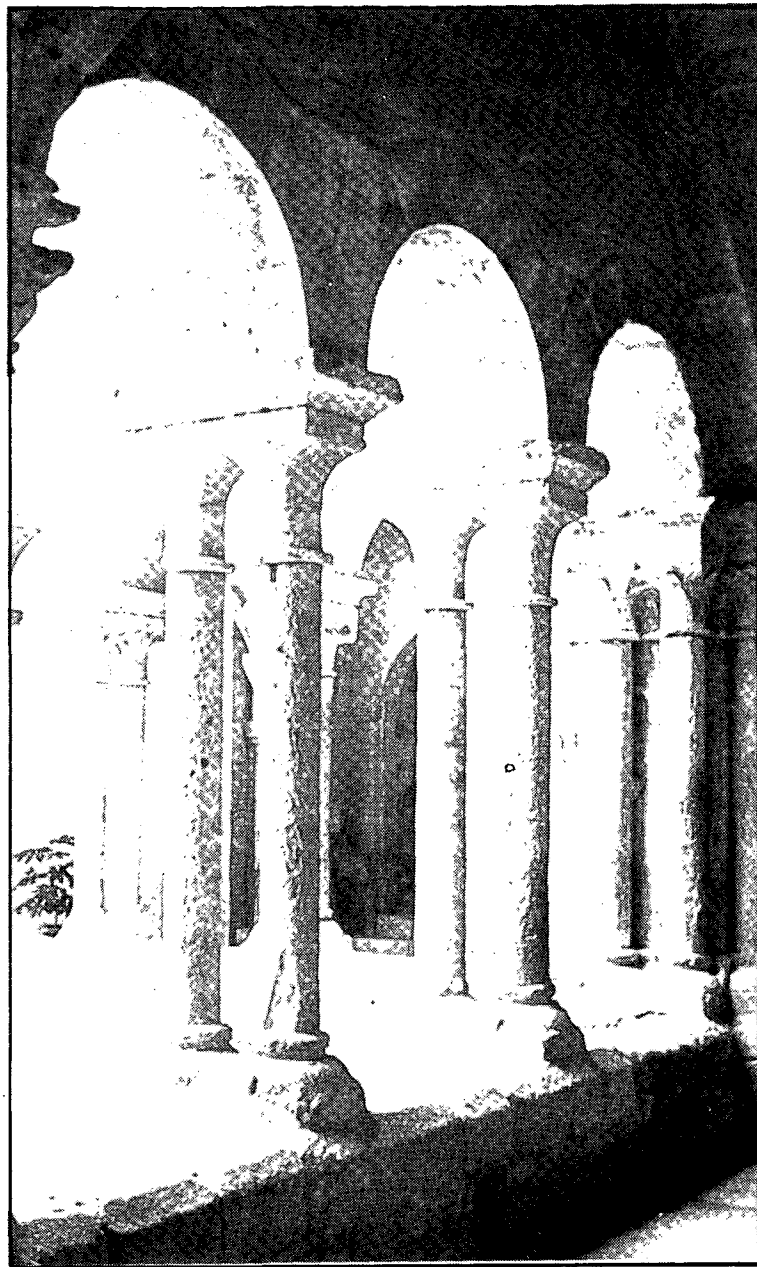
La comunitat se sent profundament arrelada al monestir i a la

comarca. Fa vuit segles que han habitat al cenobi monges cistercenques, en una línia ininterrompuda. Els més importants llinatges catalans han desfilat per Vallbona al llarg dels anys, i la història, l'espiritualitat i la cultura de Catalunya han trobat un ressò en el monestir durant aquests vuit-cents anys de vida. Les monges se senten responsables d'aquest llegat històric, artístic i espiritual que han rebut. També se senten impotents per afrontar els greus problemes que tenen plantejats. Per aquest motiu demanen ajuda.

Vida de la Comunitat

La comunitat del Monestir de Santa Maria de Vallbona pertany a l'Orde del Cister des de l'any 1175 i mai no ha estat interrompuda la vida monàstica cistercenca, fora del breu parèntesi de la darrera guerra civil (1936-1939).

La Comunitat segueix la Regla de Sant Benet i l'esperit de senzillesa i simplicitat dels primers Pares del Cister. Les monges fan una vida senzilla de pregària i treball manual —"ora et labora"—, viscuda en un lloc concret, amb un estil de vida en comunitat, en celibat, en pobresa, en silenci i en comunió. La seva vida monàstica està distribuïda entre la pregària, el treball i la lectio divina. La jornada comença a tres quarts de sis del matí, amb una estona de pregària personal, seguida de la pregària comunitària de Matines (a 3/4 de 7), l'esmorzar i la pregària de Laudes (a les 8). A 2/4 de 9 celebren l'Eucaristia (els diumenges a les 11). El treball monàstic ocupa les restants hores del matí fins a la 1 en que ens troben per a la pregària del migdia, abans de dinar. A 2/4 de 4 fan la pregària personal-lectura espiritual fins a les 5, hora en què reprenen el treball fins a 3/4 de 8 quan s'apleguen per a la pregària de Vespres. Després del sopar, tenen una estona de trobada comunitària per comentar els esdeveniments del dia i acaben la jornada amb la pregària de Completes a 2/4 de 10.

Nau de migdia. S. XII

El treball és un dels elements essencials en la seva vida monàstica. Treballen l'hort, confeccionen figures d'artesanía, fan ceràmica, dibuixen i il·luminen estampes i felicitacions nadalengues.

Un altre aspecte important de la seva vida és l'acolliment. Tenen una hostatgeria, oberta tot l'any a aquelles persones que vulguin compartir uns dies de pregària i de silenci, al redós del monestir, sigui individualment o en grup.

Actualment la comunitat és tota renovada des de l'any 1940. Són 26 monges, de les quals una és postulante, dues novícies, una professa de vots temporals i la resta de vots solemnes. Sempre han tingut continuïtat de vocacions i són moltes les noies que els demanen ajut a fi de discernir la crida de Déu.

La clausura

Els monestirs sempre han tingut la seva clausura monàstica: uns llocs reservats a la vida de la comunitat.

La clausura pròpia de la vida monàstica benedictina i cistercenca ha estat sempre la clausura constitucional, però al S. XVI, el Concili de Trento va imposar la clausura papal a tots els monestirs de monges indiscriminadament.

El Concili Vaticà II, en el Decret "Perfectae Caritatis", ens parla en el n° 7 dels instituts estrictament contemplatius, i en el

n° 9 dels de vida monàstica, parlant en el n° 16 de la clausura de les monges. Això clarifica la qüestió ja que deixa la clausura papal per les monges estrictament contemplatives i la constitucional per les monges de vida monàstica, les quals —sense tenir cap servei d'acció pastoral directa— comparteixen l'experiència de vida i de pregària a través de l'acolliment o d'altres formes semblants. Aquesta clausura, dita constitucional, ve determinada per les normes de les pròpies constitucions.

La federació

El papa Pius XII va promoure les federacions de monges de vida monàstica contemplativa. La seva intenció fou la de donar possibilitats a les monges "d'una ajuda mútua" en la formació humana i espiritual, en el treball i en altres necessitats.

La seva Federació va començar l'any 1954 i en formen part 20 monestirs de diversos llocs de l'Estat Espanyol. Cada monestir és autònom en el seu govern i en tota la seva vida, però hi ha uns Estatuts per la Federació. Aquesta ha estat un element molt important i positiu en la renovació proposada pel Concili Vaticà II en potenciar la identitat monàstica i cistercenca.

TOMÀS PUNTI

HORES DE VISITA

Les persones interessades a visitar el Monestir ho poden fer, pel que fa als diumenges, de les 12 a les 2 de la tarda. A la tarda, poden anar-hi de les 4,30 a les 7,30.

Quant als dies feiners, l'horari és de 10 a 2 els matins i de les 4,30 a les 7,30 a la tarda.

CALENDARI

Diumenge, 19 de juliol. XVI del temps ordinari. Santes Justa i Rufina, verges i màrtirs. Santa Macrina, verge i sant Pere de Cadireta, dominic.
El sol surt a les 4,33 i es pon a les 7,21 (hora solar)
Dilluns, 20 de juliol. Sant Elias, profeta; santa Margarida, verge màrtir i sant Cassià, màrtir.
Festa major a Bagergue, Palafrugell, Rupia, Santa Margarida de Montbui i Santa Margarida i els Monjos.
Dimarts, 21 de juliol. Sant Llorenç de Brindis, doctor; sant Daniel, profeta i santa Pràxedes, verge.
Dimecres, 22 de juliol. Santa Mª Magdalena, penitent. Sant Plató i sant Teófil, màrtirs.
Festa major a Blancafort, Bonastre, Casetes, Corbera de Llobregat, Masquefa, Pradell i Ullà.
Dijous, 23 de juliol. Sant Apol·linar, bisbe; santa Brígida, vídua i santa Primitiva, verge màrtir.
Divendres, 24 de juliol. Santa Cristina, verge màrtir; santa Niceta, màrtir, sant Boris i sant Victor, màrtirs.
Dissabte, 25 de juliol. Sant Jaume, Apòstol, Patró d'Espanya; sant Teodomir, monjo màrtir i santa Valentina, verge màrtir.
Festa major a Arties, Begues, Belianes, Cadaqués, Monistrol de Montserrat, Parets, Pierola, Reus, Sant Jaume de Frontanyà, Sant Jaume de Llierca i altres pobles.

L'ESGLÉSIA CELEBRA

19 de juliol. Diumenge de la setmana XVI de durant l'any. Lectures: Primera, Sa 12,13,16-19, S 85, segona Rm 8,26-27, tercera Mt 13,24-43.
20 de juliol. Dilluns de la setmana XVI de durant l'any. Lectures: Primera, Ex 14,5-18, segona Ex 15,1-6, tercera Mt 12,38-42.
21 de juliol. Dimarts de la setmana XVI de durant l'any. Lectures: Primera, Ex 14,21-15,1 S 15, segona Mt 12,46-50.
22 de juliol. Santa Maria Magdalena. Lectures: Primera, Ct 3,1-4a. o bé: 2C 5,14-17, S 62, segona Jo 20,1-2.11-18. (Ex 16,1-5.9-15 S 77, segona Mt 13,1-9).
23 de juliol. Dijous de la setmana XVI de durant l'any. Lectures: Primera, Ex 19,1-2.9-11.16-20b, segona Dn 3,52-56, tercera Mt 13,10-17.
24 de juliol. Divendres de la setmana XVI de durant l'any. Lectures: Primera, Ex 20,1-17, S 18, segona Mt 13,18-23.
25 de juliol. Dissabte. Sant Jaume Apòstol. Lectures: Primera, Fets 2,35;5,12.27-33; 12,1b-2. O bé: Fets 11,19-21;12,1-2.24, S 66, segona Mt 20,20-28. (Ex 24,3-8 S 49, Mt 13,24-30).

Litúrgia de les hores: Setmana IV

D'ACÍ I D'ALLÀ

Veure sense ser vistos

Poder mirar sense que ens vegin dona una agradable sensació. Per això, el més gran invent del món per a les dones xafarderes fou la persiana. I qui diu per a la dona, pot dir per a l'home xafarder. Per l'agradable pruija que els causa ser descoberts per la mirada, els infants juguen a la cuit, es a dir, a amagar-se i que un els cerqui. Algunes persones no tenen per humana la vida embrionària, senzillament perquè no la veuen i no pensen que Déu sí que la veu. La persona no habituada a sortir en públic, té por de deixar els bastidors perquè la mirada de la gent objectivitzava. Només posem del tot quan som a casa nostra fruit del dret a la pròpia intimitat sense mirades que exasperin. Quan als petits del catecisme els dic que Déu ens està veient sempre, fan més preguntes concretes de si Déu els veu en tal o qual amagatall. Avui amb tants de passavolants que truquen, ningú no obre la porta sense mirar secretament abans per l'espiera. Això que et vegin i no siguis vist fa certa gràcia.

PERE CAMPÀS BONAY
Monestir de L'Estany

HOMES I INSTITUCIONS

"Nous Camins" vol bastir cinc dispensaris a Kenya

"Nous Camins" és una associació humanitària creada amb l'objectiu principal de contribuir a la formació integral de la persona tant al nostre país com als països del Tercer Món. "Nous Camins" està reconeguda pel Ministeri de l'Interior i pertany a la Federació d'Organismes no Governamentals per al Desenvolupament, integrada per Intermon, Mans Unides i Medicus Mundi i 25 organitzacions més de l'Estat espanyol.

Des de fa quatre anys un grup de voluntaris de "Nous Camins" està treballant a diferents dispensaris de Kenya, complementant l'ajut sanitari amb una especial atenció a la promoció de la dona i la formació dels joves. Es pretén que aconseguixin una plena conscienciació de la seva problemàtica per tal que en un futur immediat ells mateixos puguin col·laborar activament en la millora de la seva vida i del seu entorn.

"Nous Camins" proposa ara la posada en marxa de cinc dispensaris a Kenya, al territori de la tribu dels Turkana, en el límit de la frontera amb Etiòpia. La zona que cobreixen aquests dispensaris és semidesèrtica i té una extensió de 5.000 Kms quadrats. La població és nòmada i oscil·la a l'entorn de

les 30.000 persones. Es necessiten 300.000 ptes. per al manteniment del projecte i un vehicle indispensable per a desplaçar-se, amb un cost de quatre milions de pessetes.

Dos joves, germans hi van a treballar

Francesc Torredadella i Esquerda és un diaca, pare de família. Dos dels seus fills, de 22 i 19 anys, estan decidits a anar a treballar a Kenya, per tal que aquest projecte de posada en marxa de cinc dispensaris esdevingui una realitat. Hi van amb l'ànim de treballar, de ser útils. El seu pare, en Francesc Torredadella, ens en parla entusiasmat.

—De primer no m'agrada gaire el projecte: com a pare veia difícil i perillós que els meus fills marxessin tan lluny de casa; a un món desconegut. Per altra banda sorgia un problema que els fills no veien, duts pel seu ideal: l'econòmic. Realment no tinc diners per pagar l'esmentat viatge. Però també he pensat que, com a cristià, haig d'estar content i agraït al Senyor per la decisió que havien pres els meus fills.

Francesc Torredadella explica que en aquesta confusió va llegir un fulletó de la mateixa Associació. I en ell un text tret del llibre de l'Eclesiastès que, entre altres coses, diu: "Després m'he girat a considerar totes les opressions que es cometien sota el sol, i mireu: llàgrimes dels oprimits que no tenen qui els consoli..."

—Sí, vaig llegir aquest text i altres coses. Hi havia en el mateix fulletó una fotografia d'un home en actitud de pregària,

una viva imatge de Jesús pregant al Pare perquè retirés el calze que havia de beure. Al peu de la fotografia, aquesta inscripció: "Senyor, feu que descobreixi la meua soledat, perquè després pugui col·laborar amb Vós en la salvació del món". Tot això em va fer pensar molt.

Torredadella manifesta les conclusions a què ha arribat.

—El fragment del llibre de l'Eclesiastès em recordà que certament hi ha moltes persones que pateixen opressions de tota mena: fam, atur, malalties, manca d'estatge, etc. Altres persones i altres països tenen la solució i no fan res per ajudar els altres. I em deia: Senyor, heu posat avui a les meves mans aquest fulletó. Tinc quatre fills que són un tresor. Per què no lliurar-ne la meitat per ajudar un grup d'oprimits? Si jo dono la meitat del meu tresor —dos fills—, no hi haurà alguns lectors de "Catalunya Cristiana" que donin una part del molt que tenen?

Els raonaments de Francesc Torredadella són generosos i inspirats per la fe, el seu testimoni és evangèlic i la seva crida als nostres lectors molt justificable. Si hom, doncs, volgués posar-se en contacte amb "Camins Nous" per col·laborar en la bastida de cinc dispensaris a Kenya, pot adreçar-se per telèfon al (93) 349 53 33 (dimarts, dimecres i dijous de 16 a 19 hores), o ingressant un donatiu al compte corrent, 20402-003193-97, de la Caixa d'Estalvis de Catalunya (Projecte Turkana).

FRANCESC GAMISSANS

ADULTS EN LA FE

Maria en l'Advent de l'any 2000

JOAN GUITERAS I VILANOVA

tre cas d'una mirada afectuosa i sincera cap a aquella dona que ha estat co-redemptora. Una reflexió sobre el sentit del paper de Maria en el misteri de Crist i sobre la presència activa i exemplar en la vida de l'Església. En aquesta contemplació, l'Església trobarà un ajut no sols per recordar l'especial cooperació de Maria en l'obra de la salvació de Crist, sinó també per adonar-se dels camins que li pertocquen per cooperar al disseny diví a favor dels homes. Tenint en compte que el 2000 obre una nova perspectiva.

Així, en aquest Advent, hom posa en relleu tant la presència única de la Mare de Crist en la història, com en el misteri del Senyor i de l'Església. El successor de Pere vol subratllar el llaç especial que uneix la Mare de Jesús amb tots els homes. És ben clar, en la mentalitat de l'actual Pontífex, que el camí de l'Església és l'home. Per això mai no oblida aquesta dimensió d'universalitat.

A favor de l'ecumenisme

La circular pontifícia té una perspectiva ecumènica. És a dir, mira les diverses confessions cristianes. D'una manera especial té presents els ortodoxos, tan enormement tendres en la veneració de Maria.

Per això també dos aniversaris han ajudat a fixar la data de l'any marí: enguany se celebra el dotzè centenari del segon concili de Nicea (any 787) que posà fi a la controvèrsia sobre les imatges; i el proper tindrà lloc el mil·lenari del baptisme de sant Vladimir, l'any 988, esdeveniment que comportà la naixença oficial del cristianisme a Rússia. D'aquí l'exhortació pontifícia a "sentir-nos, da-

vant la Mare del Crist, veritables germans i germanes, cridats a formar una única família de Déu a la terra". Cal advertir la gran preocupació ecumènica de Joan Pau II, plena de gestos emotius i reals. També la seva sensibilitat davant del poble rus.

La carta apostòlica ensems vol que l'Església, lluitadora constant entre el bé i el mal, demani l'ajut de Santa Maria a favor de la seva fidelitat i per tal que els homes acceptin el desafiament de la conversió.

El Concili Vaticà II

També és cert que un dels objectius de l'any marí i, per tant, de l'encíclica, és promoure una lectura nova i aprofundida del que el Concili Vaticà II ha dit sobre la Verge Maria, Mare de Déu en el misteri de Crist i de l'Església. Doctrina i vida. Incidència de la teologia en la vida espiritual.

En efecte, l'ensenyament pontifici és referit constantment al capítol VIII de la constitució dogmàtica sobre l'Església, anomenada **Lumen Gentium**. Els entesos ja han comptat les citacions explícites d'aquest document. Adhuc hi ha un paral·lelisme esquemàtic.

L'encíclica té tres parts, precedides d'una introducció i seguides d'una conclusió. Són aquestes: **Maria en el misteri de Crist**; correspon al primer títol del capítol VII de **Lumen Gentium**. **La Mare de Déu en el centre de l'Església peregrina**, corresponent als números 63-69 del document conciliar. **La mediació maternal** —la tercera part— reprèn els números 60-69, aprofundint-los, de **Lumen Gentium**. Aquesta tercera part, en els seus subtítols, també es connecta plenament amb el document eclesial del Vaticà II.

En definitiva, aquesta encíclica és un comentari teològic-espiritual del capítol VIII de **Lumen Gentium**, "destinat, primerament, a mostrar els seus ensenyaments. Però no es limita només a això, sinó que vol exposar les implicacions que comporten per als cristians i per al món, en aquest «any de gràcia amb Maria» 1987-1988".

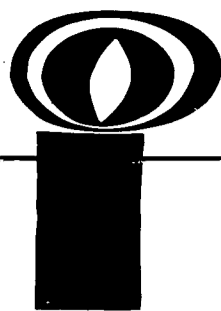
L'esdeveniment de la redempció de la humanitat ha estat enormement trasbalsador. Tant que, per a nosaltres, ha significat una nova era. Així ho veieren, des dels inicis, els seguidors de Crist. I quan el cristianisme impregnà l'ambient social, hom determinà que els anys es comptessin a partir de la vinguda del Salvador. Era lògic. La història, sota el signe de Crist, ha fet el seu curs. Cada any, amb les seves adversitats i alegries, ha estat qualificat agosaradament, amb l'audàcia de la fe, "any de gràcia" o "any de nostre Senyor Jesucrist". Un calendari que ha pretès ser un acte de fe. Una manera d'expressar que Crist és Senyor de la història. Any rera any, ja només en manquen tretze per al 2000.

Referir-se al segon mil·lenni no té res a veure amb una concepció mil·lenarista de la història. Simplement es tracta de donar gràcies cordialment per aquesta pila d'anys de misericòrdia de Déu. Això és important. Ha de ser també un motiu de projecció missionera vers el món. Perquè aquesta redempció està destinada a tots els homes. I l'Església té el deure de pregonar-la i fer-la possible, tal com Crist li ho ha manat: "Aneu per tot el món i prediqueu el missatge joíus a tota criatura" (Mc 16, 15).

El papa Joan Pau II ha exhortat els fidels cristians a preparar-se per a la gran acció de gràcies de l'any 2000. I vol que els darrers anys del segle XX siguin com una mena d'Advent per a festejar la bimil·lenària salvació. És en aquesta línia que ha volgut la celebració de l'any marí. I, en aquesta ocasió, ha publicat una carta encíclica, o circular, adreçada a tots els catòlics. Amb el desig que sigui coneguda. Per això m'he animat a escriure aquestes ratlles. Per facilitar l'apropament a aquest escrit.

La Mare del Redemptor

Aquest és el títol del document papal. Hom recordarà, sens dubte, que el primer document del Pontífex actual s'anomenà "El Redemptor del món". Es tracta, en el nos-

La primera lectura: Antic Testament

“DONEU L'OCASIÓ DE PENEDIR-SE DELS PECATS”

La pregària que forma el text de la primera lectura és un testimoni del que sant Pau afirma en la segona lectura, i una preparació per entendre la paràbola de Jesús sobre el blat i la cugula, especialment. El que parla en aquest text es mostra coneixedor de Déu: coneix la seva moderació, la seva capacitat infinita de comunicar esperança, perquè és Déu que perdona, pacient amb els pecadors.

Lectura del llibre de la Saviesa (12:13,16-19)

Fora de vós no hi ha cap Déu que vetlli sobre tothom, i a qui hàgiu de convèncer que la vostra sentència és justa. La vostra força és font de justícia, i el mateix domini que teniu sobre tothom fa que tracteu amb tota consideració. Demostreu només la vostra força si algú no creu que ho podeu tot, o bé quan humiliu aquells que, sabent que sou fort, es mostren arrogants. Vós que disposeu de la força, sou moderat en les sentències i ens governeu amb tota consideració: el poder, si volguéssiu, sempre el teniu a mà. Obrant així, heu ensenyat al vostre poble que els justos han de ser humans amb tothom, i heu omplert d'esperança els vostres fills, en veure que doneu l'ocasió de penedir-se dels pecats.

“SENYOR, VÓS SOU INDULGENT I BO”

Com en altres ocasions, les paraules del salm prolonguen exactament les paraules de la primera lectura. El salmista s'estén contemplant la misericòrdia divina, i reafirmant-la.

Salm 85:5-6,9-10,15-16a (R.: 5a)

Vós, Senyor, sou indulgent i bo,
ric en l'amor per a tothom que us invoca.
Senyor, escolteu la meva pregària,
escolteu la meva súplica.

R.: Senyor, vós sou indulgent i bo.

Tots els pobles que heu creat
vindran a fer-vos homenatge
i glorificaran el vostre nom.
Diran: “Sou gran, Senyor,
són prodigioses les vostres obres,
vós sou l'únic Déu”. R.

Vós, Senyor, Déu compassiu i benigne,
lent per al càstig, fidel en l'amor,
mireu-me, apiadeu-vos de mi. R.

“L'ESPERIT INTERCEDEIX PER NOSALTRES, AMB GEMECS QUE NO ES PODEN EXPRESSAR”

Aquestes afirmacions de sant Pau són vàlides tant per a la pregària comuna de l'Església, quan es reuneix en assemblea, com per la pregària de cadascú de nosaltres, en la intimitat i el silenci de la nostra cambra, o en una estona de contemplació davant del Santíssim Sagrament, o en l'ambient esplèndid de la naturalesa... Encara que ens sembli que nosaltres tenim la iniciativa de la pregària, i que preguem perquè així ho hem decidit, en realitat, és la força de l'Esperit Sant, la força de Déu, la que ens ha portat fins al diàleg amb el Pare, per Jesucrist.

“Deixeu que creixin junts fins a l'hora de la sega”.
Lectura de l'evangeli segons sant Mateu 13, 24-43.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (8:26-27)

Germans, és l'Esperit mateix el qui, per ajudar la nostra feblesa, intercedeix amb gemecs que no es poden expressar. Perquè nosaltres no sabem què hem de demanar, per pregar com cal, però és ell, l'Esperit, qui es posa en lloc nostre. I ni que els seus gemecs no es puguin expressar, el qui penetra l'interior dels cors sap prou bé, quin és el deler de l'Esperit; ell intercedeix a favor del poble sant tal com Déu ho vol.

Abans de la reforma litúrgica del Concili Vaticà II, era molt poc freqüent la lectura de l'Antic Testament en la litúrgia dominical. Aquesta situació ha canviat radicalment amb els leccionaris actuals. Cada diumenge de l'any, excepte els diumenges de la cinquantesima pasqual, té com a primera lectura un text de l'Antic Testament, i tot seguit es canta, sempre que se celebra l'eucaristia, un salm, que forma també part de l'Antic Testament.

¿Tant important és llegir l'Antic Testament? ¿No està “superat” pel Nou Testament?

• Llegir l'Antic Testament

Responem a la primera pregunta: sí, és important llegir l'Antic Testament, per moltes raons.

La primera d'elles, és que l'Antic Testament és també paraula de Déu, com el Nou Testament. L'Antic Testament és el testimoni de com Déu s'ha manifestat als homes oferint-los la seva aliança, “perquè els qui el busquessin el poguessin trobar” (pregària eucarística IV). O, com diuen els sants Pares, i recull un text del Concili Vaticà II, l'Antic Testament és un testimoni excel·lent de la “condescendència” de Déu: “En la Sagrada Escripura, es manifesta, salvant sempre la veritat i la santedat de Déu, l'admirable **condescendència** de la saviesa eterna, per tal que coneguem la inefable benignitat de Déu, i com ha sabut adaptar la seva paraula en atenció provident a la nostra naturalesa. Perquè les paraules de Déu, expressades en llengües humanes s'han fet semblants a la parla humana, com en altre temps el Verb del Pare etern, prenent cam de la debilitat humana, es va fer semblant als homes” (Constitució Dei Verbum, n. 13).

Que l'Antic Testament és, tot ell, un testimoni de la condescendència de Déu ens ho recorda la lectura del fragment que avui llegim, tret del llibre de la Saviesa: “Vós, que disposeu de la força, sou moderat en les sentències i ens governeu amb tota consideració...”. El mateix contingut dels llibres sants forma part d'aquest testimoni... L'Antic Testament és la narració esplèndida del diàleg d'amor entre Déu i el seu poble, poble “escollit no perquè fos un poble més nombrós que els altres, quan de fet era el més petit de tots, sinó perquè Déu l'estimava i es mantenia fidel al jurament que havia fet als seus pares” (Deuteronomi 7, 6-7).

La història de la salvació, descrita a través de l'Antic Testament, és ben bé la història de la condescendència divina, i així cal llegir els llibres de l'Antic Testament. No s'hi troben pas moltes narracions “edificants”, ni tampoc cal trobar-hi totes les actituds que el sermó de la muntanya “completarà”. Però, en totes les pàgines hi ressona una afirmació fonamental: “el Senyor és compassiu i benigne, lent per al càstig, fidel en l'amor...”

Una segona raó poderosa per no deixar de llegir l'Antic Testament és que, llegint-lo, podem saber millor què representa Jesús de Natzaret. Jesús amb els

seus deixebles, i l'Església primitiva, en les seves reunions entorn dels apòstols, no començava el treball de l'evangeli des de zero, sinó des de la lectura de l'Antic Testament. Pensem en narracions tan delicioses com la dels deixebles d'Emaús, o com la del bateig de l'eunuc de la reina Candaca, d'Etiòpia. De fet, aquesta és una experiència freqüent en el leccionari actual. Gairebé sempre — avui, per exemple —, allò que Jesús diu o fa a l'evangeli es troba ja anunciat o precedit en l'acció en el text de l'Antic Testament.

• “He vingut a completar...”

La resposta a la segona pregunta és, simplement, “no”. L'Antic Testament ha estat una etapa històrica de la revelació divina, però l'Antic Testament no és pas obra d'un “altre Déu”, com han pretès alguns cristians, ja en els primers segles, separant-se de la doctrina i de la pràctica de l'Església. El mateix Jesús, amb paraules ben solemnes, digué que la Llei i els Profetes no quedaven pas destruïts amb l'Evangeli, sinó “completats”.

Escoltar l'Antic Testament, tanmateix, demana un cert coneixement global d'aquesta part de la Bíblia. No és pas exactament el mateix trobar-se amb una narració del Gènesi, per exemple, o amb una narració del llibre dels Macabeus... Ni és tampoc el mateix escoltar un profeta o el llibre de la saviesa. Això vol dir que per escoltar amb fruit l'Antic Testament és bo conèixer aquests llibres en la seva diversitat, en els diferents gèneres literaris, i en les diverses etapes històriques de la seva composició.

• Lectura eclesial

Aquesta preparació no vol pas dir que com més “científic” sigui el coneixement de l'Escriptura més fructuosa serà la seva lectura. L'esperit obert en la fe, la docilitat a la tradició interpretativa de l'Església, el desig de trobar la Paraula de Déu, són disposicions més vàlides que l'exacte coneixement de les variants textuals dels diversos codis, o la crítica de les hipòtesis sobre la història de la redacció... En definitiva, el que diu l'Apòstol en el fragment que avui llegim és una gran i consoladora realitat: “l'Esperit es posa en lloc nostre”, i és el nostre mestre interior en aquesta pregària privilegiada que consisteix a escoltar el que Déu vol dir-nos. I seguir l'Esperit es fa quan es llegeix l'Escriptura en l'Església.

Si és permès fer una recomanació, faria la següent: quan hom prepara els textos de la missa del diumenge, convindria llegir —sobretot en els casos de lectures de l'Antic Testament— el text en el seu context. Així veuríem més clarament el seu sentit, i aquesta senzilla preparació dominical ens aniria introduint, a poc a poc, en aquell amor suau i viu de l'Escriptura, també de l'Antic Testament, que cal que tinguem els cristians.

“DEIXEU QUE CREIXIN JUNTS FINS A L'HORA DE LA SEGA”

Continua el discurs de la paràbola del sembrador, amb les diverses variants emparentades. Si el diumenge passat s'accentuava la diversitat en l'acolliment per part de l'home, en les paràboles d'avui es destaca sobretot l'actitud del sembrador —de Déu—: una actitud de paciència màxima, en benefici dels homes...!

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (13:24-43)

En aquells temps, Jesús proposà a la gent aquesta paràbola: “Amb el Regne del cel passa com amb un home que havia sembrat bona llavor al seu camp, però a la nit, mentre tothom dormia, vingué el seu enemic, sembrà jull enmig del blat, i se n'anà. Quan el sembrat hagué crescut i s'espigà, aparegué també el jull. Els mossos anaren a trobar l'amo i li digueren: ¿No era bona la llavor, que vau sembrar al vostre camp? ¿Com és, doncs, que hi ha jull? Ell els respongué: Això ho ha fet algú que em vol mal. Els mossos li digueren: ¿Voleu que anem a collir-lo? Ell els diu: No ho feu pas: si collíeu el jull, potser arrencaríeu també el blat. Deixeu que creixin junts fins a l'hora de la sega i llavors diré als segadors: colliu primer el jull i feu-ne feixos per cremar-lo; després colliu el blat i porteu-lo al meu graner”.

[Els proposà encara una altra paràbola: “Amb el

Regne del cel passa com amb un gra de mostassa que un home ha sembrat en el seu camp: és la més petita de totes les llavors, però, a mesura que creix, es fa més gran que totes les hortalisses i arriba a ser com un arbre, tant que els ocells hi van, per ajocar-se a les seves branques”.

Els digué també una altra paràbola: “Amb el Regne del cel passa com amb el llevat, que una dona amaga dintre la pasta de mig sac de farina i espera, fins que tota ha fermentat”.

Tot això Jesús ho digué a la gent en paràboles i no els deia res sense paràboles. Així es complia allò que havia anunciat el profeta: “Els meus llavis parlaran en paràboles, exposaré coses que han estat secretes des de la creació del món”.

Llavors, deixà la gent i se n'anà a casa. Els deixebles anaren a demanar-li que els expliqués la paràbola del jull sembrat en el camp. Ell els digué: “El qui sembla la bona llavor és el Fill de l'home. El camp és el món. La bona llavor són els del Regne. El jull són els del Maligne. L'enemic que els ha sembrat és el diable. La sega és la fi del món, i els segadors són els àngels. Així com cullen el jull i el cremen, passarà igual a la fi del món: el Fill de l'home enviarà els seus àngels, recolliran del seu Regne tots els escandalosos i els qui obren el mal, i els llençaran al forn encès; allà hi haurà els plors i el cruixir de dents. Llavors els justos, en el Regne del seu Pare, resplendiran com el sol.

Qui tingui orelles, que ho senti”.]

LA BÍBLIA A L'ABAST

Com és Déu?

Vós, Senyor, sou indulgent i bo, ric en l'amor per a tothom qui us invoca (v. 5). El salmista fa la seva confessió de fe. Més que una definició de qui és Déu, ens diu el que ell està convençut que és en relació amb els qui l'invoquen, els qui recorren a Déu. S'hauria pogut fixar en altres atributs divins: l'omnipotència, l'eternitat, el tot altre, posem per cas. L'autor del salm —possiblement algú que es veu perseguit injustament (v. 14) i que ple de confiança recorre al Senyor (v. 7)— prefereix veure Déu com l'amor infinit. Per això el confessa bo —ple de bondat—, indulgent —que perdona fàcilment les culpes—, perquè estima entranyablement els homes. Això el porta a avançar sense temença pels camins de la confiança en el Senyor. **Vós, Senyor, Déu compassiu i benigne, lent per al càstig, fidel en l'amor, mireu-me, apiadeu-vos de mi** (vv. 15-16a).

No és que el salmista confongui Déu amb una mena de personatge bonhomí, incapaç de fer grans coses. Ell mateix ens diu que el Senyor és gran i que les seves obres són prodigioses, com s'escau al Déu de debò —l'únic— que és (v. 10), i que precisament per això els pobles tots —creació seva— vindran a fer-li homenatge i glorificaran el seu nom (v. 9). Però aquest poder no és altra cosa que la manifestació de la seva essència més íntima: Déu és la bondat en persona. Per això és també la mateixa justícia. I potser aniria bé que en la nostra reflexió procedíssim per aquest ordre: Déu no és bo perquè sigui just, o sigui que com està compromès en la justícia no li queda altre remei que ser bondadós; sinó que és justícia infinita perquè és amor increat. Així precisament per-

què és bo, fa justícia i és indulgent, perdona. El perdó de Déu no és cap feblesa: és la revelació de la força del seu amor i de la seva veritat radical.

El nostre model

Moltes vegades anem com adelerats cercant models per imitar. I girem els nostres ulls a l'entorn del món que ens toca viure, o furgant en els replecs de la història. No és que estigui malament fer això. Hi ha hagut —i hi ha— persones que poden servir-nos de model de bondat, de justícia, d'afecte a la veritat, etc. Però totes aquestes persones juntes —les presents i les que han estat— no són res més que reflexos —revelació, doncs— de la font d'on brollen tots els models possibles. Déu és alhora actor i punt de referència. Tota bondat ve d'ell i s'encamina cap a ell. És el que ens ha dit el llibre de la Saviesa en la primera lectura d'avui: **Obrant així** —manifestant-se indulgent i bo— **heu ense-**

Pregària de confiança

(Salm 85 -H. 86-: 5-6. 9-10. 15-16. R/.: 5a)

JOSEP M. ARAGONÈS

nyat al vostre poble que els justos han de ser humans amb tothom (16:19). Vet aquí un exemple —una lliçó— que ens convé aprendre bé. No és rar veure com la gent pietosa arriba a confondre indulgència amb feblesa, bondat amb desinterès per la veritat i la justícia. Fins i tot, sobretot en els nostres temps, és possible veure com es confon defensa de la veritat, exigència de pietat —en el sentit de vida religiosa autèntica— amb l'esperit d'agressivitat i fins de violència. El poble sol expressar-ho amb aquella dita que "com més amics, més clars". En realitat s'hauria de dir en molts casos: com més amics, més mal educats, menys exigència de comprensió i de finor espirituals. Déu ens dóna exemple de comprensió, de saber tocar de peus a terra, de paciència il·limitada a l'hora d'esperar la nostra conversió, sense necessitat de renegar de la defensa de la veritat i la justícia. Per això és el primer en mostrar-se exquisidament "humà" amb nosaltres. Així ens ensenya com hem

d'obrar també nosaltres. Jesús en l'oració del Parnostre ens ensenya a dir: Perdoneu-nos com nosaltres perdonem. Ens constitueix així en mesura del perdó que necessitem de Déu. I és que el perdó està en relació directa amb l'amor.

Font d'esperança

És també la lectura del llibre de la Saviesa que hem escoltat la que ens instrueix en aquest punt. **Obrant així.. heu omplert d'esperança els vostres fills, en veure que doneu l'ocasió de penedir-se dels pecats** (16:19b). És el que llegirem en la paràbola del bon gra i del jull, que llegim avui. La mala sembra no se soluciona llançant-se irreflexivament i amb zel violent a arrencar les males herbes. En primer lloc perquè ens hauríem de preguntar molt seriosament fins a quin punt som cadascú de nosaltres personalment herba bona o dolenta. En segon lloc, perquè aquests esclats de zel violent, acaba malmetent-ho tot, com ens diu la paràbola. En tercer lloc perquè per a Déu sempre hi ha la possibilitat de rebre una resposta positiva al seu do de conversió en el cor fins i tot del pecador més obstinat. I finalment, perquè exercir de "justícia" és únicament propi de Déu. Si per cas nosaltres ens hem de sentir delegats seus en aquest terreny: i encara aquesta delegació és més aviat per a practicar l'estimació i la indulgència que no pas a segar fora d'hora la mala herba. Només des d'aquest àmbit de la bondat humana, com a revelació de la bondat de Déu, podem pregar com ho fa el salmista: **Senyor, escolteu la meva pregària, escolteu la meva súplica. Us invoco en hores de perill, i sé que m'escolteu** (vv. 6-7).

LA MARE DE DÉU A LES NOSTRES LLARS

PENTECOSTA 1987 - ANY MARIÀ - ASSUMPCIÓ 1988

CATALUNYA CRISTIANA

us ofereix:

"Benaurada tu perquè has cregut..."

- ✓ La imatge de la Mare de Déu "Benaurada". Terracotta policromada original de "Petites Soeurs de Bethlem". Preu: 12.000 Ptes.
- ✓ L'estampa reproduint la mateixa imatge, amb l'oració de l'Any Marià. Preu 5 Ptes. la unitat / 450 Ptes. el centenar.
- ✓ El "poster" reproduint també la mateixa imatge. Preu: 100 Ptes.

BUTLETA DE COMANDA

Nom i cognoms
 Domicili Població DP.

Desitja adquirir:

Quantitat
 Imatge de la Mare de Déu a 12.000 ptes. ptes.
 Estampes a 5 ptes. la unitat, 450 el centenar ptes.
 Posters a 100 ptes. la unitat ptes.
 Abonament per gir , taló o personalment

Envieu-les a "AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA" Plaça Urquinaona, 11, 3r 3a A. 08010 - BARCELONA

Històries, llegendes i tradicions del romànic català

Santuari de la Mare de Déu del Coll, punt de devoció mariana

Del monestir benedictí, fundat el segle X i deriuat el 1836, resta l'església de la Mare de Déu del Coll. Exemplar de línies severes, d'estil pur només trencat per l'afegit d'una sagristia a la banda sud. D'una nau, carreus granítics, absis llis amb finestra; volta de canó; a la façana sud, dues finestres i porta tapiada, a l'oest porta amb arquivolta, finestra i campanar de paret. (V. B.)

La data de la fundació d'aquest santuari maríà situat a l'entrançable comarca de la Selva és, segons els historiadors, molt difícil de precisar per la manca de documents. Malgrat això, la saviesa popular i les nombroses llegendes transmeses de generació a generació, ens han donat un seguit de narracions i contalles d'una forta emotivitat i també d'una gran bellesa; és per això que crec força interessant donar-les a conèixer.

Segons la dita veu popular, el Santuari del Coll es fundà gràcies a un fet miraculós i extraordinari, protagonitzat per un noble cavaller català anomenat Benet de Cabrera i la mateixa Mare de Déu, que volgué amb la seva intercessió ser eternament recordada dalt d'aquell mirador extraordinari.

L'auxili de la Mare de Déu

La narració se situa en l'època en què els exèrcits sarraïns i els nostres avantpassats cristians lluitaven aferrissadament arreu de la nostra terra. En un d'aquells fets bèl·lics, advinguts a la vall d'Osor, el nostre cavaller Benet, comandant un fort contingent d'homes armats, empaitava un escamot sarraí. Aquests, en la seva fuga, es feren forts en una torre de defensa situada en aquelles muntanyes. Les tropes cristianes tenien rodejada completament aquella petita fortalesa i, en anar a donar l'ordre d'atac, el nostre protagonista, Comte de Cabrera, rebé l'impacte d'una sageta que se li clavà al coll i va caure a terra sense esperança de vida. En aquell moment dramàtic sols es podia escoltar com el noble cavaller deia: "Mare de Déu del Coll, ajudeu-me".

Aquelles angoixoses paraules feren que la Reina Celestial s'aparegués davant el moribund i li di-

gués: "Benet, no temis, aquí estic jo per auxiliar-te. Tu has lluitat i estàs lluitant per l'honor del meu estimat Fill i també pel meu; tu mai no has fet cap obra ni has emprès cap batalla sense implorar el nostre favor; tu acabes d'implorar el meu auxili; en premi doncs de tanta constància, et faig saber que des d'aquest moment restaràs guarit de la teva ferida mortal. Finalment, és la meua voluntat que en aquest mateix lloc hi construïssis una capella a honra meua, en la qual atorgaré un sens nombre de gràcies a tots aquells que fervorosament me les demanin".

En aquell moment el cavaller Benet quedà totalment guarit, iniciant novament l'atac contra l'escamot sarraí, al qual va derrotar completament.

Un cop alliberada la comarca d'enemics, el nostre personatge s'encaminà al proper monestir d'Amer per explicar al Pare Abat el gran miracle de la Mare de Déu i el seu desig d'edificar un Santuari a la seva Salvadora. No cal dir que l'Abat d'Amer recollí aquella iniciativa amb tant d'interès, que prometé convertir aquella nova construcció en un Priorat benedictí, on farien estada monjos d'aquella comunitat religiosa.

Les tasques de construcció s'iniciaren tot seguit, i es va edificar l'església romànica que avui podem contemplar, a més de totes les dependències annexes; en l'obra col·laborà tota la noblesa d'aquelles terres i també la gent de la comarca, que volia donar suport amb la seva tasca a la Mare de Déu del Coll, defensora de les seves terres.

Aquesta és la llegenda de la construcció d'aquelles edificacions que, al llarg dels segles, han estat el cor de la devoció mariana

dels habitants d'aquests indrets extraordinaris.

El santuari i les guerres carlines

El petit fet històric que anem a explicar, tingué lloc l'any 1836 en plena guerra dels carlins, una guerra civil que sembrà de dolor i de dol tota la nostra terra, i d'una manera especial les comarques properes al Santuari de la Mare de Déu del Coll.

L'any esmentat, les forces carlines havien instal·lat al Santuari un hospital de sang. Totes les dependències del casal prioral, les cel·les dels monjos, les dels pelegrins i fins i tot l'església, eren plenes de soldats ferits o malalts. Amb això que arribà la notícia que un fort contingent de tropes governamentals provinents de Vic es dirigien vers el Santuari. En aquell moment d'angoixa, es donà l'ordre d'iniciar ràpidament l'evacuació d'aquells pobres ferits per evitar caure a mans dels seus enemics. L'operació es féu amb diligència i bona organització; tant és així que en arribar al Santuari els soldats liberals trobaren totes les estances buides. Fou en aquell moment que el cap de l'escamot ordenà que com a represàlia i per evitar que els carlins tornessin a fer servir aquelles estances, es cremessin totes les edificacions.

Un cop tot encès, els soldats governamentals deixaren el santuari en direcció a la població d'Osor. Fou en aquell moment que tots els pagesos dels voltants es dirigiren al lloc de l'incendi i aconseguiren apagar-lo totalment, amb la qual cosa se salvaren de moment totes les edificacions; aquest salvament, però, no serví de res, ja que el dia següent tornaren els soldats al cim del Coll, i novament calaren foc a totes les edificacions i s'esperaren en aquell lloc fins que tot fou destruït per les flames.

En el seu afany destructiu, intentaren entrar a l'església, però la grossa porta resistí tant els cops com les fogueres que intentaren

El santuari és a Osor, a la comarca de la Selva. (Foto: Arxiu Gavín).

posar-hi. Pensant que la resistència d'aquella porta podia ésser obra de la pròpia Mare de Déu, entre la fe i la desconfiança, decidiren deixar aquell lloc, i és així com l'església fou l'únic edifici que no rebé cap mal d'aquell grup de soldats governamentals que, per apaijar el seu afany destructiu, cremaren distintes masies d'aquell terme.

La sardana dels golluts

Tothom coneix la gran devoció popular als santuaris marians escampats al llarg de la nostra geografia, i el de la Mare de Déu del Coll no n'era una excepció; tota la gent d'aquelles terres pujava amb certa freqüència al santuari, que disposava de bon allotjament i de bona taula per a tots els pelegrins. La devoció i la confiança dels seus fidels vers la intercessió de la Mare Celestial en tota mena de peticions i favors era d'una seguretat plena, encara que el que més s'implorava a la patrona del Coll, era la curació de les malalties relacionades amb el coll, sobretot una de

les més abundoses en aquells verals que era la malaltia dels golls, —que es aquella inflamació de les tiroides, que produeix aquella mena de bosses que pengen del coll—. Doncs bé, un dia a l'any, concretament el dia 8 de setembre, se celebrava al Santuari l'anomenat "aplec dels golluts"; era una gran concentració de malalts de golls que es postraven als peus de la Verge per demanar remei als seus mals. Un cop celebrada la missa, es reunien a l'esplanada davant de l'església i amb una fe i amb un desig entre reivindicatiu i conformat, ballaven una sardana, l'anomenada "sardana dels golls". Aquesta dansa, que ha entrat de ple en el nostre costumari tradicional, era seguida amb un gran silenci i un gran respecte per part de tots els assistents, que es volien unir així amb els malalts que, agafats de les mans, formaven aquella rotllana de dolor i alhora d'esperança vers la Mare de Déu del Coll que, des del seu alterós tron, allí al cim d'aquella serralada, obria el seu mantell d'amor vers tots els seus devots.

JOSEP Me BROTO I TWOSE

PELEGRINATGE A MEDJUGORJE (Iugoslàvia)

De l'11 al 20 d'agost
ASSUMPCIÓ DE MARIA

- Visites al turó de les aparicions, als vidents, projecció del vídeo sobre els fets, assistència a l'església parroquial.
- Pensió completa a les famílies de Medjugorje. Rest a mitja pensió. Hotels 3/4 estrelles.
- Visites a Florència, Venècia, Pàdua, Trieste, Pisa, Mostar i Dubrovnik.
- Autocar gran turisme, aire cond., vídeo, seients reclinables, etc.
- Acompanyant-guia durant tot el viatge.
- Obsequi llibre sobre els fets i informació.
- Els sacerdots i periodistes podran ser presents a les aparicions.

Places limitades 62.500 ptes.
Informació i reserves:

Amics de Medjugorje-Barcelona
Joaquim Tous. Tels.: 301 96 03 - 759 08 70

TENIU HORES LLIURES?

A CATALUNYA CRISTIANA TENIM FEINA PER A VÓS

Tant si residiu a una ciutat com a un petit poble de Catalunya, podeu integrar-vos a l'equip de promoció de CATALUNYA CRISTIANA. Solament és necessari que:

- **Estimeu CATALUNYA CRISTIANA.**
- Us agradi **relacionar-vos** amb la gent.
- Hi pogueu **dedicar amb constància** el vostre temps lliure.
- Us faci il·lusió **guanyar-vos un sobre-sou.**

La tasca és molt senzilla, però us l'hem d'explicar amb detall. Si podeu desplaçar-vos a les nostres oficines de Barcelona, us atendrem amb molt de gust. Si, per raó de la distància del vostre lloc de residència, això no fos possible, us enviarem per escrit totes les instruccions. En qualsevol cas, truqueu en hores d'oficina al (93) 215.28.05, *Srta. Magda*.

Vida Creixent

Moviment cristià de gent gran

“El problema del CREIXEMENT no és tan sols un problema econòmic i un problema polític; és un problema religiós”.

(Roger Garaudy, a “Crida als vivents”
Ed. Claret. Col·lecció “Els daus”)

Unes perspectives de vida sedentària no poden ser massa llamineres per a la gent gran.

El temps lliure, una preocupació creixent

Efectivament, tot fa preveure que en un futur no massa llunyà, la vida de les persones girarà entorn de com ocupar el temps lliure de què disposaran, més que no pas a la preocupació imperant fins ara de trobar un lloc de treball estable, durador i remunerat. Un cop més, el treball de l'home i la dona serà substituït per la mecanització i, ara, la informàtica. I encara bo, si tot restés reduït només a aquest tipus de substitució!

Parlem, és clar, del temps de l'oci i del lleure, que sembla que ha de caracteritzar el temps a venir. I, mentre esperem que davant d'aquesta perspectiva vagin sorgint, d'ací i d'allà, estudis especialitzats que aportin diagnòstics, consells i prescripcions adients per a cada cas, podríem referir-nos un cop més al testimoniatge d'aquells pels quals el futur que s'anuncia és ja d'una rigorosa actualitat: els jubilats. I, sobretot, tenir en compte els que tenen la jubilació a prop.

D'entrada, insistiríem una vegada més que s'hauria de rebutjar,

de forma convençuda i ferma, l'insensat i temptador concepte que en cessar del treball remunerat hom té dret a plegar de tota activitat i a restar reclòs en si mateix o, com a màxim, participar exclusivament en activitats que, tot i els valors de sociabilitat i de formació que puguin contenir, tornen a recaure a fi de comptes sobre un mateix.

Seria, en certa manera, caure en allò que Lluís Racionero defineix com a **“convivència per interès”**. És ell mateix qui diu, també, que: **“Fruir de l'oci és un art que pot ensenyar-se i que, en pocs mesos d'escola, es poden donar elements i es poden obrir portes suficients per a omplir els quefers creatius de tota una vida”**. (1)

Omplir el temps de lleure en favor dels altres

Evidentment, no tenim res en contra del lícit esplai ni, menys encara, de l'encomiable desig de seguir aprofundint coneixements i

cultivar l'autoformació. Però voldríem, avui, posar l'accent sobre la necessitat d'omplir el temps de lleure propi en favor, també, dels altres; mitjançant serveis i ajuts desinteressats d'assistència, cultura, formació, evangelització, etc.

Sense haver d'abandonar, necessàriament, les ofertes que es fan de cara a la cultura i esbarjo, pensem que s'haurien de presentar, a més més, altres oportunitats i alternatives que engresquessin la gent a fer tasques d'utilitat i de servei als altres, a través de les quals la vida cobra un sentit encara més joiós i complet.

Unes perspectives de vida sedentària, i a vegades potser fins i tot un xic alienant, no creiem pas que siguin massa llamineres per aquelles persones que, malgrat els anys i la no-ocupació, no han renunciat a viure **“un oci amb dignitat”**, com aconsellava l'antiga i experimentada saviesa.

(1) **“Del paro al ocio”**. Editorial Anagrama.

Joan Pau II parla a la gent gran

“Cada dia són més les persones que, voluntàriament o bé a causa de la crisi de treball, es jubilen abans de complir els 65 anys d'edat. Això permet que aquestes persones puguin i deguin —un cop superada alguna possible desorientació al principi— unir-se a d'altres per a, sense pretendre substituir els joves i adults encara en servei actiu, assumir pròpies responsabilitats i jugar encara un paper important en els afers del món i contribuir a la vitalitat de l'Església.

Tot i romandre, afortunadament, més presents en les tasques domèstiques, han d'evitar que això els pogués conduir a un replegament en si mateixes o en llur família. Al contrari, han de procurar inserir-se en algun dels movi-

ments, associacions o clubs de gent gran, als quals poden aportar noves iniciatives i ser útils als altres membres de la societat.

Aquests “joves” jubilats han d'actuar de frontissa entre les diferents generacions i contribuir a fer més harmòniques les relacions, sovint difícils, entre elles; procurant establir-hi lligams de pau, comprensió mútua i un diàleg constructiu i respectuós entre totes dues. A la vegada, vetllar per la mútua convivència i els diferents interessos que afecten l'una i l'altra, i en els quals els valors morals d'una vida de fe i l'experiència humana, són el preu que cal pagar per a un veritable progrés equilibrat i just.”

Allunyats de qualsevol aïllament

La gent gran aïllada és camp adobat de la soledat melangiosa, de l'empobriment físic, cultural i espiritual, de l'enviliment econòmic, fàcil presa de tants depredadors socials...

La gent gran hem d'agrupar-nos en alguna de les moltes associacions i entitats que hauríem creat nosaltres mateixos, preferentment a d'altres creades des de fora en favor dels grans, i no sempre tan escaients, en la seva globalitat, als nostres interessos.

La gent gran cristiana s'agrupa a nivell internacional en el Moviment “Vida Creixent” —Vida Ascendente o Vie Montante— compatible, com a moviment, amb d'altres agrupacions, i que vol ser presència de la gent gran en el si de l'Església i de la societat, amb el testimoniatge de l'amistat feta pregària i re-

flexió en comú per encoratjar-nos, cadascú dins les seves possibilitats —que són més abundants del que les valorem— i llançar-nos a l'apostolat d'ajudar els altres, coneixedors de les realitats conjeturals, capaços de denunciar-ne, àdhuc, les injustícies pels canals legítims, sempre anunciant de mil maneres la Paraula enfortidora de la Salvació.

La gent gran de “Vida Creixent”, tot respectant els condicionaments culturals de cada lloc, utilitza múltiples mètodes i mitjans per aconseguir una millor evangelització de la mateixa gent gran, realitzada, alhora, en la diversitat i en la comunió. “Vida Creixent” és una presència coratjosa per allunyar qualsevol aïllament esterilitzador...

LLUIS ANTONI

El nostre “Quadern de vacances”

Entre d'altres satisfaccions que pot donar el fet de ser persones grans, tenim aquesta de “no haver de repetir curs!”. Si algú ho ha experimentat en la seva època d'estudiant, o té ocasió d'observar-ho en els d'avui dia, convindrà a considerar que aquest avantatge no és pas irrellevant del tot.

Ben al contrari, per molt que —tal vegada— poguéssim merèixer un suspens en alguna de les nostres activitats —o per les nostres inhibicions i omissions— del curs passat, tenim la sort d'escapar-nos d'haver de repetir-lo. El que no estaria bé, però, és que deixéssim que les hores vagaroses de l'estiu ens sumissin en el fal·laç, i temptador, engany d'un “dolç-no-fer-res”.

Probablement, coneixem l'existència d'aquests “Quaderns de vacances” amb els quals s'ajuda els escolars a “refrescar” —cosa desitjada i agrada en l'època de calor— les assignatures apreses perquè restin més fixades a la memòria. (Diu Balmes que “només se sap allò que es recorda”).

I, en parlar d'escolars, ho fem també de nosaltres, els grans, tota vegada que, segons es diu, la vida (i d'això en gaudim des de fa anys!) és una escola. Una escola amb l'aula més àmplia i oberta de totes, ja que pot trobar-se al carrer, a casa i arreu. Aquesta és la nostra escola —la vida— i aquesta és la nostra aula —tot l'univers creat—.

Procurem, doncs, d'aprofitar l'“entreacte” de l'estiu per a fer-nos el nostre propi “Quadern de vacances”, on fem constar les coses que ens convé retenir i els propòsits que hem de renovar. Cadascú sabrà, millor que un altre, quines són aquestes coses...

Per a nosaltres, els de “Vida Creixent”, potser seria bo repassar —i re-pensar— algun dels temes estudiats, i no expremuts del tot, rellegir les reflexions de Lluís Antoni aparegudes a la nostra pàgina de CATALUNYA CRISTIANA... I refermar el propòsit d'aprofitar —assistint-hi i divulgant-los— els Recessos que organitza el nostre moviment... I, si som animadors de grup, el propòsit d'assistir cada mes a les Trobades d'animadors que celebrem... En una paraula, contribuir personalment a refermar els lligams d'unitat i de força que donin “vida creixent” al nostre moviment, així com a la nostra família, a la residència, al grup, a la parròquia, a l'entitat o club que freqüentem...

Que, així com maldem perquè la nostra vida continuï, fem-ho també perquè continuï essent l'escola on puguem aprendre —i desprendre'ns— en tot allò que encara som capaços d'assumir i de donar.

BONES VACANCES!...

I que ens ajudin a “créixer” un xic més en la fe, la germanor i en l'amor de Déu.

Un llibre més que útil (*) "Rialles": 500 espectacles i 180.000 espectadors en una temporada

El nostre idioma, tant de temps arraconat, vexat, sotmès a tota mena d'influències tendents totes elles a la seva marginació, sinó a la seva desaparició, va recuperant-se lentament. Després del seguit de diccionaris que s'han publicat, van apareixent petits volums d'especialització que demostren el gran esforç que es realitza per aconseguir una correcta normalització.

Aquest és el cas del llibre **ELS VERBS CATALANS-CONJUGACIÓ**, de Josep Milà, i que curiosament ha editat La Llar del Llibre, formant part de la col·lecció "Nova Terra".

En la introducció del llibre hi llegim: "Aquest llibre pretén ser una eina eficaç per a intentar resoldre els múltiples problemes que planteja la conjugació verbal". I, com diu a continuació, "és un llibre de consulta, en el qual l'usuari de la llengua podrà trobar respos-

ta ràpida i clara a cada cas".

I tant és així, que no dubtem a recomanar-lo no solament a aquells que volen avançar en el propi perfeccionament lingüístic, sinó també a tots aquells que han de sentir-s'hi obligats per raó de la seva professió: els escriptors, els periodistes, tant els de paraula escrita com els que s'expressen oralment, els locutors de ràdio i televisió que, en molts casos semblen una mica desinteressats per aquest perfeccionament de la llengua tan necessari. Sobretot en ells, que poden influir més del que sembla en la cultura popular.

O.C.

(*) **ELS VERBS CATALANS-CONJUGACIÓ**, Josep Milà. Col. **NOVA TERRA**. La Llar del Llibre.

El "Moviment RIALLES de Catalunya" acaba de fer pública la memòria d'activitats corresponents a la temporada 1986-87, que ara s'acaba. En cal remarcar les 500 sessions d'espectacles fetes a 50 poblacions de Catalunya, cosa que ha suposat assolir una assistència global de prop de 180.000 espectadors. Aquestes sessions han estat, sobretot, de teatre i cinema per a nois i noies, així com espectacles festius i d'animació.

El creixement espectacular d'aquest moviment ha estat possible gràcies, sobretot, al suport que rep d'Òmnium Cultural, entitat de la qual "RIALLES" és una delegació, que assegura la coordinació i la promoció del moviment arreu del país. L'increment d'aquesta darrera temporada, 13 noves poblacions, ha estat possible, a més, per la col·laboració rebuda de la Fundació Serveis de Cultura Popular amb qui "RIALLES" té acordat un ambiciós pla de creixement.

D'entre les realitzacions incloses en la memòria, mereix un comentari especial l'acord assolit per "RIALLES" amb la Fundació Miró que fa que a par-

tir d'aquest mes de juny el programa d'activitats infantils de la fundació compti amb l'assessorament del "Moviment RIALLES de Catalunya".

El Moviment "RIALLES" ha continuat col·laborant dins l'Associació "Cavall Fort, Drac Màgic, Rialles" per tal d'obtenir el doblatge en català de films per a nois i noies. Fruit d'aquesta cooperació ha estat el recent doblatge del llargmetratge holandès "El tresor del pirata" i, ben aviat, del film iugoslau "El llop solitari". Amb aquests, seran ja tretze els films de llarga durada doblats en català que l'Associació ha posat a l'abast del país.

Tal com se li va exposar al Conseller de Cultura de la Generalitat, Sr. Joaquim Ferrer, amb motiu de l'Aplec "RIALLES" que tingué lloc a Gavà el passat cap de setmana, caldria endegar unes campanyes, sobretot televisives, de cara a fer prendre consciència als pares de la importància de saber aprofitar l'oferta que se'ls fa de bons espectacles que afavoreixin el creixement integral dels seus fills, ja que, sovint, els pares no valoren prou l'esforç que s'està fent per posar al seu abast un esbarjo sa i educatiu.

LA SARDANA I LA DANSA

JOSEP VENTURA

Estada d'estiu amb la dansa tradicional. - L'Agrupament d'Esbarts Dansaires ha promogut l'organització d'una Estada d'Estiu a la Casa de Colònies "Freserter" de Ripoll amb l'objectiu de combinar l'estudi —un repàs dels principals temes tractats en els seminaris que ha celebrat durant el curs— amb l'esbargiment i el descans que pot constituir per aquells que hi assisteixin una setmana de vacances en els bellíssims paratges del Ripollès.

El temari d'aquesta Estada d'Estiu és: Introducció i història del folklore, exercicis físics i expressió corporal, la música en la dansa, aproximació al sentit rítmic, llum i so, maquillatge i espai escènic; hi intervinran com a professors Anton Font, Delfi Colomé, Jordi Porta, Josefina Roma, Albert Cubeles, Jesús Ventura, Eduard Castell i membres del grup El Sac de Danses i del grup Sonet.

Els interessats poden formalitzar les seves inscripcions a l'Agrupament d'Esbarts Dansaires, Via Laietana 13 - 1r. 1a. de Barcelona; telèfon (93) 315 47 15, abans del dia 5 de juliol.

Crida del grup sardanista "Nostra ensenya". - Enguany s'escau el quarantè aniversari de la funda-

ció de la Colla Sardanista "Nostra ensenya", que es manté com la segona formació de dansaires més antiga de Barcelona.

Amb motiu d'aquesta efemèride es projecta la celebració de diferents actes, el primer dels quals serà la col·locació d'una placa testimonial d'aquests 40 anys d'activitat sardanista de la colla "Nostra ensenya" al cim de la Pica d'Estats (3.143 metres). L'ascensió a aquest cim, tant significatiu dels Països Catalans, es portarà a terme els dies 25 i 26 de juliol.

Ara, com a pas previ a l'inici dels actes commemoratius del 40è. aniversari, la Colla "Nostra ensenya" prega a totes les persones que al llarg dels darrers quatre decennis hi han estat vinculades es posin en contacte amb el senyor Jordi Llorens a través del telèfon (93) 352 74 29. Amb aquesta crida es vol convidar a la participació en els actes que es projecten a tots els dansaires i ex-dansaires interessats i també es convoca a tots aquells que estiguin disposats a col·laborar en les tasques organitzatives per tal de fer més reeixida aquesta celebració.

COSTUMS I TRADICIONS

Santa Maria de l'Heura

ESTEVE BUSQUETS I MOLAS

Avui, dia 19 de juliol és la festa de la Mare de Déu de l'Heura venerada a Santiga, és a dir, al poblet que duu aquest nom i que pertany al municipi de Santa Perpètua de Mogoda. Santiga s'havia anomenat, antigament, Santa Maria Antiga nom que només conserva, si no m'erro el temple on es venera la de l'Heura.

Santa Maria de l'Heura fou trobada l'any 1624. En aquella avinentesa vivia en una casa distant a un tret d'arcabús, segons la tradició, un home anomenat Jeroni Pagès i Cullàs, sogre de Joan Puiggalí. Aqueix fou l'afortunat mortal que va trobar la imatge, juntament amb un Crist en una creu de llautó.

Uns quants dies després de la troballa on no s'especifica, va semblar-li sentir en somnis una veu que li ordenava tornar les imatges al lloc on les havia trobades. Sense dir res a ningú va fer-ho. Vet-ací, però, que la seva dona, Paula havia posat uns ous perquè els covés una gallina, al peu d'una tàpia coberta d'heura i trobà les imatges.

Ja podeu pensar l'alegria d'aquella bona gent! Durant molt temps tingueren aquella Mare de Déu a casa i li resaven i els infants s'hi entretenien. Potser —la tradició no ho diu— fins i tot hi jugaven com si fos una nina, car se l'enduien algún cop amb ells.

Així fou com un dia que anaren a jugar, amb la imatge, prop del riu, un dels nois, Agustí, que tenia

de deu a dotze anys, va demanar a la Mare de Déu que fes ploure puix que feia molt temps que els camps estaven secs i pel riu a penes hi passava un rajolí d'aigua. Doncs bé, el mateix dia va ploure suficientment.

Un altre dels nois va amagar la imatge dins d'una arca perquè ningú no els prengués aquell tresor. Al cap d'un temps, un sacerdot oncle de l'Agustí, va trobar-la i se l'endugué a l'església prop de la Mare de Déu del Roser, on estigué quatre o cinc anys. Durant aquest temps varen edificar-li una capelleta dins la mateixa església, al cantó de l'Evangeli, com es deia abans. Era l'any 1627.

La devoció a la Mare de Déu de l'Heura s'estengué ben aviat, quan començaren a saber-se prodigis obrats per la seva intercessió. Així, s'explica que una dona que perdé la vista a causa d'haver-se cremat els ulls amb oli bullent, la recobrà i curà del tot després d'haver-li demanat fervorosament.

La seva fama traspasà els límits de Santiga i fins una dona de Barcelona, cognomenada Mas es curà d'unes nafres a les cames posant-s'hi fulles de l'heura on la imatge havia estat trobada.

La iconografia ens la presenta damunt un tronc d'arbre cobert d'heura, amb certa similitud amb la Verge del Pilar. La imatge autèntica té l'Infant Jesús a la falda, cosa que no es veu en els gravats antics, tota vegada que els vestits, dits popularment de "paperina" el tapaven.

CUINA

Amanida cristall

200 grams de pèsols congelats
3 pastanagues
Catchup
6 llesques petites de pa

maonesa espessa
1/2 col llombarda petita
6 llenques de paté de campagne
6 llenques de salmó fumat

Ratlleu molt fines les pastanagues i la col llombarda. Bulliu els pèsols amb aigua i sal, durant 20 minuts, escorreu-los i deixeu-los refredar. Barrejeu-ho tot amb maonesa amb una mica de Catchup. Poseu-ho en una enciamera. Fregiu les llesques de pa senceres, poseu-les dretes al voltant de l'amanida, a sobre, les rodanxes de salmó i alternant amb el pa fregit, el paté de campagne.

MARIA GLORIA MUNTAÑOLA

Residència Geriàtrica Bon Viure

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, i per convallescències. Poques places. Tel. 427 44 53.

CENTRE DE RELACIÓ SOCIAL I MATRIMONIAL

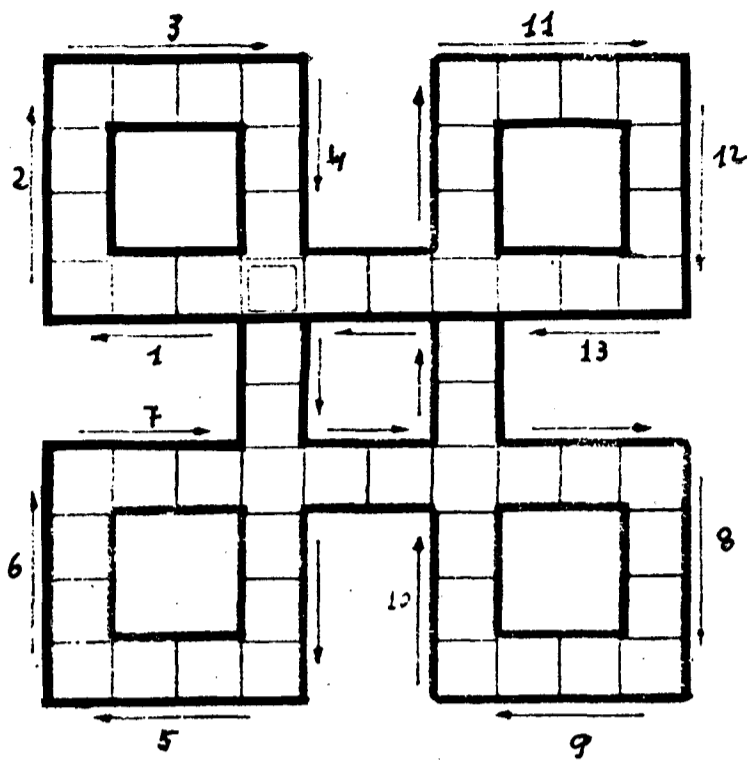
Si es troba sola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Servei de psicologia, ordinador y vídeo, dirigit per psicòloga col·legiada.

COSM. Equador, 53, ent. 4t. Tels. 239 12 92 - 322 31 82. Pref. Concert entrevista.

ENCREUATS

Per ROSA COLLELL

EL LABERINT

Cal començar pel quadret de la part superior esquerra i seguir sempre les fletxes fins a acabar en el mateix quadret i tot, segons les definicions. Totes les cruïlles han de correspondre amb la seva lletra, de l'1 al 13.

- 1- Unitat de pes emprada pels pobles antics de la Mediterrània constituïda 1/60 part del talent.-
- 2- Nom d'un diari escrit totalment en la llengua de casa nostra.-
- 3- Ple d'ira.-
- 4- Vent que bufa del nord, molt fred i molt fort.-
- 5- Indoeuropeus.-
- 6- Senyal internacional de parar un vehicle.-
- 7- Malaltia essencial, primitiva, que no ha estat causada per cap altra.-
- 8- El fundador de l'arrianisme.-
- 9- Formació membranosa circular, pigmentada i contràctil, situada a la cambra anterior de l'ull.-
- 10- Salamàndria.-
- 11- Sec, desert.-
- 12- Cognom d'un famós modista de París.-
- 13- Congregava.

Solució

1- Mina.- 2- AVUI.- 3- Irat.- 4- Tramuntana.- 5- Aris.- 6- Stop.- 7- Protopatia.- 8- Arri.- 9- Iris.- 10- Salamandra.- 11- Àrid.- 12- Dior.- 13- Reunia.-

FILATELIA

Per ENRIC GRAUPERA

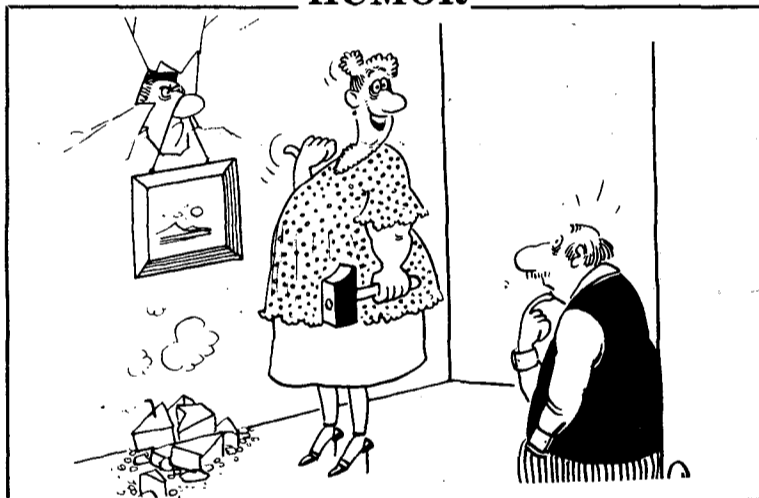

VI Centenari del Baptisme de Lituània (i II)

La sèrie consta de tres valors, 200, 700 i 3.000 lires. El de 200 reproduïx l'estàtua del Crist que es conserva a la capella lituana de la cripta vaticana. El de 700, la Verge amb el cos de Crist i dos àngels, fruit de l'art popular lituà. El de 3.000, "aedicula" típica lituana. Disseny: Maria Maddalena Tuccelli. Tots els segells porten la llegenda: "BATTESIMO LITUANIA 6° CENTENARIO".

L'any 1250-1251, el gran duc lituà Mindaugas es decidí a rebre el Baptisme. El 1253, fou creada la diòcesi de Lituània, reconegut el primer bisbe i construïda una nova església catedral a Vilna. Entre el 1263 i el 1386, l'església lituana passà per moltes vicissituds; però finalment, el 1386, es posà en camí d'adquirir plena solidesa.

HUMOR

P E T I T S A N U N C I S

VARIS

S'OFEREIX mestre d'EGB especialitat Pre-escolar. Títol de Reciclatge de català i didàctica religiós. Tel. 213 34 80.

VENC finca rústica Garrotxa, bosc i conreu. Casa de pedra restaurada. Calefacció llenya i gas propà. Aire condicionat. Tel. Piscina. Llum companyia i grup electrògen. Fonts. Pou. Quadres. Maquinària. Tel. 205 09 60. Laborables: 10 a 1 i de 5 a 8.

VIDU 59 anys, catòlic practicant, vol conèixer dona soltera o vídua de 50 anys. Tel.: 830 08 48. Finalitat matrimonial.

SOLTER 43 anys desitja matrimoni amb soltera o viuda. Escriuiu a A. J.G. Verge de Gràcia, 64. 08201 Sabadell (Barcelona).

SOLTER 43 anys desitja conèixer senyoreta. Fins matrimonials. Tel. 422 48 48.

SENYORA per a secretaria de clínica, portar botiga, guarderia o parvulari. Tel. 257 83 08. Contracte mercantil.

SOLTER de 33 anys vol casar-se amb persona aff. Apartat de Correus 995 o tel. (977) 54 00 60 Tarragona de 20 a 22 hores.

SANTA MARTA Servei a domicili de ATS, INFERMERES, PUERICULTORES, AUXILIARS. Informes: Tel.: 245 37 58.

VALLDOREIX, tindré a pensió en torre, matrimoni catòlic o dues persones mitjana edat, alimentació natural. Viure-hi anys. Tel. 674 35 97.

S'OFEREIX Perit Industrial de 49 anys en vendes i planificació. Tel. 893 70 99.

SOLTERA de 50 anys formal vol casar-se amb senyor de 50/55 anys. Tel. (977) 82 50 01 de 21 a 23 hores.

JEROGLÍFIC

Per SNOP

I EL RECURS?

AT

Solució al 407

MES ALT

(MARÇ) MES AL T

Si voleu anunciar, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadrat, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho junt amb un taló nominatiu de l'import total del vostre anunci a

CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244. 2on. 08007 - Barcelona

NOM

ADREÇA

POBLACIÓ Tel.

PREU LÍNIA SETMANES

-----	100 pts.
-----	200 pts.
-----	300 pts.
-----	400 pts.
-----	500 pts.
-----	600 pts.
-----	700 pts.

Calculeu l'import que heureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions.

Adjunteu un taló o gir postal a nom de CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244. 2on. 08007 - BARCELONA

VENDES

VENDA DE XALET I APARTAMENTS en els millors indrets de l'Escala (Costa Brava). Preus interessants.

FINQUES GUANTER (A.P.I.) Avinguda Ave Maria, 7. Tel. (972) 77 02 72.

PER PRIMERA VEGADA, DES DEL CONCILI VATICÀ II, ÉS A L'ABAST DELS FIDELS DE PARLA CATALANA EL

MISSAL FERIAI

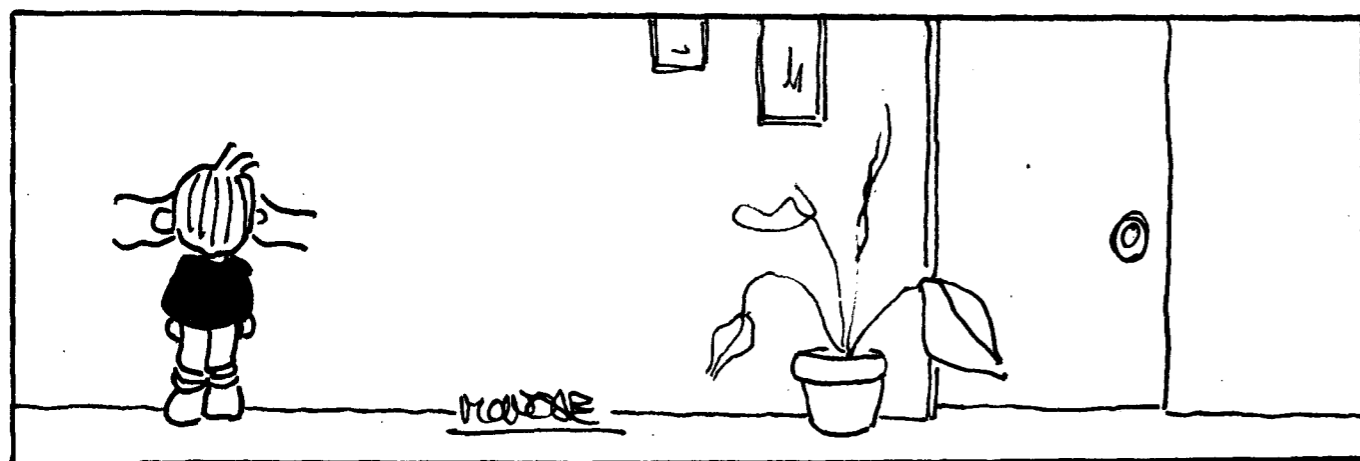
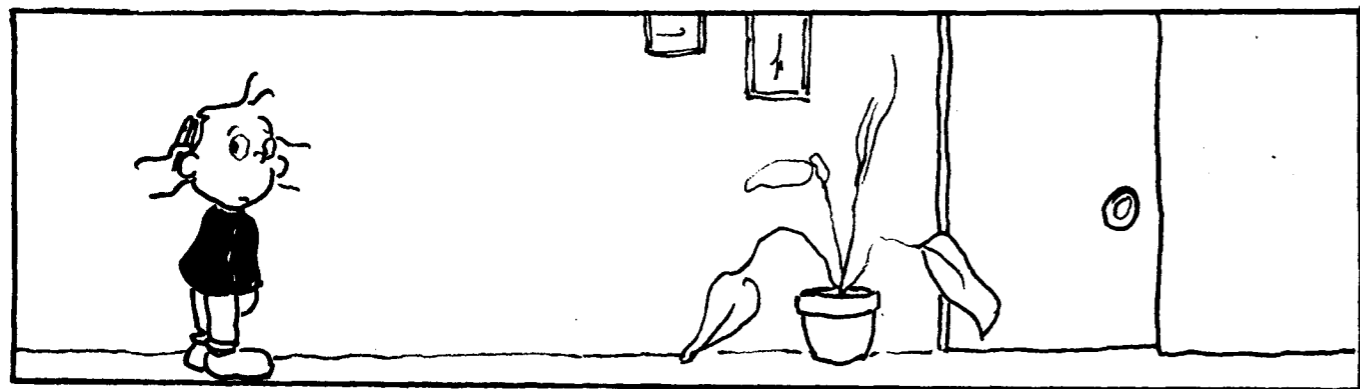
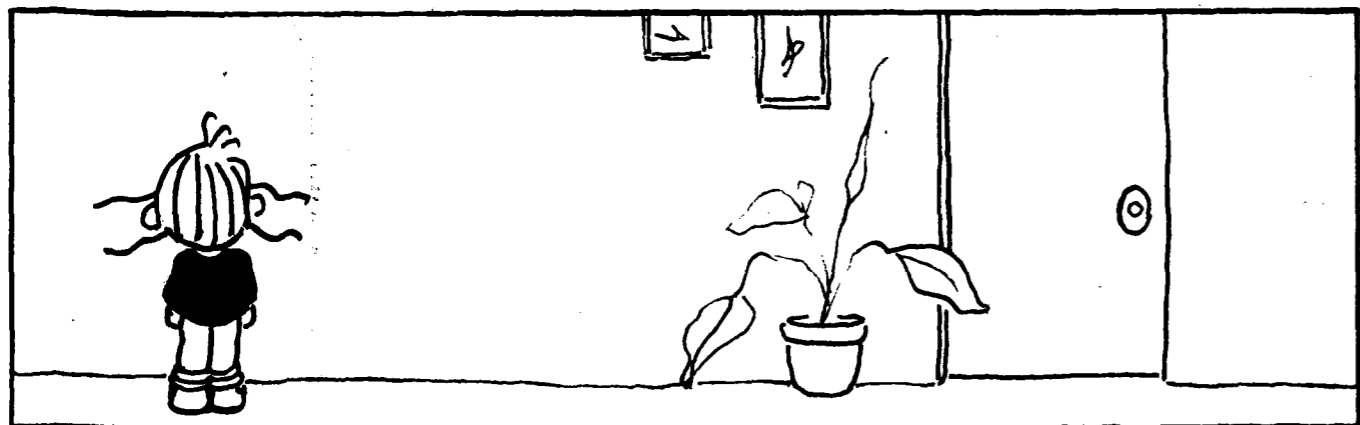
EN EDICIÓ DE FORMAT MANUAL, PER ALS DIES NO FESTIUS

Amb els textos eucològics i lectures de les misses de totes les fèries de l'any, de les celebracions del Propi dels sants, de les misses del Comú, rituals, per diverses necessitats, votives i de difunts. Ordre de la missa amb les pregàries eucarístiques del Missal romà, la pregària V (del Sínode suís), les de reconciliació i d'infants.

De venda a les llibreries

Format, 11 x 17 cms. - 2.208 pàgs. paper bibloprint - Imprès a dues tintes Enquadernació de simil-pell - P.V.P. (amb IVA), 5.150 ptes.

EDITORIAL REGINA, S.A. - Mallorca, 87 i 89 - 08029 BARCELONA

L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA"

363

Històries d'Eixerits

DE LA SÈRIE:

"VACANCES SEGONS EL COGNOM"

El gerani i la cançó

De vegades, si estic de bon humor, faig el tabalot: canto, salto, ballo, poso la directa, passo per la cuina, faig un petó a la mare, rondo tota la casa, i acabo mig esbufegant, tirant-me damunt del llit. La mare, mig seriosa mig somrient, em diu: "No facis el boig", però jo no puc fer-hi més.

Sabeu, tinc una dèria: m'agrada inventar-me cançons. Home, a la "tele", tot el sant dia canten, i a més sovint, en un idioma estranger. Jo no hi entenc pilota, i aleshores, m'invento una lletra.

Avui fa un dia esplèndid. Estem en plenes vacances. En una paraula, estic de bon humor. (Si em sentís la mare, diria: "Que duri"). Doncs, sabeu què?, m'he inventat una cançó dedicada al meu gerani:

Jo conec un bell gerani
estimat com un amic,
quan el veig sembla que parli!
No n'hi ha cap de més bonic.

A l'ampit de la finestra,
ufanós, verd i florit,
sempre va vestit de festa.
No n'hi ha cap de més bonic.

Dic això perquè imagino
que coneix el meu delit.
Ell m'estima, jo l'estimo.
No n'hi ha cap de més bonic.

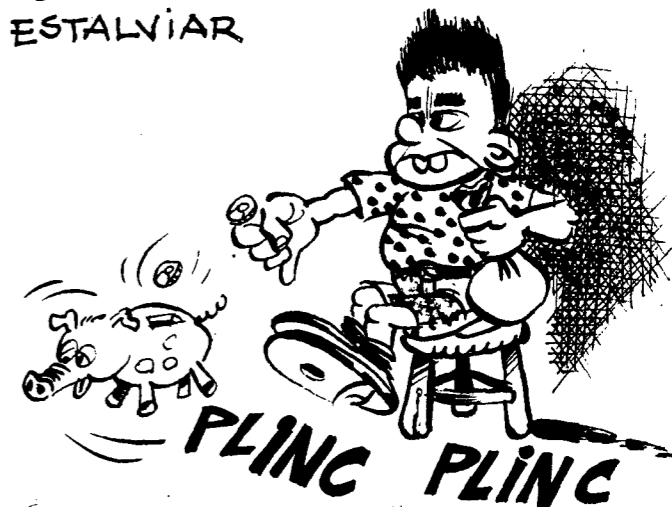
La música me l'he inventada també. Per què no ho feu vosaltres? És tan bonic cantar!

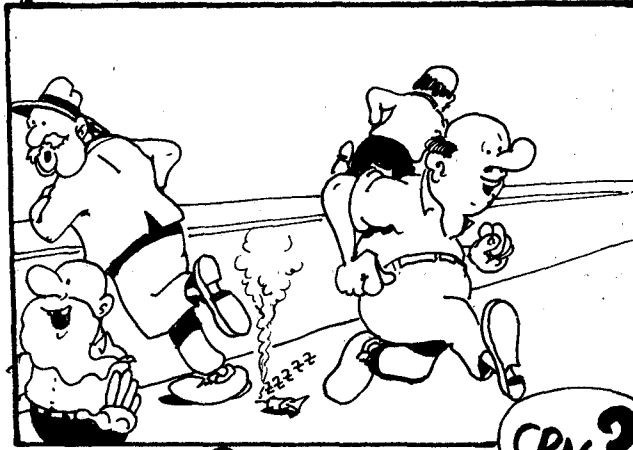
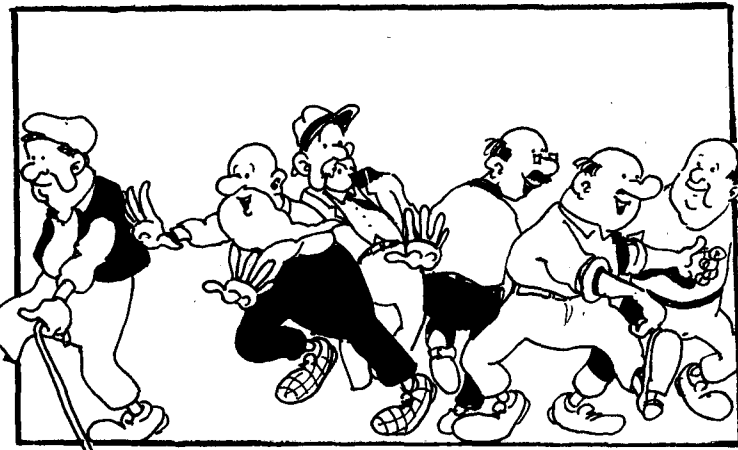
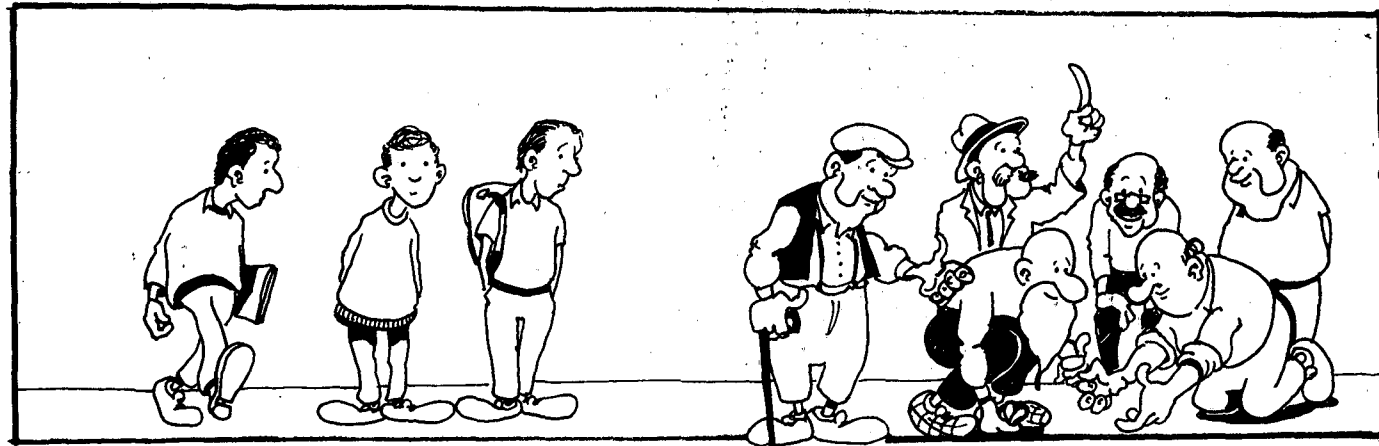
L'Eixerit

PER A UN NOI ANOMENAT
QUIM GUARDIOLA...

LES VACANCES MÉS ADIENTS
SÓN NO FER VACANCES PER
ESTALVIAR

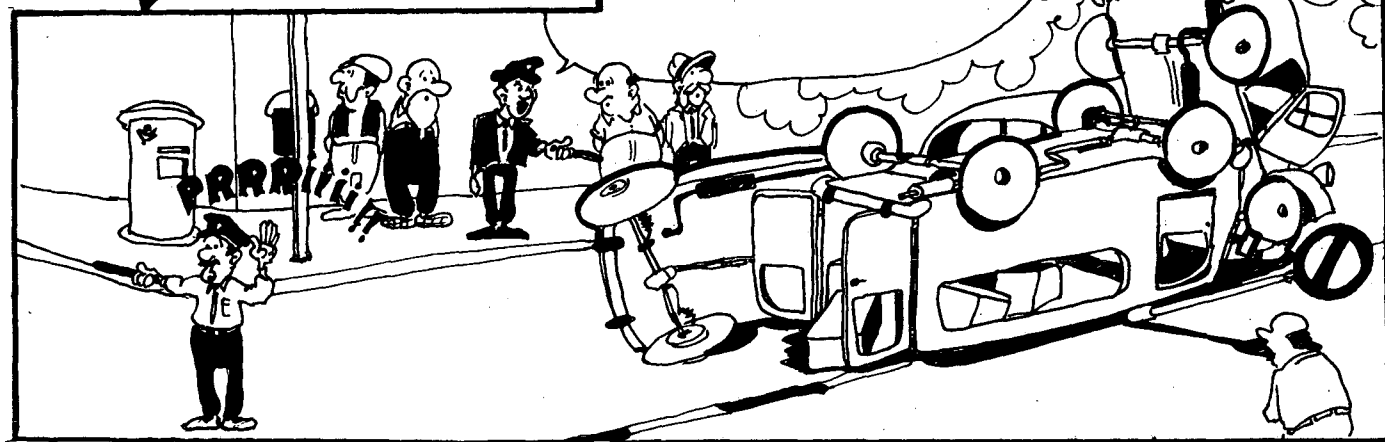

CRASH!
PAM!
BOUM!!
iiiiiiiiii!!
GLINC!

TOT PER CULPA DELS PETARDS.
NO S'HAURIEN DE VENDRE ALS
NENS. PODEN FER QUALSEVOL DIS-
BARAT. QUAN NOSALTRES ÉREM
PETITS NO FEIEM AQUESTES
COSES.

Jesús ens parla

Busquem l'evangeli del diumenge: Evangeli segons sant Mateu, capítol 13, versets del 24 al 43 (Mt 13,24-43).

Reflexionem: 1. Jesús parla als seus oients en paràboles. Una paràbola és un exemple, una comparança. Jesús pren els exemples de la vida del poble. El poble jueu, en temps de Jesús, es dedicava principalment a l'agricultura, a la ramaderia i a l'artesanía. L'evangeli d'avui torna a parlar de la sembra.

2. A part de l'acolliment més o menys bo, que cadascú de nosaltres pot donar a la Paraula de Déu, hi ha un altre problema: els sembradors de males llavors. Quan obrem malament, és que acollim males llavors, i a més, n'escapem al voltant nostre. Sort que podem celebrar el sagrament de la Penitència, purificar el nostre cor i demanar perdó a Déu i als germans.

3. Déu té paciència. Si ens allunyem d'ell espera sempre el nostre retorn. Ens estima, ens ajuda, ens perdona, i espera que, malgrat totes les dificultats, la bona llavor doni fruit abundant en la nostra vida.

El mossèn

MOTS ENCREUATS

	1	2	3	4	5	6	7	8
1								
2								
3					★			
4								
5		★					★	
6						★		
7				★				★
8								

HORIZONTALS:

- 1.- Populars follets de color blau.
- 2.- Senyora que vola.
- 3.- Gens despert. Riu espanyol.
- 4.- Ar. Popular imatge sevillana de la Mare de Déu.
- 5.- Una ela. Corda o tira de pell que serveix per a tirar pedres amb violència. Una u.
- 6.- Ar. Asfixio, oprimeixo. Ar. Nota musical.
- 7.- Ar. A la vora de. El pare del pare.
- 8.- Xuclarà.

VERTICALS:

- 1.- Ciutat catalana.
- 2.- Ar. Antònim de vella. No és sòlid ni líquid.
- 3.- Ar. Anteposar, afavorir.
- 4.- Ar. Donar forma. Un palet.
- 5.- Ar. Porta. Ar. Pensa, rumia.
- 6.- Antònim de clara. Marxa.
- 7.- Ar. Per respirar. Escoltar, sentir.
- 8.- El llibre sagrat dels jueus. La primera.

(La solució en el número vinent)

DIUMENGE - 19

- 14.00 Olímpics en acció - Repetició.
- 15.00 Telenotícies.
- 15.30 El vent entre els salzes.
- 16.00 La gran vall:
"Estrany a tot arreu".
- 16.45 El meravellós circ de la mar.
- 17.10 Artesania.
- 17.35 L'home i la ciutat.
- 18.10 Musica vista.
- 19.10 La ruta de la seda.
- 20.00 Candel.
- 20.30 Telenotícies.
- 21.00 30 minuts.
- 21.30 A cor obert:
"Fora de joc".
- 22.30 Esports.

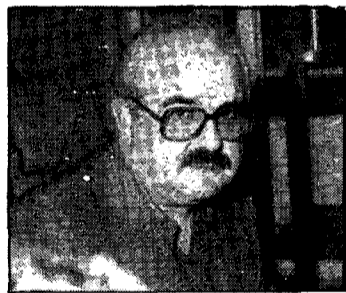
23.30 Bona nit.

DILLUNS - 20

- 13.50 TV3, segona vegada-Gol a gol.
- 15.00 Telenotícies.
- 15.30 Magnum:
"Billy Joe Bob".
- 16.25 Pel·lícula:
"Genesis II".
- 18.05 Fi d'emissió.
- 19.25 Mister T.
- 20.00 Oliver Twist.
- 20.30 Telenotícies.
- 21.00 Gent del barri - 15.
- 21.30 Informatiu cinema.
- 22.00 Cinema 3:
"La nit es mou".
- 00.00 Telenotícies.
- 00.15 Bona nit.

DIMARTS - 21

- 13.30 Servei d'informació agrària.
- 13.50 TV3, segona vegada -
"30 minuts"
"Informatiu Cinema".

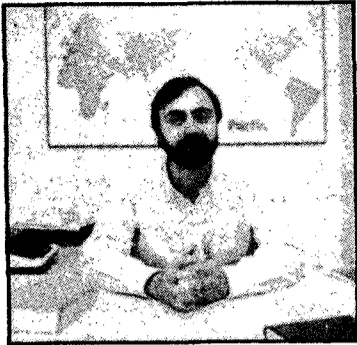

- 14.30 Avanç informatiu.
- 15.00 Telenotícies.
- 15.30 Magnum:
"En ple ús de les facultats mentals".
- 16.25 Pel·lícula:
"El meu xicot és boig".
- 18.10 Fi d'emissió.
- 19.25 Mister T.
- 20.00 Ravioli.
- 20.30 Telenotícies.
- 21.00 Gent del barri - 16.
- 21.30 Perry Mason:
"El cas de la creu espanyola".
- 22.30 Galeria oberta.
- 00.00 Telenotícies.
- 00.15 Bona nit.

DIMECRES - 22

- 13.30 Servei d'informació agrària.
- 13.50 TV3, segona vegada:
"Trossos" i "Joc de ciència".
- 14.30 Avanç informatiu.
- 15.00 Telenotícies.
- 15.30 Magnum:
"Flashback".
- 16.25 Pel·lícula:
"Injustícia".
- 18.25 Fi d'emissió.
- 19.25 Mister T.
- 20.00 Ravioli.
- 20.30 Telenotícies.
- 21.00 Gent del barri - 17.
- 21.30 Simon i Simon:
"L'esquerel que va sortir de l'armari".

- 22.30 Angel Casas Show.
- 00.00 Telenotícies.

- 00.15 Arsenal.
- 00.45 Bona nit.

DIJOUS - 23

- 13.30 Servei d'informació agrària.
- 13.50 TV3, segona vegada - "Angel Casas Show".
- 15.00 Telenotícies.
- 15.30 Magnum:
"Sentit de l'obligació".
- 16.25 Pel·lícula:
"La noia de varietats".
- 18.00 Fi d'emissió.
- 19.25 Mister T.
- 20.00 Ravioli.
- 20.30 Telenotícies.
- 21.00 Gent del barri - 18.
- 21.30 Radio Cincinnati:
"Per amor o diners".
- 22.00 Guaita que fan ara...!
- 22.30 Temps d'estiu.
- 22.55 A tot esport.
- 00.05 Telenotícies.
- 00.20 Bona nit.

DIVENDRES - 24

- 13.50 TV3, segona vegada.
- 15.00 Telenotícies.
- 15.30 Magnum:
"40 anys després de l'illa de la sorra".
- 16.25 Pel·lícula:
"Los desafíos".
- 18.00 Fi d'emissió.
- 19.25 Mister T.
- 20.00 Ravioli.
- 20.30 Telenotícies.
- 21.00 Gent del barri - 19.
- 21.30 Històries imprevisibles:
"Corre, conill, corre".
- 22.00 TV3, presenta:
Contacte íntim - 4.
- 23.00 Trossos.
- 23.30 Telenotícies.
- 23.45 Bona nit.

DISSABTE - 25

- 14.40 Sardanes.
- 15.00 Telenotícies.
- 15.30 Els barrufets.
- 16.00 Beisbol.
- 18.00 La nova ruta de l'Índia.
- 18.20 Retrat.
- 19.00 Fletxa negra - 14.
- 19.30 Boró fluix.
- 20.00 Joc de ciència.
- 20.30 Telenotícies.
- 21.00 Pel·lícula:
"El senyor de les Bésties".
- 22.30 Jazz.
- 23.30 Bona nit.

DIUMENGE - 19

- 9.00 Informe setmanal.
- 10.00 Santa Missa - El dia del Senyor.
- 11.00 Concert.
- 12.00 Poble de Déu.

- 12.30 Vida salvatge:
"El perro, la herencia del lobo".
- 13.25 Curro Jiménez:
"La larga ausencia".
- 14.30 Set dies.
- 15.00 Telediari - 1.
- 15.35 L'inspector Gadget.

16.05 Estrenes TV:

- "Yo escapé del hielo".
- 17.45 Si ho sé no vinc.
- 18.40 Parada de postes.
- 19.30 El mateix dia a la mateixa hora.
- 20.00 Revista de viatges.
- 20.30 Telediari - 2.
- 21.05 En portada.
- 21.35 I vostè què opina?
- 22.40 Diumenge cinema:
"Cuba".
- 00.45 Especial "Tendido cero".
- 01.40 Comiat.

DILLUNS - 20

- 8.00 Bon dia.
- 9.00 Pel matí
- 9.35 Els rics també ploreu - 74.
- 11.35 Rituals - 41.
- 12.30 Connexió amb Sant Cugat.
- 12.30 Avanç informatiu.
- 12.35 Tres per quatre.
- 13.30 Homes sense dones.
- 14.00 L'informatiu.
- 15.00 Connexió amb Madrid.
- 15.00 Telediari - 1.
- 15.35 El cotxe fantàstic:
"Las paredes oyen".
- 16.30 La tarda.
- 18.00 Barri Sésamo.
- 17.55 Avanç telediari.
- 18.00 Barri Sésamo.
- 18.30 A mitja tarda.
- 19.00 Mister Belvedere:
"El tornado".
- 19.30 De pel·lícula.
- 20.30 Telediari - 2.
- 21.05 Un, dos, tres.
- 22.40 Documents TV:
"Judíos y palestinos: el exodo".
- 00.10 Telediari - 3 i Telesport.
- 00.40 Comiat.

DIMARTS - 21

- 8.00 Bon dia.

- 9.00 Pel matí.
- 9.35 Els rics també, ploreu - 75.
- 11.35 Rituals - 42.
- 12.30 Connexió amb Sant Cugat.
- 12.30 Avanç informatiu.
- 12.35 Tres per quatre.
- 13.30 La cuina de la primavera.
- 14.00 L'informatiu.
- 15.00 Connexió amb Madrid.
- 15.00 Telediari - 1.
- 15.35 El cotxe fantàstic:
"Camioneros en apuros".
- 16.30 La tarda.
- 17.55 Avanç telediari.
- 18.00 Barri Sésamo.
- 18.30 Heidi:
"Hacia los pastos".
- 19.00 Els nostres arbres.
- 19.30 Expedició a l'Everest.
- 20.00 L'hora del lector.
- 20.30 Telediari - 2.
- 21.05 Quina nit la d'aquell any.
- 22.05 Sessió de nit:
"La esposa de su hermano".
- 23.40 Curtmetratge.
- 00.00 Telediari - 3 i Telesport.
- 00.30 Testimoni.
- 00.35 Comiat.

DIMECRES - 22

- 8.00 Bon dia.
- 9.00 Pel matí.
- 9.35 Els rics també ploreu - 76.
- 11.35 Rituals - 43.
- 12.30 Connexió amb Sant Cugat.
- 12.30 Avanç informatiu.
- 12.35 Tres per quatre.
- 13.30 Punt de fuga.
- 14.00 L'informatiu.
- 15.00 Connexió amb Madrid.
- 15.00 Telediari - 1.
- 15.35 El cotxe fantàstic:
"Pruebas de supervivencia".
- 16.30 La tarda.
- 17.55 Avanç telediari.
- 18.00 Barri Sésamo.
- 18.30 La volta al món de Willy Fogg:
"Viaje en globo".
- 19.00 Així fou, així ho conta:
(Últim programa).
"Tipología de accidentes".
- 19.15 A tope.
- 20.00 Les noies d'or - 36.
- 20.00 Telediari - 2.
- 21.05 L'Eden.
- 22.05 Corrupció a Miami:
"El horno holandés".
- 23.05 Aquesta és la meua terra:
"Jerez".

- 24.00 Telediari 3 i Telesport.
- 00.30 Comiat.

DIJOUS - 23

- 8.00 Bon dia.
- 9.00 Pel matí.
- 9.35 Els rics també ploreu - 77.
- 11.35 Rituals: Ep. 44.
- 12.30 Connexió amb Sant Cugat.
- 12.30 Avanç informatiu.
- 12.35 Tres per quatre.
- 13.30 Què vol veure?
- 14.00 L'informatiu.
- 15.00 Connexió amb Madrid.
- 15.00 Telediari - 1.
- 15.35 El cotxe fantàstic:
"Muerte y resurrección de Kitt".
- 17.10 La tarda.
- 17.55 Avanç informatiu.
- 18.00 Barri Sésamo.
- 18.30 Musiquíssims.
- 19.00 Pippi Calcesllargues:
"Pippi se instala en Villa Kunterbunt".
- 19.30 Amb les mans a la massa:
"Los emilianos".
- 20.00 Carol Burnett.

- 20.30 Telediari - 2.
- 21.05 Fortunata i Jacinta - II.
- 22.20 Cicle de pel·lícules olímpiques.
- 23.50 A mitja veu: "Amaya".
- 00.15 Telediari - 3 i Telesport.
- 00.45 Comiat.

DIVENDRES - 24

- 8.00 Bon dia.
- 9.00 Pel matí.
- 9.35 Els rics també ploreu - 78.
- 11.35 Rituals - 45.
- 12.30 Connexió amb Sant Cugat.
- 12.30 Avanç informatiu.
- 12.35 Tres per quatre.
- 13.30 Musiq mots.
- 14.00 L'informatiu.
- 15.00 Connexió amb Madrid.
- 15.00 Telediari - 1.
- 15.35 El cotxe fantàstic:
"El sepulcro sagrado".
- 16.30 La tarda.
- 17.55 Avanç telediari.
- 18.00 L'aldea de l'arce:
"La casita de dulce".
- 18.30 Mòn Disney:
"El tigre se escapa" (II).
- 19.30 Val més prevenir.
- 20.00 L'hora de Bill Cosby. 15.
- 20.30 Telediari-2.
- 21.05 Europa, Europa.
- 22.15 Divendres cinema:
"El poder del fuego".
- 00.05 Telediari - 3 i Telesport.

DISSABTE - 25

- 8.30 Un, dos, tres (Repetició).
- 10.00 Don Quijote de la Mancha:
"La aventura de Sierra Morena".
- 10.25 Santa missa.
- 12.15 La bola de cristall.
- 12.45 Gent jove.
- 13.45 Loteria nacional.
- 14.00 Objectiu - 92. "Beisbol".
- 15.00 Telediari - 1.
- 15.35 Daniel el trapella - 11.
- 16.00 Primera Sessió:
"La rebelión de los pájaros".
- 17.35 Dibuxos animats.
- 18.00 Les aventures dels ossos Gummi.
- 18.30 Professor Poopsnoble. II.
- 19.00 Número 1.
- 19.35 L'equip "A":
"Los sheriffs de River Town".
- 20.30 Telediari - 2.
- 21.05 Informe setmanal.
- 22.15 Dissabte nit.
- 23.45 Misteri:
"El cuervo negro".
- 01.00 Cine de mitjanit:
"La ley del más fuerte".

DIUMENGE - 19

- 10.00 Santa Missa.
- 11.00 Tu pots.
- 11.15 La bona música.
- 12.00 Estudi Estadi.
- 19.30 Connexió amb Madrid.
- 19.30 Sessió de tarda:
"Adiós, cigüeña, adiós".

- 21.30 Debat 2.
- 22.30 Connexió amb Madrid.
- 23.30 Retransmissió esportiva.
- 00.00 Comiat.

DILLUNS - 20

- 16.30 Tour de França.
- 18.00 Al ritme del temps.
- 18.25 Connexió amb Sant Cugat.
- 18.25 Avanç de l'informatiu vespre.
- 18.30 Picapuça.
- 19.30 Som-hi!
- 20.00 L'informatiu vespre.
- 20.30 Musical.
- 21.00 Geografia de Catalunya.
- 21.15 Connexió amb Madrid.
- 21.15 Cinema club:
"Campanadas a medianoche".
- 23.20 Últimes preguntes.
- 23.50 Jazz entre amics.
- 00.50 Comiat.

DIMARTS - 21

- 15.30 Tour de França.
- 16.45 Comiat.
- 18.00 Al ritme d'un temps.
- 18.25 Avanç de l'informatiu vespre.
- 18.30 Picapuça.
- 19.30 Som-hi.
- 20.00 L'informatiu vespre.
- 20.30 Ferran García Sevilla.
- 22.55 Molt personal.
- 23.50 Comiat.

DIMECRES - 22

- 16.00 Tour de França.
- 16.45 Comiat.
- 18.00 Al ritme d'un temps.
- 18.25 Avanç de l'informatiu vespre.
- 18.30 Picapuça.
- 19.30 Som-hi!
- 20.00 L'informatiu vespre.
- 20.30 Connexió amb Madrid.
- 20.30 Atletisme.
- 23.15 Tendido cero.

- 23.45 Temps de creure.
- 00.00 Comiat.

DIJOUS - 23

- 15.30 Tour de França.
- 18.00 Al ritme d'un temps.
- 18.25 Avanç informatiu vespre.
- 18.30 Picapuça.
- 19.30 Som-hi!
- 20.00 L'informatiu vespre.
- 20.30 "20.30 a punt".
- 21.00 Connexió amb Madrid.
- 21.00 L'estació de Perpinyà:
"Wim Martens".
- 22.00 Dijous cinema:
"El hombre de la Isla".
- 23.45 Metròpolis.
- 00.15 Comiat.

DIVENDRES - 24

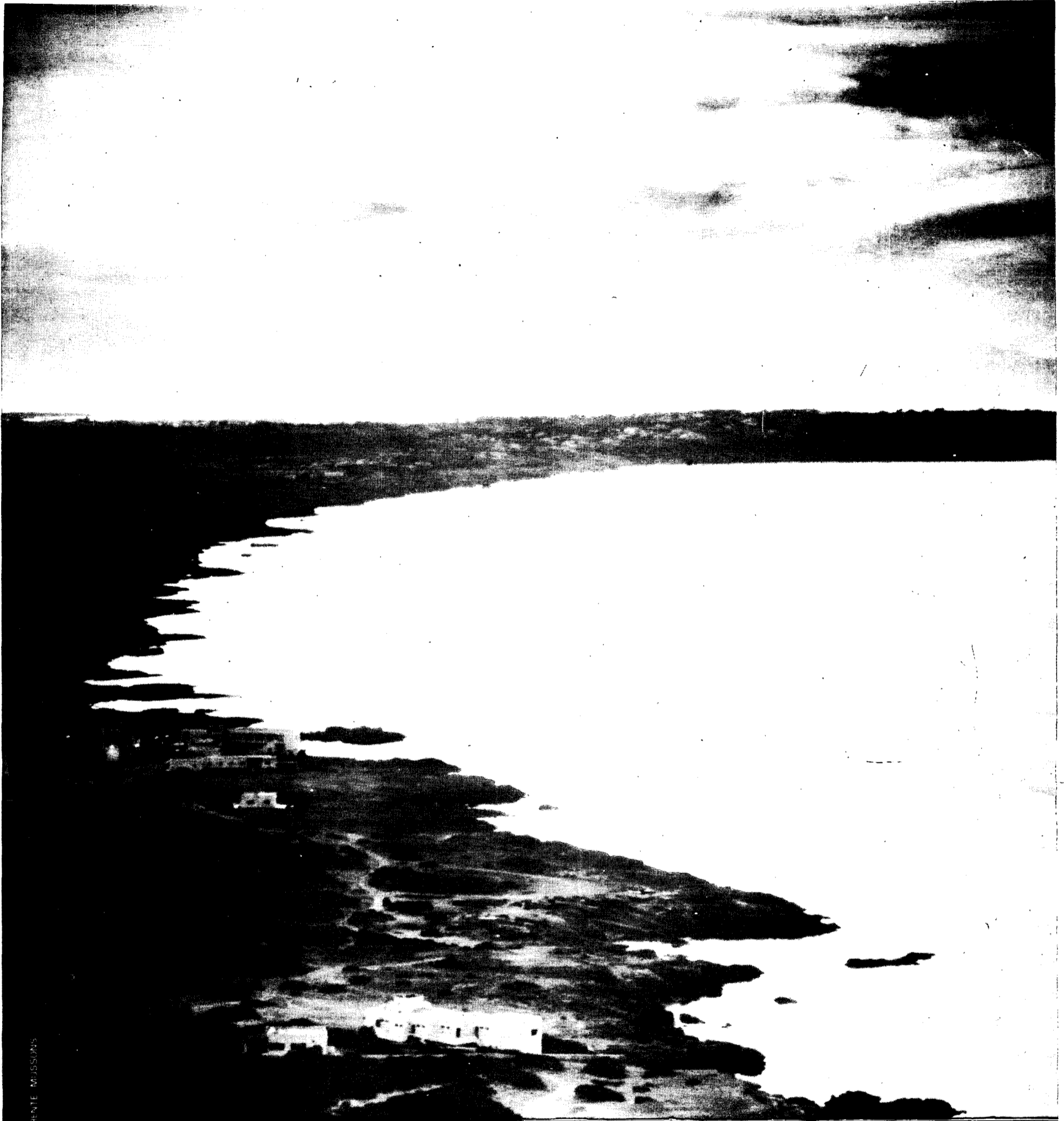
- 16.00 Tour de França.
- 17.15 Tennis:
"Copa Davis: Paraguay-Espanya, Individuals. Desde Caracas".

- 00.30 L'informatiu vespre.
- 00.45 Comiat.

DISSABTE - 25

- 10.00 Biniki i la dragona rosa.
- 10.50 Picapuça.
- 11.15 Mirades.
- 12.00 Una història particular.
- 13.00 La vall de Shallowford (I).
- 14.00 L'informatiu cap de setmana.
- 14.30 135 escons.
- 15.00 Connexió amb Madrid.
- 15.00 Estadi 2.
- 21.00 Connexió amb Sant Cugat.
- 21.00 L'informatiu cap de setmana.
- 21.30 Amor, salut i feina.
- 22.00 Connexió amb Madrid.
- 22.00 Nit de teatre:
"Maribel i la extraña familia".
- 00.05 Diàlegs amb la música.
- 00.35 Comiat.

LORENTE MISSIANS

Illa de Formentera. Oficines 187 i 598 de "la Caixa".

**Som la primera
Caixa d'Estalvis del país.
I la vuitena del món.
Però també som molt
petits.**

"la Caixa"
CAIXA DE PENSIONS